DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ARSENİK

POLİSYE ROMAN

112

ERLE STANLEY GARDNER

AKBA YAYINEVİ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

HALKIN SESİ HAKKIN SESİDİR

YAYINEVİ
İHSAN URAS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Orijinal adı:

The Case of the
HORRİFİED HEİRS

Kapak baskısı : **VAHDET Matbaası**
Dizgi Baskı : **Dilek Matbaası**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ARSENİK

ERLE STANLEY GARDNER

Çeviren:
Ahmet YILDIRIM

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lauretta Trent	Zengin ve yaşlı bir dul.
Anna Fritch	Lauretta Trent'e bakan hemşire.
Diane Briggs	Lauretta Trent'in kızkardeşi.
Boring Briggs	Diane Briggs'in kocası.
Maxine Kelvin	Lauretta Trent'in kızkardeşi.
Gordon Kelvin	Maxine Kelvin'in kocası.
George Eagan	Lauretta Trent'in şoförü.
Ferris Alton	Lauretta Trent'in doktoru.
Virginia Baxter	Noter Bannock'un sekreteri.
Perry Mason	Avukat.
Della Street	Perry Mason'un sekreteri.
Delano Bannock	Lauretta Trent'in vasiyetnâmesini hazırlayan noter.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Colton Baxter	Virginia Baxter'in kocası.
Dortland Albert	Hâkim.
Jerry Caswell	Savcı yardımcısı.
Jack Andrews	Hava meydanındaki polis.
George Menard	Virginia Baxter'in gece ziyâretçisi.
Julian Bannock	Noter Bannock'un kardeşi.
Paul Drake	Drake Dedektif Ajansı sâhibi.
Harry Auburn	Trâfik polisi.
Tragg	Cinâyet Masası komiseri.
Hamilton Burger	Eyâlet başsavcısı.
Grayson	Hâkim.
Carson Herman	Motosikletle dolaşan biri.
Hallinan Fisk	(Namı diğer George Menand) (Namı diğer Carlton Jasper)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AKBA YAYINEVİ

Bu kitap 1975 yılında Akba Yayınevi tarafından Tercüme Polis Romanları serisinin 112. kitabı olarak İstanbul'da yayınlanmıştır.

●

(A K B A) kelimesi, (KEDİBAŞI) monogramı ve PARALEL ÇİZGİLER (Bu çizgilerin kullandığımız sağa eğri sola eğri düz ve dik şekilleri) Markalar Kanunu hükümleri dairesinde tescillidir. Aynen veya benzetilerek kullanılamaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİR

Kapanmış devrine rağmen ihtişâmından bir şey kaybetmemiş olan Trent mâlikânesinde kâhya kadın yatak odasında her şeyin gereğince hazırlanmasına nezâret ederken oda hizmetçisine döndü:

— Bayan Trent bugün dönüyor. Doktor, hemşire **Anna Fritch'in** burada bulunmasını istemiş ve kadın da biraz önce geldi. Bu sefer bir yahut da iki hafta kalacak...

Öteki dert yandı:

— Bendeki de şans yâni... Öğleden sonra izin almak istiyordum!

O sırada iki el bir lâvaboya bir ilâç şişesini boşaltıyordu. Sonra da muslukları sonuna kadar açıp beyaz tozun iyice kaybolmasına ihtimam gösteriyordu. Artık o toza ihtiyaç kalmamıştı: Çünki yapacağını yapmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Koca binâda herkes bekleyiş içindeydi: ev sâhibesi **Lauretta Trent**'ın enîştesi **Boring Briggs** ve karısı **Diane,** bir başka enîştesi **Gordon Kelvin** ve karısı **Maxine,** kâhya kadın, oda hizmetçisi, ahçı kadın, hemşire ve şoför **George Eagen**...

Phillips Memorial Hastahânesi'nde, orta boylu ve elli sekiz yaşına rağmen ince kalabilmeyi başarmış, doktor **Ferris Alton, Lauretta Trent**'in odasına girdi. Hastasına gülümsedi:

— Eee, bugün biraz daha iyicesiniz değil mi?

Lauretta'nın yüzü aydınlandı.

— Soruyor musunuz? Elbette daha iyiyim, hem de çok çok daha iyi hissediyorum kendimi... Bugün evime dönebileceğim değil mi?

— Evet! Ama bir şartla: son iki defâda size bakan hemşire Anna Fritch yine yanınızda olacak. Sizin yatak odanızın yanındaki bir odada uyuyacak ve günün yirmi dört saatinde size dikkat edecek. Gözünü bir an bile sizden ayırmasını istemiyorum. Geçen krizi atlattıktan sonra onu göndermenize mâni olmalıydım.

Bayan Trent olur mânâsına başını salladı.

Doktor devâm etti:

— Sizinle açık konuşacağım Lauretta! Sekiz ayda bu üçüncü mide - barsak iltihabıydı. Bizi epey uğraştırdı, ama beni en fazla kalbiniz düşündürüyor. Bu krizler onu çok yordu. Yediklerinize mutlaka dikkat etmelisiniz.

Bayan Trent içini çekti:

— Bunu ben de çok iyi biliyorum, ama insan bâzan önüne konan o baharatlı cânım yemeklere dayanamıyor!

Doktor hastasını uzun uzun süzdü.

— Tamâmen iyileştiğinizde, bu krizlerin alerjik olup olmadıklarını anlamak için bâzı testler yapacağım. O zama-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

na kadar çok dikkatli olmanız lâzım. Üzülerek söylemeliyim ki kalbiniz dördüncü krize dayanamayabilir.

İKİ

Eller ve toz yapacağını yapmıştı. İşin hazırlık safhası tamamlanmıştı. Lauretta Trent'ın hayâtı şimdi, sâdece bir defâ gördüğü ve şu anda varlığını bile unuttuğu bir kadına bağlıydı. Ve o kadın Virginia Baxter, bayan Trent'le olan alâkasını çok az hatırlıyordu, çünki aradan on yıl geçmişti.

Şu sırada **Virginia Baxter** bir uçaktan iniyordu ve birlikte seyahat ettiği yolcuların arasında hava meydanının alt katına inen yürüyen merdivenlerdeydi. Mantosunu koluna almıştı. Kendisini biraz yorgun hissediyordu.

Daha kırkında değildi ve vücudu inceliğini koruyordu. Uzun ve yorucu çalışmalarla geçen yıllara rağmen!. Bu sebeple gözlerinin kenarlarında hafif kırışıklıklar ve gülümsemediği zaman dudaklarında her şeyden bezmiş olduğunu gösteren acılık vardı.

Yürüyen merdivenden ayrılarak bavulları taşıyan banta yaklaştı ama kendisine âit hiç bir şey göremedi.

Bir hamal çağırıp sordu:

— Bavullarım daha gelmedi mi?...

— Târif eder misiniz?

— Kahverengi bir valizle fermuarlı bir seyahat çantası...

Bunları söylerken bagaj makbuzunu adama uzatıyordu.

— Aramaya gitmeden evvel biraz beklemek daha doğ-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ru olacak, çünki yolcu çok olduğu zamanlar hepsi birden gelmiyor.

Sâhiden de bir iki dakika sonra Virginia kendininkileri başka iki bavulla birlikte gelirken gördü.

— Ah! İşte geliyorlar. Öndeki bavulla çanta...

— Peki, efendim. Ben meşgul olurum.

Hamal bavulla el çantasını alıp uzaklaşıyordu ki o âna kadar bir kenarda bekliyen bir adam önüne geçti.

İşâretini gösterdi:

— Polis! Bagajlarınızla ilgili bir aksilik mi oldu?

Hamal hemen cevap verdi:

— Yoo! Hayır polis bey. İlk gelenler arasında değildı sâdece...

Polis memuru Virginia'ya döndü:

— Bu sizin bavulunuz değil mi?

— Evet.

— Bundan emin misiniz?

— Elbette. Zâten bagaj makbuzlarını beye verdim. Bu çantada benim.

— Bavulun içindekileri bana târif edebilir misiniz?

— Elbette! Üstte bej renkli yakası kürklü bir truvakar, sonra kareli bir etek ve...

— Bu kadar yeter. Söylediklerinizin doğru olup olmadığını anlamam için bavulu açmamda bir mahzur görüyor musunuz?

Virginia bir an tereddüt etti sonra elini salladı:

— Bana kalırsa, hayır... Eğer istiyorsanız açın. Kilitli değil...

Hamal bavulu yanlamasına koydu, polis memuru kilitlerin yaylarını oynattı ve Virginia kapağı kaldırdı.

Bej truvakarı gayet itinayla katlanmış bir şekilde en üstte duruyordu. Ama Virginia onun üzerindeki naylon torbalar içinde kâğıt paketleri görünce birden irkildi.

Polis memuru keyiflendi:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— Bana bunlardan bahsetmemiştiniz. İçlerinde ne var acaba?

— Bi... bilmiyorum. Bu torbaları hayâtımda ilk defâ görüyorum!

Sanki bir işâret almış gibi bir fotoğrafçı direklerin birinin arkasından beliriverdi. Elinde flaşlı bir fotoğraf makinesi vardı. Virginia flaşın parlak ışığında gözlerini kapamak zorunda kaldı. Fotoğrafçı daha da yaklaşarak valizin içinin resmini çekti.

Polis memuru da Virginia'ya döndü:

— Üzgünüm, benimle birlikte gelmenizi ricâ etmek mecburiyetindeyim.

— Ne demek istiyorsunuz?

— İzah edeyim. İsminiz Virginia Baxter değil mi?

— Evet. Neden sordunuz?

— Uyuşturucu madde ticâreti yaptığınız ihbar edildi.

Fotoğrafçı bir resim daha çektikten sonra aceleyle oradan uzaklaştı.

— Eğer bu hikâyeyi açıklığa kavuşturmak içinse sizi tâkip etmeye hazırım, çünki bu torbaların valizimde nasıl olup da bulunduğunu bir türlü anlıyamadım...

— İçindekilerin analizini yaptıracağız.

— Peki ya eğer... uyuşturucu maddeyseler?

— O zaman sizi gözaltına almak mecburiyetinde kalacağız.

— Ama bu... bu saçma bir durum!

Polis memuru el çantasının fermuvarını açınca bir gecelikle bâzı makyaj malzemesi göründü.

— Zannederim bu çantada anormal bir şey yok. Yine de bunları lâboratuarda tahlil ettireceğim. Bu taraftan buyrun... Bizi bekliyen bir araba var.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Polis merkezinde Virginia parmak izleri alınırken durumunun ciddiyetini anladı ve şaşkına döndü.

— Ama bu... hakarettir! Ne yaptım da bana bu şekilde bir muâmele yapılıyor? Sanki bir kâbus yaşıyor gibiyim!

Parmak izlerini alan hanım memur gayet sâkindi.

— Eğer isterseniz telefon edip bir avukat getirtmeye kanunen hakkınız var.

O an Virginia'nın aklına çok iyi bir fikir geldi. Bir telefon rehberi isteyip **Perry Mason**'un numarasını aradı. Birkaç sâniye sonra avukatın sekreteri **Della Street** telin öbür ucunda kendisiyle konuşuyordu:

— Alo, avukat Mason'un sekreteri konuşuyor.

— İsmim Virginia Baxter ve iki yıl öncesine kadar noter **Delano Bannock**'un yanında çalışıyordum. Orada bay Mason'u görmek fırsatını bulmuştum.

— Evet, peki meseleniz nedir bayan Baxter?

— Valizimde, varlığından tamâmiyle habersiz olduğum, uyuşturucu madde buldular ve beni tevkif ettiler.

— Bir dakika beklemenizi ricâ ediyorum bayan Baxter...

Otuz sâniye kadar sonra telefonda Mason'un tatlı sesi duyuldu:

— Şu anda neredesiniz bayan Baxter?

— Polis merkezinde...

— Öyleyse söyleyin onlara da ben gelinceye kadar sizi orada tutsunlar. Hemen geliyorum!

ÜÇ

Virginia Baxter yaşadığı kâbusta Perry Mason'un gelmesini bir ümit ışığı olarak gördü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Avukat içeri girer girmez haberi verdi:

— Hâkim beş bin dolârlık kefâlet karşılığında serbest bırakılmanıza karar verdi. Bu kadar paranız var mı?

— Bankadaki hesâbımın tamâmını çekerek ve biraz da kredi alarak, bu parayı karşılıyabileceğimi zannediyorum.

— Bu şekilde de olsa, karar gününe kadar hapiste kalmaktan iyidir. Ve şimdi, olan biteni tamâmı tamâmına anlatın bana.

Virginia başına gelen felâketi Mason'a anlattı. Avukat genç kadının sözleri bitince sordu:

— San Francisco'dan geliyordum dediniz. Oraya ne yapmaya gittiniz?

— Teyzemi görmeye gitmiştim. Arada sırada onu ziyârete giderim, çünki yaşlı ve tek başınadır. Ziyâretlerim onu çok sevindirir...

— Bir işiniz var mı?

— Noter Bannock'un ölümünden beri devamlı hiç bir işim olmadı, şurda burda tâtile çıkan memurelerin yerine birkaç günlüğüne çalışırım.

— Öyleyse bir geliriniz olmalı?

— Evet var. Bay Bannock'un bir erkek kardeşinden başka kimsesi yoktu, vasiyetnâmesini benim üzerime yaptı. Böylece Hollywood'da bir arâzi bıraktı. Oradan ufak bir gelirim var...

— Bay Bannock'un yanında ne kadar çalışmıştınız?

— On beş sene. Yanına girdiğimde yirmi yaşıma yeni basmıştım.

— Hic evlendiniz mi?

— Evet ama yürümedi.

— Boşandınız mı?

— Hayır, ayrı yaşıyoruz, hepsi bu kadar...

— Kocanızla aranız iyi midir?

— Hayır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— İsmi nedir?

— **Colton Baxter.**

— İyi ama kendinize **miss** dedirtiyorsunuz?

— Evet. Sekreterlikte böylesi daha uygun oluyor.

— Demek, teyzenizi ziyârete gittiniz ve tayyareyle geri dönüyordunuz. Valizlerinizle ilgili olarak alışılagelmişin dışında her hangi bir şey oldu mu?

— Hayır... Sâdece ağırlık fazlasını ödemek mecburiyetinde kaldım?

Bu son sözler Mason'un ilgisini çekti:

— Fazla ağırlık için ödemede bulundum mu dediniz?

— Evet.

— Makbuzunu aldınız mı?

— Kayıt biletine takılıydı ve hepsi de el çantamın içindeydi, ama buraya gelince hepsini elimden aldılar.

— Hiç merâk etmeyin hepsini alacağız. Tek başınıza mı seyahat ediyordunuz?

— Evet.

— Yanınızda oturan şahsı hatırlıyor musunuz?

— Otuz yaşında, oldukça iyi giyinmiş bir adamdı... Pek iyi anlatamıyacağım ama... Oldukça soğuk ve sertti... Nasıl söyliyeyim, yol arkadaşlığı nedir bilmeyen asık suratlı herifin biriydi. Şimdiye kadar hiç böyle biriyle yolculuk etmemiştim.

— Onu tanıyabilir misiniz?

— Evet, mutlaka...

— Fotoğrafını görseniz bile mi?

— Zannediyorum. Yeter ki fotoğrafı net olsun?

— Sâdece bir tek valiziniz mi vardı?

— Hayır, yanımda bir de seyahat çantam vardı.

— O ne oldu?

— Onu da aldılar. Nasıl olup bittiğini anlatayım...

Virginia, Mason'a hava meydanında olanları ve hâfızasına sanki nakşedilmiş gibi olan konuşmaları nakletti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mason pek ehemmiyet vermiyormuş gibi sordu:

— Eşyânız yirmi kilodan daha ağır mıydı?

— Evet, hepsi yirmi üç kilo geliyordu ve üç kilo fazlalık için ek ödeme yaptım.

— Pekalâ, şüphesiz oldukça kötü anlar yaşıyacaksınız ama her zamankinden daha çok kendinize hâkim olmaya mecbursunuz. Ne olursa olsun sizi bu durumdan kurtaracağım.

— Anlıyamadığım bir şey varsa o paketlerin nasıl olup da benim valizime konduğudur. Valizimle çanta banttan oldukça geç geldiyse de böyle bir şeyi birisinin indirme sırasında yapabileceğini aklım almıyor.

— Neden olmasın? Hem tayyaredeyken de koymuş olabilirler valizleriniz tartılıp kaydedildikten sonra her hangi bir zamanda konmuş olabilir.

— Evet ama neden?

— İşte bütün mesele de bu ya... Bir uyuşturucu madde kaçakçısı hava meydanında arama olacağını öğrenip yükünü sizin valize boşaltmış bulunabilir ve eski bir suç ortağı da onu ele vermiş olabilir. Bu eski suç ortağı sizin eşkâlinizi polise çok iyi târif etmiş olmalı ki polisler doğrudan doğruya size geldiler. Valizinizin üzerinde isminizin baş harfleri yahut da her hangi bir işâret var mıydı?

— Evet, sapına takılı bir deri kap içinde ismimin soyadımın ve adresimin yazılı olduğu bir etiket vardı.

— Pekalâ, ben gidip sizi kefâlet karşılığında serbest bıraktırayım ve ön mahkemeyi mümkün olduğu kadar yakın bir târihe aldırayım. Başınıza gelenlerin bir yanlışlık neticesi olduğunu zannediyorum ve ön mahkemede de bu yanlışı düzeltmenin yolunu bulacağız.

— Bay Mason, size bir şey soracağım... Resmimi çeken bir fotoğrafçı vardı... O resimler gazetede çıkacak mı?

Mason şaşkınlıkla bağırdı:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— Bir fotoğrafçı mı vardı dediniz? Öyleyse yanlışlık değildi... Polis memuru suçüstü yapacağından emin olduğu için gazetelerde resminin çıkmasını sağlamak maksadıyla o fotoğrafçıyı çağırmıştır. Evet, maalesef resminiz mutlaka gazetelerde çıkacak ve binlerce dolarlık uyuşturucu madde kaçakçılığı yaptığınızı yazacaklar.

Virginia'nın yüzünde bu duruma ne kadar sıkıldığını belli eden bir ifâde belirdi.

— Peki beraat ettikten sonra ne olacak? Gazeteler onu da yazacaklar mı?

— Zannetmem. İç sahifeler arasında kaybolmuş iki üç satırla geçiştirirler.

— Ama beraat edeceğim değil mi bay Mason?

— Ben avukatım Virginia, falcı değil... Size söyliyebileceğim tek şey beraat etmeniz için elimden geleni yapacağımdır.

DÖRT

— **Ah! gazetedeki bu korkunç yazı... Ya bu resim!**

Virginia Baxter bunları söylerken ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Avukatı Perry Mason da onu kolundan tutmuş mahkeme salonundaki yerine kadar götürüyordu.

— Gazetenin yazı işleri müdürü resmi mükemmel bulmuş olmalı. Yüzünüzden şaşkınlık ve derin bir üzüntü okunuyor... Neticede bu resim işimize yarayabilir.

— Ama adım lekelenecek! Bütün dostlarım benden kaçacaklar!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mason bir şeyler söyliyecekti ki hâkimlere âit kapının açıldığını gördü ve vazgeçti.

Hâkim salona girerken avukat genç kadına fısıldadı:

— Ayağı kalkın!

Hâkim **Dortland Albert,** koltuğuna yerleşti. İddia makamını temsil eden **Jerry Caswell** ve Mason hazır olduklarını bildirdiler.

Bunun üzerine hâkim Caswell'den ilk şâhidini çağırmasını istedi. Hava meydanındaki hamaldı. Bahsi geçen adam şâhid olduğu sahneyi teferruatıyla anlattı. Caswell gayet memnun bir ifâdeyle Mason'a döndü:

— Karşı sorguya çekebilirsiniz.

Mason ayağa kalktı ve sordu:

— Zanlı bagaj makbuzunu size vermiş miydi?

— Evet efendim. Hattâ iki tâneydi biri valizin öteki de bir seyahat çantasınındı.

— O seyahat çantası da aynı şekilde açıldı mı?

— Evet efendim.

— Bundan önce zanlıyla bir başka şahıs arasında küçük bir konuşma oldu mu?

— Oldu. Polis memuru **Jack Andrews** polislik işâretini gösterdikten sonra zanlıya o valizin kendisine âit olup olmadığını sordu.

— Zanlı ne cevap verdi?

— Zanlı kendisine âit olduğunu söyledi.

— Bunun üzerine Andrews ne dedi?

— Zanlıya valizi açıp açamıyacağını sordu.

— Başka hiç bir şey söylemedi mi?

— Kısaca valizi açıp açamıyacağını sordu.

— Ben sizden kısaca değil, zanlıyla polis memuru Andrews arasında geçen konuşmayı tam olarak nakletmenizi istiyorum. Andrews zanlıya o valizin kendisine âit olduğundan emin olup olmadığını ve içindekileri târif ederek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kendisine âit olduğunu ispat edip edemiyeceğini sordu değil mi?

— Evet efendim, tamâmı tamâmına!...

— Ondan sonra da, söylediklerinin doğru olup olmadığını öğrenmek için zanlıdan valizi açmasını istemedi mi?

— İstedi.

— Seyahat çantası için de aynı şekilde hareket etti mi? Zanlıdan çantanın içindekileri târif etmesini istedi mi?

— Hayır. Sâdece çantanın zanlıya âit olup olmadığını sordu, zanlıda öyle olduğunu söyledi.

— Daha sonra ne yaptı?

— Çantayı açtı.

— Hepsi bu kadar mı?

— Evet... Tabiî daha sonra da kadını götürdü.

— Şimdi dikkatinizi içinde bulunduğumuz ayın on yedisinde yayınlanan bir akşam gazetesinde çıkan bir fotoğrafa çekmek istiyorum: zanlıyla valizinin görüldüğü bir fotoğraf. Bu fotoğraf çekildiği zaman siz de orada mıydınız?

— Evet efendim.

— Fotoğrafçıyı gördünüz mü?

— Evet.

— Nereden geliyordu?

— Sütunlardan birinin arkasına saklanmıştı.

— Ve valiz açılır açılmaz da elinde makinesi birden ortaya çıktı değil mi?

— Evet, efendim. Bir adımda valizin başına geldi ve klik... klik... klik üç resim çekti ve koşarak oradan uzaklaştı.

Caswell araya girdi:

— Sayın Hâkimim fotoğrafçıyla alâkalı bütün sözlerin zabıttan çıkarılmasını istiyoruz çünki bakılmakta olan dâvâ ile alakâlı değildir.

Mason bu duruma itiraz etti:

— Mahkemeye, bu küçük vak'anın bize polis memuru-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nun durumdan önceden haberdar bulunduğunu ve sonuçtan gayet emin olduğunu gösterdiğini arzederim. Bu sebeble de bir gazeteciyle anlaşarak reklâmını yapmak istemiştir. Eğer Yüksek Mahkeme gazetede yayınlanan yazıyı okursa bu durum hakkında en küçük bir şüphesi kalmaz.

Hâkim Albert gülümserken Caswell de itiraz ediyordu:

— İtiraz ediyorum Sayın Hâkimim! İtiraz ediyorum! Bütün bu söylenenlerin bakılmakta olan dâvâ ile alâkası yoktur!

Mason karşı çıktı:

— Hiçde değil Sayın Hâkimim, çünki müdafaa polis memuru Andrews'nün nereden ve nasıl haber aldığını ortaya çıkarmak için elinden geleni yapacaktır.

— İtiraz kabul edilmemiştir.

Hâkimin bu kararına Caswell yüzünü buruşturdu.

Hâkim iki taraftan da ses çıkmadığını görünce devâm etti:

— Şâhide sorulacak başka suâliniz var mı bay Mason?

— Hayır Sayın Hâkimim!

— Ya sizin bay savcı yardımcısı?

— Hayır Sayın Hâkimim.

— Öyleyse bundan sonraki şâhidinizi çağırtınız.

Bu sefer şâhitliğe polis memuru Jack Andrews çıktı. Lüzumlu formalite tamamlanınca Caswell sorguya geçti:

— İşte iddianın bir numaralı suç delilini teşkil eden bir valiz. Bunu ilk defâ ne zaman gördünüz?

— Biraz evvel şâhitlik eden hamala zanlının kendi valizi olarak gösterdiği zaman gördüm.

— O zaman ne yaptınız?

— Yaklaştım ve zanlıya o valizin kendisine âit olup olmadığını sordum. Evet diye cevap verince valizin içine bakmamda bir mahzur görüp görmediğini sordum. Görmediği şeklinde cevap verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— Peki, sonra?

— Sonra valizi açtım.

— İçinde ne buldunuz?

— İçinde elli paket...

Mason birden şâhidin sözünü kesti:

— Yüksek Mahkemenin müsaadesiyle, şâhidin sorulan suâle yeterince cevap verdiğini söylemek istiyorum. Valizin içinde elli paket buldu. Paketlerin içindekiler hakkında şâhidin fikir yürütmeye yetkisi yoktur.

Savcı yardımcısı bozulmuş gibiydi:

— Pekalâ, eğer müdafaa böyle istiyorsa, öyle olsun! Bay Andrews bulduğunuz o elli paket hakkında yapılması lâzım olanı yaptınız mı?

— Evet.

— Peki o paketlerin içindeki neydi?

Mason tekrar ayağa kalktı:

— İtiraz ediyorum Sayın Hâkimim. O paketler kanunsuz ortaya çıkarılmıştır ve bu dâvâda suç delili olarak kabul edilemezler. Delil olarak kabul edilmesi için şâhide bâzı sualler sormak istiyorum.

Hâkim Albert teklifi kabul etti:

— Peki, sorunuz.

Mason polis memuruna döndü:

— Arama izniniz var mıydı?

— Yoktu. Çıkartacak zaman bulamamıştım.

— Arama izniniz olmadan mı aradınız yâni?

— Evet. Ama dikkatinizi çekerim zanlıya **valizine bakmamda bir mahzur görüp görmediğini** sordum ve zanlı da bana görmediğini ve valizi açabileceğimi söyledi.

— Bize zanlıyla aranızda geçen konuşmaların özünü anlattınız; peki konuşmayı tam olarak hatırlıyor musunuz? Zanlıya valizini aramak istediğinizi söylediniz mi?

— Evet.

— Çok ricâ ederim yemin altında şâhitlik yapıyorsu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nuz. Zanlıya valizini aramak istediğinizi mi söylediniz yoksa zanlıya valizinin içindekileri söyleyip söyleyemiyeceğini mi sordunuz?

— Zannederim evvelâ zanlıya valizin kendisine âit olup olmadığını sordum, evet cevabı üzerine valizin içindekileri sayıp sayamıyacağını sordum, zanlıda isteğime uyarak...

— Daha sonra da zanlıya valizinin açılıp **söylediğinin doğru olup olmadığını ispat etmesinde bir mahzur olup olmadığını** sordunuz? Söylediğim gibi değil mi?

— Evet.

— Ve zanlıya valizini aramak istediğinizden hiç söz etmediniz değil mi?

— Doğru.

— Zanlı valizini aramanıza müsaade etmezdi değil mi?

— Zanlı bana açabileceğimi söylemişti.

— Evet ama valizini aramanıza müsaade etmemişti değil mi?

— Her iki tarafında **aramak** gibi bir kelimeden bahsettiğini hatırlamıyorum.

— Çok doğru. Hava meydanına zanlıyı beklemeye gitmiştiniz, aldığınız bir haberden sonra değil mi?

— Ee... evet.

— Kim haber vermişti?

— Bilgi kaynaklarımızı açıklamaya yetkili değilim. Hem ne olursa olsun, bu bilgiler bana değil üstlerimden birine verilmişti, o da işin neticelendirilmesini benden istemişti. Ben de aldığım emir üzerine hava meydanına giderek orada zanlıyı bekliyecek ve valizine bakmama müsaade edip etmeyeceğini öğrenecektim. Eğer zanlı bakmama müsaade etmezse onu orada göz altında tutacak ve imzâlı bir arama izni çıkarılıp getirilmesi için telefon edecektim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hâkim Mason'a hak verdi:

— Durum gerçekten oldukça tuhaf... Görünüşe bakılırsa zanlı hiç kimseye valizini arama iznini vermemiş sâdece sözü geçen valizin açılıp söylediği eşyanın içinde olup olmadığının kontrol edilmesine müsaade etmiş.

Mason tasdik etti:

— Evet, Sayın Hâkimim, ama biz kelimeler üzerinde oynayarak kurtulmak istemiyoruz, tek istediğimiz şey bu karanlık hikâyenin aydınlığa çıkarılmasıdır.

— Pekalâ, öyleyse devâm ediniz.

Mason hâkimin müsaadesini alınca şâhide döndü:

— Valizin içinde elli paket buldunuz değil mi?

— Evet.

— O paketler burada mı?

— Evet!

— Onları tarttınız mı?

— Tartmak mı? Hayır. Saydık ama tartmadık.

— Valizle berâber bir de seyahat çantası vardı değil mi?

— Evet.

— Zanlıya onun içinde de ne olduğunu sordunuz mu?

— Hayır.

— Zanlıdan onu açma müsaadesi aldınız mı?

— Hayır.

— Ama o çantayı da açıp aradınız değil mi?

— Evet. Ama bizi alâkadar eden bir şey bulamadık.

— O çantayı ne yaptınız?

— Burada...

— Elli paketin ağırlığını bilmiyorsunuz peki valizle seyahat çantasının ağırlığını biliyor musunuz?

— Hayır.

— Zanlının ağırlık fazlası için ödeme yaptığından haberiniz var mıydı?

— Vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— Ve buna rağmen yine de valizle çantayı tartmak aklınıza gelmedi değil mi?

— Gelmedi.

— Bu durumda, yüksek mahkemenin müsaadeleriyle valizle çantanın tartılmasını teklif ediyorum.

Hâkim merâkını yenemedi:

— Hangi sebeple?

— Sayın Hâkimim, eğer şu anda elli paketi çıkarınca valizle çantanın ağırlığı makbuzdakiyle aynı çıkarsa elli paketin valize **zanlı valizi teslim ettikten sonra** konduğunu ispat etmiş oluruz.

Hâkim fikri beğendi:

— Teklif bana çok yerinde göründü. Celse on dakikalığına tâtil edilecek ve mübâşir bize tartıyı yapabileceğimiz terâziyi bulacak.

Caswell itiraz etti:

— Ama bu bir şeyi ispat edemez Sayın Hâkimim! Çünki zanlı kefâletle tahliye edilmişti ve valizinden yahut da çantasından bir şeyler almış olabilir!

— Valizle çanta polisin elinde değil miydi?

— Evet, Sayın Hâkimim, ama eğer zanlı içinden bir şey almak istemiş olsaydı kimse karşı çıkmazdı.

— Zanlı valizden yahut da çantasından bir şey almak istedi mi?

— Bilmiyorum Sayın Hâkimim.

Hâkim biraz kızmıştı, sert bir sesle çıkıştı:

— Öyleyse itirâzınız yersizdir. Celse tâtil edilmiştir ve on dakika sonra tekrar açılacaktır.

Mason hemen mahkeme salonundan çıkarak koridordaki telefon kulübelerinden birine girdi ve polis merkezindeki gazeteciler odasını aradı.

Karşısına çıkan muhabire anlatmaya başladı:

— On dakika sonra, hâkim Albert acayip bir gösteriye girişecek: **iddianın delillerini tartacak**...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gazeteci pek anlamamışa benziyordu:

— Ya! Her hâkim öyle yapmaz mı?

— Evet, ama bir terâzi yardımıyla değil...

— **Terâzi** mi dediniz?

— Evet, terâzi dedim. On dakika sonra adâlet sarayında... Bana inanın, zahmetinize deyecektir!

— Koşa koşa geliyoruz... Ama yetişemezsek... Biraz zaman kazanmaya çalışırsınız...

— Söz veremem. Hâkim Albert bu işi çabuk taraftan bitirmeye kararlı görünüyor.

Ve bunları söyledikten sonra Mason âhizeyi yerine koydu. Ve ellerini ovuşturdu.

BEŞ

Virginia Baxter'in yanında, ayakta duran Mason, müşterisine izah ediyordu:

— Her şeyi doğru söylediğinize olan inancım üzerine oynadım. Eğer yalan söylediyseniz bunun cezâsını siz çekersiniz.

— Size yalan söylemedim bay Mason.

— Öyleyse her şey mükemmel! Anlıyorsunuz zannederim: Tevkif edilmeniz gazetelerin ilk sahifesinde çok mânâlı fotoğraflarla yer almıştı, ama size söylediğim gibi beraatiniz iç sahifelerden birinde birkaç satır hâlinde ya çıkar ya çıkmaz. Bu sebeple tevkifiniz etrâfında ne kadar gürültü çıkarttılarsa beraatiniz etrâfında da o kadar gürültü çıkmasını sağlayacak şekilde hareket ettim. Böylece iki vak'a gazete okuyucularının gözü önüne aynı ölçüde serilmiş olacak. Ve tevkif edildiğinizi okuyan herkes suçsuz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bulunup beraat ettiğinizi de okuyacak. Ama eğer bana yalan söylediyseniz suçluluğunuz bir daha silinmemek üzere tekrar gazetelere geçecek.

— Sizi temin ederim hakikati söyledim...

— Mükemmel. Bu şartlarda, korkacak hiç bir şeyiniz yok.

Mahkeme salonuna, adâlet sarayının yanındaki hapishânede mahpusları tartmaya yarayan baskülü getirmişlerdi.

Bir gazeteci Mason'a yaklaştı:

— Sayın avukat müşterinizle baskülün yanında poz verir misiniz?

— Müşterim olabilir eğer isterseniz, ama ben poz veremem.

— Niçin?

— Çünki böyle bir durum meslek ahlâkına aykırı kabul edilir. Ama hâkim teklifinizi mutlaka kabul edebilir, bu da sizin işinize daha çok yarar.

Reddedildiğine evvelâ kızmış olan muhabir teklifi sevinçle karşıladı:

— Çok iyi fikir... Hâkim hakikaten suç delillerini tartacak mı?

— Evet.

— Vay canına, ne büyük hikâye olacak! Yer yerinden oynayacak!

Mübâşir hâkimin salona gireceğini haber vererek herkesi ayağa kalkmaya dâvet etti. Hâkim içeri girip de salonun hınca hınç dolu olduğunu görünce keyifli keyifli gülümsedi. On dakika önce bu insanlar neredeydi diye düşünüyor olmalıydı.

Şâhit Jack Andrews tekrar çağırıldı. Mübâşir terâzinin doğru olup olmadığını kontrol etti. Bütün bunlar tamamlanınca hâkim valizle seyahat çantasının tartılmasını emretti. Mübâşir bir eczâcı veya bir kuyumcu dikkatiyle tartma işini tamamladı ve hâkime döndü:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— Yirmi üç kilo yüz on üç gram Sayın Hâkimim.

Hâkim bunun üzerine Mason'a döndü:

— Bagaj teslim makbuzunu görebilir miyim?

Mason da zâten bunu bekliyordu:

— Buyurun Sayın Hâkimim.

Hâkim, Makbuz elinde, Jerry Caswell'e döndü:

— Valizden çıkarılan elli paketin ağırlığını biliyor musunuz?

— Bilmiyorum Sayın Hâkimim. Şâhit Andrews'nün dediği gibi sayıldı ama tartılmadılar.

— O paketler burada mı?

— Evet, Sayın Hâkimim.

— Öyleyse onları da valizin üzerine koysunlar.

İstenilen yapılınca baskülün ibresi yükseldi ve mübâşir sürgülerin yerini değiştirmeye başladı.

— Yedi yüz doksan beş gram daha ağır oluyor Sayın Hâkimim.

Hâkim Albert savcı yardımcısına döndü:

— Bir söyleyeceğiniz var mı sayın savcı yardımcısı?

— Hayır Sayın Hâkimim. Bu paketler zanlının mülkiyetinde bulunduğuna göre onu suçlu sayıyoruz. Valiz tartıldıktan sonra paketleri valizine koymuş olabilir.

Hâkim alaylı, alaylı gülümsedi:

— Bu söylediğinize siz de inanıyor musunuz? İlk fırsatta, tartıldıktan ve hava yolları şirketi personeli tarafından teslim alındıktan sonra bagajınıza bir şey koymayı deneyin bakalım ne olduğunu görürsünüz. Mahkeme heyeti olarak, yapılan tartma işinden sonra durumu açıklığa kavuşmuş sayıyoruz. Zanlı hakkında adlî takibata mahal olmadığına ve hemen serbest bırakılmasına karar veriyorum. Celse kapanmıştır.

Bir gazeteci hâkimin terketmeye hazırlandığı kürsüye yaklaştı:

— Sayın Hâkimim baskülün yanında poz verebilir mi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

siniz? Bu yazacağım makalenin değerini çok arttıracağı gibi, bir çeşit konuşan fotoğraf olacak...

Hâkim Albert bir an tereddüt etti sonra gülümsedi:

— Zanlının benim yanımda durup valizleri parmağıyla işâret ederek poz vermesiyle daha iyi bir konuşan fotoğraf çekeceğinizi zannediyorum. Evet, miss Baxter böyle gelin... Fotoğrafçılara değil basküle bakın... Bununla birlikte bu beylere güzel bir profil vermeniz daha iyi olacak galiba!

Hâkim babacan bir tavırla elini Virginia'nın omuzuna koydu ve sanki baskülün gösterdiği sayıyı okuyormuş gibi eğildi. Fotoğrafçılar fırsatı ganimet bildiler ve ortalık flaş seslerile doldu.

Bu eğlenceli ara bitince, hâkim Mason'la Caswell'i kenara kürsünün arkasına çekti.

— Bu işin arkasında şüpheli bir şey var. Bay Caswell size tavsiyem polise bu mâlûmatı veren şahıs hakkında bir soruşturma açtırmanızdır.

Savcı yardımcısı heyecanla karşılık verdi:

— O şahsın verdiği bilgiler her zaman doğru çıktıydı.

Hâkim fikrinde diretti:

— Ama bu sefer doğru değildi.

— Buna ben pek inanamadım Sayın Hâkimim. Her şeye rağmen paketler valizde bulundu.

— Haklısınız, amâ onları oraya miss Baxter koymamış. Bu yaşıma kadar, huzuruma binlerce suçlu getirdiler ve bu genç kadını daha ilk gördüğümde uyuşturucu madde satıcısı olamıyacağını anlamıştım.

Savcı yardımcısı acı bir sesle sordu:

— Bu sebepten mi Perry Mason'un tiyatrovâri gösteri yaptırmasına göz yumdunuz?

Hâkim hiç bozuntuya vermedi:

— Polis zanlıyı tevkif ederken nasıl davrandıysa ben de öyle davrandım. Tekrar görüşmek üzere beyler...

Hâkim onlardan ayrılınca Caswell Mason'a bir tek söz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

söylemeden arkasını dönüp uzaklaştı. Mason da müşterisinin yanına gitti.

— Şâhitler salonuna gelin. Sizinle konuşmak istiyorum ve orada bizi kimse rahatsız etmez.

Kimsenin bulunmadığı odada bir koltuğa oturdular ve Mason hiç vakit geçirmeden meseleye girdi:

— Bu kötü şakayı size kim yapmış olabilir dersiniz?

— Hiç bir fikrim yok!

— Kocanız olmasın?

— Olabilir, hâinin biriydi...

— Sebep ne olabilir?

— Boşanmayı kabul etmedim.

— Neden kabul etmek istemediniz?

— Çünki bana karşı çok kötü davrandıydı. Bir metresi vardı ve üstelik bankadaki ortak hesâbımızı kullanarak taksitle bir araba satın aldı. Her şeyi öğrendiğimde, bana aşkın ferman dinlemediğini söylemek küstahlığında bulundu. Özür olarak bulduğu tek şey oydu!

— Ne kadar zamandanberi ayrı yaşıyorsunuz?

— Aşağı yukarı bir yıldır.

— O zamandanberi kendisini hiç görmediniz mi?

— Hayır, ama bana birkaç defâ telefon ederek fikrimi değiştirip değiştirmediğimi sordu. Her defâsında da değiştirmediğimi söyledim.

— Onunla evli kalmaya devâm etmekle elinize geçen nedir?

— Hiç bir şey, ama bana yaptıklarına karşılık ona yapabileceğim tek kötülük bu zannediyorum.

— Boşanmak istememenizin sebebi dinî olmasın sakın?

— Hayır.

— Dinleyin beni yavrum... Birinin size kötü bir oyun oynamaya çalıştığı artık su götürmez bir hal aldı. Hem de o şahsın sâdece iyi işleyen bir zekâsı olsa neyse üstelik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

suç çevresinden arkadaşları da var. Size bir tuzak kurdu ve sizi o tuzaktan kurtarmama şansımız yardım etti, ama daha başka tuzaklar kurabilir ve bir daha sefere şansımız yardım etmeyebilir. O şahsın kim olduğunu bilmiyoruz bu sebeple daha işin başından kocanızın o şahıs olma ihtimalini göz önünden uzaklaştırmak istiyorum... Metresini tanıyor musunuz?

— Sâdece ismen tanıyorum.

— Öyleyse Virginia işte size tavsiyem: evi terketme acı çektirme, eziyet etme vesaireden boşanma dâvâsı açacaksınız. Böylece o kadını meselenin dışına çıkarabilir, hayâtınızı yeniden kurabilir ve mesut olabilirsiniz. Ayrıca eğer, gelecek günlerde, anormal yahut da size normal gelmeyen, kimin ettiği belli olmayan telefon konuşmaları veya bunlara benzer herhangi bir şey olursa hemen bana haber vereceksiniz.

Mason genç kadının omuzuna dostça vurarak sözlerini bitirdi:

— Ve artık hürsünüz, istediğiniz yere gidebilirsiniz.

— Ya ücretiniz?

— Ne zaman isterseniz bana yüz dolârlık bir çek gönderin yeter. Ama bunun için sakın kendinizi dara sokmayın.

ALTI

Haber sıkıntısı çeken gazeteler **iddia makamının delillerini tartan hâkim** fotoğrafını ve yazısını baş sahifelerinde verdiler ve Virginia onları okurken gittikçe artan bir şekilde bir gönül rahatlığına kavuştu. Muhâbirler, Virginia'-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nın bir oyuna kurban gittiğini anlamış olacaklar ki, beraatini teferruatıyla anlatmışlardı. Ayrıca da fotoğrafları, elini babaca zanlının omuzuna koyan hâkimin, gazeteci ağzı kullanılırsa, konuşan fotoğrafı... Artık hiç kimse Virginia'nın mâsumiyetinden şüphe edemezdi...

Akşam gazetelerinden birini okurken genç kadın şaşkınlıkla irkildi. Muhâbirlerden biri küçük bir soruşturma yapıp, Virginia'nın ayrı yaşadığı kocasının izini bulmuştu. Colton Baxter genç kadının bindiği uçağın bağlı olduğu şirkette çalışıyormuş. Yazıda muhâbirin Colton Baxter'i bulamadığı bu sebeple adamın herhangi bir açıklaması olup olmadığının bilinmediği belirtiliyordu.

Virginia yazıyı iki defâ okudu, sonra vaktin geç olmasına hiç dikkat etmeden Perry Mason'un telefon numarasını çevirdi.

Zil beş altı defâ çalıp kimse çıkmayınca Virginia âhizeyi yerine koymaya hazırlanıyordu ki telin öbür ucundan **Della Street**'in sesi duyuldu.

— Ah! Çok özür dilerim... Saatin bu kadar geç olduğunun farkında değildim... Ben Virginia Baxter... Gazetede bir şeyler okudum...

— Bay Mason'la konuşmak istiyorsunuz galiba? Ayrılmayın lûtfen, şimdi bağlıyorum.

Birkaç sâniye sonra avukatın sesi duyuldu:

— Alo, Virginia. Gazeteleri okudunuz ve bir muhâbirin kocanızı bulduğunu öğrendiniz değil mi?

— Evet, evet, bay Mason. Şimdi her şey anlaşılıyor değil mi? Uyuşturucu maddeyi valizime koyan ve polise haber veren Colton herhalde... Eğer mahküm olsaydım, benim aleyhime boşanma dâvâsı açıp kazanabilecekti. Uyuşturucu madde kullandığımı ve evi bu sebepten terkettiğini anlatacaktı.

— Belki... Peki siz ne yapmak istiyorsunuz?

— Onu yakalatmak istiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— Delil olmadan onu yakalatamazsınız. Şimdilik sâdece faraziye yürütüyorsunuz.

— Peki delil elde etmek için ne yapmam lâzım?

— Bir hususi dedektif ajansına başvurmanız lâzım, onlar da masraf olarak sizden en az günde elli dolâr alırlar... Ama bu demek değildir ki mutlaka aradığınız delilleri bulacaklar. Size tavsiye ettiğim gibi boşanma dâvâsı açarak bu işin içinden niye çıkmıyorsunuz?

— Çünki Colton'a bu iyiliği yapmak istemiyorum! Boşanmak!... Onun arayıp da bulamadığı şey...

— Bundan emin misiniz? Belki de bu durumun böyle sürüncemede kalması onun daha çok işine geliyordur.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Metresine mutlaka evlenmek istediğini ama yakasını sizin elinizden kurtaramadığını söylüyordur ve kadın da ona inanıyordur çünki sizin boşanmaya râzı olmadığınızı biliyordur. Eğer boşanmaya râzı olursanız, o kadınla evlenmek için önünde hiç bir engel kalmayacak ve belki de bu durum onun çok canını sıkacak...

— Doğru, bunu hiç düşünmemiştim. İyi ama neden valizime uyuşturucu madde koysun?

— Eğer öyle bir şey yaptıysa bu mutlaka sizi küçük düşürmek içindir. İnanın bana, en iyisi bu evliliği burada kapamak ve başka saadetlere doğru adım atmaktır.

— Bunu düşüneceğim... Yarın sizi tekrar ararım.

— Tamam! Ve bilhassa geçen vak'a için dert edinmeye bir son verin. Mesele halledildi hem de gayet iyi bir şekilde...

— Teşekkür ederim, bay Mason. Yarın tekrar konuşmak üzere, iyi geceler!

Genç kadın âhizeyi yerine koymuştu ki oturduğu dâirenin kapısı çalındı.

Virginia kapıyı açmadan önce emniyet zincirini taktı ve kapıyı aralayıp baktı. Kapıda aşağı yukarı kırk beş yaş-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

larında, dalgalı siyah saçlı, ince bıyıklı ve parlak kara gözlü bir adam duruyordu.

Adam sordu:

— Bayan Baxter mi?

— Evet.

— Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm bayan Baxter ve ne düşündüğünüzü tahmin ediyorum, ama buraya gelmeme sebep olan iş oldukça mühim...

Virginia zinciri çıkarmadan sordu:

— Nedir?

— İsmim **George Menard**... Size hatırlatmam oldukça üzüntü verici olacak ama, bütün gazetelerin sizden bahsettiğini biliyorsunuz...

— Evet, eee ne olmuş?

— Bir tânesinde, hayattayken Delano Bannock'un sekreteri olduğunuzu okudum.

— Doğru, evet...

— Noter Bannock öleli uzun seneler oldu ve ben de dosyaların ne olduğunu öğrenmek istiyorum.

— Neden?

— Bay Bannock benim için bir anlaşma imzâlamıştı ve ben de o anlaşma yazısının aslını kaybettim. Elbette karşı tarafın bunu öğrenmesini istemiyorum ve bahsi geçen anlaşmanın suretini bulursam çok işime yarayacak.

— Sizin de söylediğiniz gibi noter Bannock öleli seneler oldu ve korkarım ki size hiç bir yardımım dokunamıyacak.

— Mobilyaya ne oldu, bürosundaki bütün eşyâ nerede şimdi?

— Hatırladığım kadarıyla her şey bir eskiciye satıldı, sâdece benim kullandığım yazı makinesi kaldı o da burada...

— Ya dosyalar?

— İmhâ edildiler... Yok, hayır bir dakika... Bay Ban-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nock'un kardeşiyle konuştuğumda zannedersem ona dosyaların saklanması lâzım geldiğini söylemiştim.

— Noter Bannock'un kardeşi mi dediniz?

— Evet, Julian Bannock. Bay Bannock'un tek akrabası ve mirasçısıydı. Zâten mirasın değeri pek yüksek değildi. Bay Bannock günümüzdeki meslektaşları gibi değildi her şeyden evvel müşterisine hizmet etmek isterdi ve üçretinin çok görünmesinden çekinirdi.

— Bahsini ettiğiniz Julian Bannock'u nerede bulabilirim?

— Hatırladığım kadarıyla San Joaquin vâdisinde oturuyordu... Evet, şimdi hatırladım Bakersfield yakınlarında bir çiftliği vardı.

— Hâlâ orada oturduğunu biliyor musunuz?

— Hiç bir fikrim yok. Römorklu bir arabayla gelmişti ve bütün dosyalarla klâsörleri yüklemiştik... O anlaşma hakkında biraz bilgi verseydiniz bir şeyler hatırlıyabilirdim çünki benden başka yazı makinesini kullanan yoktu?

— Smith adında biriyle yapılan bir anlaşmaydı... Bir garajın satışı hakkında... Ama karışık bir sürü şart vardı...

— Burada mı oturuyorsunuz?

— Hayır, çok seyahat ederim. Şurada burada işlerim vardır, anlıyorsunuz değil mi?

Adam bunları söylerken sesinde bir rahatsızlık ve sıkıntı seziliyordu.

— Smith... Hayır bu bana bir şey hatırlatmıyor... Size bir faydam dokunamadıysa çok üzgünüm...

— Ziyânı yok, hanımefendi... Her şey için teşekkür ederim.

Adam bunları söyledikten sonra elinde tuttuğu şapkasını başına taktı ve koridorda kayboldu.

Virginia kapıyı kapar kapamaz sokağa bakan pencerelerden birine koştu. Ziyâretçisini arabasına binerken gördü. Adam arabayı tek boş yer olan işâretli yaya geçidinin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

üzerine bırakmıştı. Virginia arabanın plâkasını not etmek istedi ama araba birden hareket etti ve Virginia ilk rakkamın sıfır ve son rakkamın da iki olduğunu görür gibi oldu. Üç veya dört yıllık Oldsmobile marka bir otomobildi.

Virginia yatak odasına geçerek adres defterlerini ve bir sene önce noter Bannock'un yanında çalışırken kullandığı defteri karıştırmaya başladı, Julian Bannock'un adresini buldu ama yanında «telefonu yok» diye not düşmüştü.

Aynı anda telefonu çaldı. Virginia gidip açınca bir kadın sesi duyuldu:

— İsminizi telefon rehberinden aradım... Size sâdece beraat etmenize çok sevindiğimi söylemek istiyordum.

— Çok teşekkür ederim...

— Siz beni tanımazsınız ama, ama geçirdiğiniz bu sıkıntılı günlerde kalbimin sizinle olduğunu size söylemek istedim.

Bunu takip eden bir saat içinde, Virginia'ya aynı şekilde beş telefon daha edildi. Bir tânesi mutlaka sarhoş bir adamdandı, bir tânesi de kendinden bahsetmek için insan arayan bir başka kadından...

Bunlardan sonra başka edenler de oldu, ama Virginia açmadı. Ertesi sabah telefon şirketine müracaat ederek rehberde bulunmayan yeni bir telefon numarası verilmesini istedi.

YEDİ

Menard'ın ziyâretinden sonra Virginia dosyalar hususunda gittikçe artan bir şekilde endişelenmeye başlamıştı. Kendi kendine Julius Bannock'un bir çiftçi olduğunu ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bâzı kıymetli evrâkın bulunduğu arşivle kendisinin meşgul olması lâzım geldiğini onları öyle başıboş bırakmasının hatâ olduğunu söyleyip duruyordu. Aklına kötü şeyler gelmesinin başlıca sebebi George Menard'ın ona yalan söylediğine dâir içinde gittikçe büyüyen bir endişenin varlığıydı. Her şey Virginia'nın adama kendisi, hakkında sualler sormasına kadar iyi gitmişti. O andan itibâren adam rahatsız olmuş ve suallere kaçamaklı cevaplar vermeye başlamıştı.

Virginia istihbarata sorup Julius Bannock'un hâlâ telefon almadığını öğrenince arabasına atlayıp Bakersfield'e kadar gitmeye karar verdi.

Bannock'un çiftliği kasabanın girişine üç yüz metre kalaydı. Ev, tahıl ambarı ve hangarların ortasındaki kocaman avlunun gerisindeydi. Avluda çeşitli ziraat makineleri duruyordu. Arabanın önüne koşan köpeğin havlamalarına dışarı çıkan adam Julius Bannock'tu.

Virginia daha önce bir defâ görmüş olmasına rağmen yün gömlek ve iş tulumu içindeki adamı hemen tanımıştı.

— Merhaba bay Bannock! Beni hatırladınız mı? Virginia Baxter'im... Kardeşinizin sekreteriydim.

— Oo! Elbette... Ben de kendi kendime sizi nerede gördüğümü soruyordum... İçeri buyurun... Bu saatte buraya gelebilmek için oldukça erken kalkmış olmalısınız... Kahvaltıya buyurmaz mısınız? Tâze yumurta ve tam ağzınıza lâyık salamım var...

— Hayır teşekkür ederim... Çok nâziksiniz, ama karnım aç değil... Buraya taşıdığınız kardeşinizin mobilyaları için geldim...

— Ama ben onları ona buna sattım... Burada benim hiç bir işime yaramazdı ki...

— Peki ya klâsörlerin içindekilerini? Ya dosyaları?

— Çocuk dolapları boşalttıydı, zâten boşken bile taşıyamıyacağı kadar ağırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— Yoksa dosyaları yaktınız mı?

— Hayır, demetler hâlinde bağlayıp bodruma tıktıydım. Ama zannederim ki fâreler epey zarar verdiler. İki kedim olmasına rağmen... Çiftlikleri bilirsiniz...

— Onlara bir göz atabilir miyim? Eski bir evrâkı arıyorum da... Oldukça mühim...

— Acayip... Bir başka adam da geldiydi, geçen gün, aynı sebepten...

— Kırk yaşlarında bir adam mı? Küçük bıyıklı ve parlak siyah gözlü?

Julius Bannock, hayır mânâsına başını salladı:

— Değil... Elliyi geçkindi ve gözleri soluk mâviydi. Bana isminin Smith olduğunu ve kardeşimin onun hesâbına düzenlediği bir kontratın suretini aradığını söylemişti.

— Smith'ten çok ne var! Peki siz ne yaptınız?

— Ne yapacağım, bodruma gîdip bakmasını aradığının orada olabileceğini söyledim. Benim o sırada işim başımdan aşkındı...

— Aradığını bulabildi mi?

— Hayır... Dosyalama sistemini bilmek lâzım geldiğini söyledi... O kadar kâğıdın altında kaybolurum dediydi...

— Numaraya göre dosyalıyorduk... Birden bine kadar, şahsî yazışmaydı. Binden üç bine kontratlar, üç binden altı bine vasiyetnâmeler vesâireydi. O paketlere bir göz atabilir miyim?

— Elbette!

Bannock genç kadını bodruma götürdü bir yandan da hasattan havalardan bahsediyordu ama bodruma açılan kapının eşiğine gelince bir feryat koyverdi ve Virginia gözlerinin önündeki karışıklığı görünce olduğu yerde donup kaldı. Kendisinden önceki ziyâretçi demetleri bağlayan ipleri kesmiş ve kâğıtları ortaya rasgele savurmuştu. Öyle ki şu anda ortada iki metre çapında ve bir metre yüksek-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

liğinde bir kâğıt yığını vardı. Virginia bu kâğıtları bir zamanlar ne kadar itina ile dosyaladığını hatırlayınca gözleri dolu dolu oldu. Bannock'a gelince kıpkırmızı kesilmiş bağırıyordu:

— Ah o Smith denen herifi bir elime geçirsem söyliyecek iki çift lâfım olacak! En ufak nezâket kaidelerinden öğretmeye başlamalı! Yeryüzünde bu kadar kaba bir insan olabilir mi acaba! Burada ne haltlar karıştırdığını seyretmeye gelmedim de şimdi aptal gibi dövünüp duruyorum...

— Burada ne kadar kaldı?

— Bakın buna cevap veremiyeceğim... O herifi buraya getirdim ve gerisiyle uğraşmadım.

Virginia, Bakersfield'e kadar geri dönmek mecburiyetinde kaldı çünki Perry Mason'a telefon etmek istiyordu.

Telefon açılıp da karşısına Mason çıkınca konuşmaya başladı:

—Bana anormal bir şey olursa telefon etmemi söylemiştiniz. Mutlaka bana güleceksiniz ve her şeyin altında kötülük gördüğümü söyleyeceksiniz ama ben size olan biteni anlatayım da...

Genç kadın avukata Menard'dan bahsetti, eşkâlini verdi ve arabasını anlattı:

— Zannedersem bir Oldsmobile'di, üç yahut da dört yıl öncesinin modeliydi. Plâkasını almaya çalıştım, ama çok hızlı hareket etti ve hemen uzaklaştı. Söyliyebileceğim tek şey ilk rakkamın sıfır olduğudur.

— Arabasını sizin apartmanın tam önüne parketmişti diyorsunuz. Hayret halbuki çok kalabalık bir mahallede oturuyorsunuz...

— Arabasını bırakmak için dert edinmemişti ki: tam çivili yaya geçidinin üzerine parketmişti.

— Öyleyse orada uzun müddettenberi beklemiyordu. Çok muhtemelen sizi evinize kadar tâkip etti, eğer orada

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

beklemiş olsaydı sık sık devriye gezen trafik polislerinden cezâ yerdi...

— Bu dediğiniz doğru! Aynı yere arabasını bırakan bir hanım arkadaş, asansörden çıkıp bana bir paket bırakıp geri dönene kadar cezâ yemişti.

— Plâkanın ilk rakkamının sıfır olduğunu mu zannediyorum demiştiniz?

— Evet, hattâ bundan eminim ve son rakkamın da iki olduğunu **zannediyorum** ama bundan pek emin değilim.

— Bana Bakersfield'den mi telefon ediyorsunuz?

— Evet, noter Bannock'un kardeşine gittim dosyaların ne olduğuna bakmak istiyordum ama birisi hepsini karıştırmış.

— Nasıl? Ne demek istiyorsunuz?

Virginia avukata bodrumda gördüğü manzarayı târif etti. Bunun üzerine Mason değişik bir ses tonuyla sordu:

— Bütün demetlerin açıldığına emin misiniz? Bu çok mühim Virginia...

— Evet.

— Bağlı hiç bir demet kalmamış mı?

— Hayır, bir tâne bile.

— Bundan tamâmen emin misiniz?

— Evet bay Mason. Mühim mi?

— Bu çok muhtemelen bahsi geçen adamın aradığını bulamadığını gösteriyor. Eğer bulmuş olsaydı, aradığı vesikayı cebine koyup oradan hemen giderdi ve hiç olmazsa bir kaç demetin de bağları açılmamış olurdu.

— Çok doğru, haklısınız... Bakın bunu hiç düşünmemiştim.

— Şimdi siz Julian Bannock'un oraya mı döneceksiniz?

— Evet. Evvelâ birkaç büyük karton kutu alacağım sonra da dosyaları bir düzene sokmaya çalışacağım.

— İyi... Ve siz buraya döndüğünüzde şu Menard

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

denilen adam hakkında ben de belki bir şeyler öğrenmiş olurum... Virginia; Bannock bir vasiyetnâme hazırladığı zaman vesikalar noterlikte mi imzâlanırdı?

— Evet.

— Umumiyetle şâhit olarak kim imzâlardı?

— Bay Bannock'la ben... Evet, şimdi anlıyorum, adamın aradığının bir vasiyetnâme olduğunu düşünüyorsunuz değil mi? Hakikaten de tek mantıkî izah tarzı bu, çünki öteki vesikalar yıllar sonra değerini kaybetmiş olabilirler. Ama bir vasiyetnâme...

— Değil mi?

— Evet! Daha önce nasıl da düşünemedim? Mutlaka böyle olmalı...

— **Mutlaka** işi biraz fazla ileriye götürmek olur, ama bence tedbirlerimizi buna göre almamız daha yerinde olur.

— Ben oraya dönüp bütün **Vasiyetnâme** dosyalarını toplayacağım numaraları 3001 den 6000 e kadar olanları. Geri kalanı bir dahaki seferde getiririm.

— Tamam. Eğer anormal bir şey olursa beni tekrar aramaktan çekinmeyin.

Virginia karton kutularla çiftliğe geri döndüğünde Bannock'u gözle görülebilir bir şekilde düşünceli buldu.

— Ne oldu? Yolunda gitmeyen bir şey mi var?

— Siz gideli beş dakika olmuştu ki bir herif geldi. Sizi ziyârete gelen adama benziyordu. Kırk beş elli yaşlarında, ince bıyıklı, parlak siyah gözlüydü.

— Evet. Tastamam o! Ne istiyordu?

— Bana isminin Smith olduğunu ve kardeşimin arşivini aradığını söyledi.

— Evet ya sonra?

— Sonra ben ona herkesi dosyaları karıştırmaya bırakmadığımızı ama oturup biraz beklerse kardeşimin sekreterinin bir saate kadar geleceğini ve aradığı dosyayı bulmasına yardım edeceğini söyledim. Bu sözleri duyunca bir-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

den suratının renginin değiştiğini gördüm aceleyle bana bekleyemiyeceğini söyledi.

— Arabasının plâka numarasını gördünüz mü?

— Hayır... Görmek mümkün değildi çünki plâka çamurdan görünmez olmuştu.

— Yazık... Bay Bannock müsaade ederseniz dosyalardan bir kısmını götüreceğim...

— İsterseniz hepsini götürün! Ben burada devamlı duramıyorum ve ben yokken de isteyen gelip o dosyaları karıştırabilir... Götürürseniz dosyaların sizin yanınızda olduğunu bilmek beni büyük bir dertten kurtaracak!

— Avukat Perry Mason'u hiç duydunuz mu?

— Elbette! Gazetelerde hep bahsi geçiyor.

— Çok güzel, o benim avukatımdır ve biraz önce kendisine telefon edip ne yapmam lâzım geldiğini sordum... Tâlimâtı üzerine 3001 den 6000 e kadar numaralı bütün dosyaları götüreceğim, bana onları toplarken yardım eder misiniz?

Dosyaları toplamak pek uzun sürmedi, çünki çoğu dosyalar demet hâlinde yahut da yan yana kalmışlardı.

Virginia'nın karton kutuya koyduğu vasiyetnâmeleri Bannock götürüp arabaya yerleştirdi.

İkisi de arabanın yanına geldiklerinde genç kadın çiftçiye döndü:

— Bunları bay Mason'a götüreceğim. Ümid ederim bürosuna yemek saatinden önce giderim... Öteki dosyalara gelince, onlar şimdilik burada dursun ama kapıya bir kilit asın. Ve yine birisi gelip dosyaları görmek isterse nüfus kâğıdını yahut da ehliyetini isteyin ismini ve arabasını bir kenara notedin...

— Bana güvenebilirsiniz, dediklerinizi aynen yapacağım. Eve girip üzerinize bir çeki düzen vermek istemez misiniz?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— Hayır, teşekkür ederim... Ziyânı yok. Hemen gitsem daha iyi olacak.

— Nasıl isterseniz, tekrar görüşmek üzere miss Baxter. Kardeşimin size ne kadar değer verdiğini biliyorum ve bir defâ daha insanların değerini ölçerken ne kadar şaşmaz bir ölçüsü olduğunu öğrenmiş oldum.

Virginia adamın bu sözlerine gülümseyerek teşekkür etti ve arabasına binip marşa bastı.

SEKİZ

Virginia Mason'un bürosuna öğleden az önce vardı. Avukat genç kadın içeri girer girmez haberi verdi:

— Sizin o sözde Menard'ınızı bulduk Virginia... Trafik cezâsı sâyesinde! Çivili yaya geçidi üzerinde durmaktan ODT 062 numaralı bir otomobile kesilmiş. Şoförünün eşkâli sizi ziyârete gelen adamınkine uyuyor.

— Kimmiş?

— Esas ismi George Eagan ve bayan Lauretta Trent adında bir kadının hususi şoförü... Küçük bir soruşturma yaptık ve...

Virginia bir çığlık attı:

— Lauretta Trent mi?

— Onu tanıyor musunuz?

— Noterliğin müşterisiydi, buna eminim... Evet, onun için en azından bir vasiyetnâme tanzim ettiğimize eminim... Şimdi hatırlıyorum... Diğerlerinden apayrı bir vasiyetnâmeydi, âile efrâdına gayet küçük bağışlar ve mirasın büyük kısmı yabancı birine... Bir hastabakıcı... Yahut da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir doktor... Hayır, bana kalırsa, hepsinden daha çok bir **şoföre** bırakılmıştı!

— Bâzı enteresan bilgiler öğrenmiş bulunuyoruz.

— Şoför hakkında mı?

— Lauretta Trent hakkında! Yakın zamanda üç defâ hazım bozukluğundan tehlike atlatmış, hastahâneye göre mide bağırsak iltihâbına yakalanmış...

— Bay Mason, bütün vasiyetnâmelerin suretlerini getirdim, aşağıda arabamda. Eğer işinize yararsa...

— Hem de çok işimize yarayacak... Ben size **Paul Drake**'i tanıştırayım, kendisi Drake Dedektif Ajansı'nın idârecisidir büroları da bizimkiyle aynı kattadır. Bütün araştırma ve soruşturmalarımızı o yürütmektedir... Della lûtfen Paul'e telefon eder misin? Gelebilir mi bir soruver.

Sekreter istenileni yerine getirdi ve birkaç dakika sonra dedektif geldi.

Mason arkadaşına döndü:

— Paul sana Virginia Baxter'i tanıtayım. Sana yaptırdığım küçük soruşturmayı bu hanımın hesâbına yürütüyordun.

Drake hafifçe eğilirken gülümsüyordu:

— Memnun oldum miss Baxter.

El sıkıştılar sonra genç kadın tekrar Mason'a döndü:

— Söylemek istediğim bir şey daha var bay Mason. Ben size Bakersfield'den telefon ederken, ziyâretime gelen şahıs, yâni bayan Trent'in şoförü, Eagan isimli adam... Bannock'a gitmiş ve dosyaları görmek istediğini söylemiş. Bannock da ona dosyalarla benim meşgul olduğumu ve az sonra geleceğimi ve beklemek isterse...

Mason daha fazla uzatmak istemedi:

— Peki sonra ne olmuş?

— Herif hemen arabasına binmiş ve oradan uzaklaşmış.

Mason mânâlı mânâlı başını salladı sonra Virginia önde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

iki erkek arkada dosya dolu karton kutuyu taşımak için aşağıya indiler. Bütün herkes işe koyuldu ve yarım saat sonra bütün vasiyetnâmelerin içinde Lauretta Trent'inkinin bulunmadığı anlaşıldı.

Virginia şaşırmıştı:

— Halbuki ben en azından bir tâne vasiyetnâme hazırladığımıza emindim.

Mason da ilâve etti:

— Ve de Lauretta Trent'in şoförü George Eagan noter Bannock'un dosyalarının peşindeydi.

Avukat bunları söyledikten sonra Paul Drake'e döndü:

— O Mide - bağırsak iltihabından rahatsızlandığında Lauretta Trent hangi hastahânede yattı?

— Phillips Memorial Hospital'de...

— Orayı bana telefonla arar mısın Della?

Bir dakika bile geçmeden telefon bağlanmıştı ve Mason soruyordu:

— Bayan Lauretta Trent son birkaç ay içinde üç defâ hastahânenizde yattı...

— Hastalarımızla alâkalı bilgi vermek âdetimiz değildir beyefendi!

— Buna hiç şüphe yok, ama ben sâdece bayan Trent'e bakan doktorun ismini öğrenmek istiyorum.

— Yaa öyle mi?... Ayrılmayın lûtfen...

Avukat doktorun isminin **Ferris Alton** olduğunu öğrendikten sonra onu aradı:

— Doktor, ben Perry Mason, avukat. Hastalarınızdan biri hakkında size bâzı sualler sormak istiyorum.

— Ne gibi sualler ve hangi hastam hakkında?

— Hastanızın ismi Lauretta Trent. Son birkaç ay içinde kendisini üç defâ hastahâneye kaldırttınız. Bana hastalığının ne olduğunu söyliyebilir misiniz?

Doktor sert ve kuru bir sesle cevap verdi:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— Hayır.

Avukat biraz önceki ses tonuyla hiç bir şey olmamış gibi devâm etti:

— Öyleyse ben size dikkatinizi çekebilecek bâzı şeyler söyliyeyim. Lauretta Trent'in Delano Bannock isimli bir notere bir vasiyetnâme tanzim ettirdiğini zannetmem için bir takım sebebler var. Bahsi geçen noter birkaç sene önce öldü ve bayan Trent'in çevresinden bâzı şahıslar kanundışı sayabileceğimiz bâzı yollardan o vasiyetnâmenin suretini ellerine geçirmeye uğraşıyorlar. Bütün bunlar beni size bayan Trent'i hastahâneye kaldırmanıza sebep olan mide-bağırsak iltihabı hakkında koyduğunuz teşhisten emin olup olmadığınız hususunda bâzı sualler sormaya itti.

— Elbette ki eminim, aksi olsaydı bir meslektaşıma danışırdım. Bu sualinizin sebebi nedir?

— Çünki okuduğum bâzı tıbbî kitaplarda mide-bağırsak iltihabı hastalığıyla arsenik zehirlenmesi belirtilerinin birbiriyle karıştırıldığı yazılı idi.

— Siz ya delisiniz yahut da...

Mason hiç duymamış gibi devâm etti:

— Netice olarak size bayan Trent'in karnında, bileklerinde kramplar ve midesinde yanmalar olup olmadığı suâlini sormaya mecbur kaldım ve...

Doktor Alton'un feryâdı Mason'u şaşırtmadı:

— Aman Allahım!

Avukat bu feryâdın sonunda gelecekleri merâk ettiği için sözlerine devâm etmedi, hakikaten kısa bir sessizlikten sonra doktor konuşmaya başladı:

— Birinin Lauretta Trent'i zehirlemeye çalışması pek imkân dâhilinde bir şey değil.

— Nereden biliyorsunuz?

Yeniden bir sessizlik oldu, sonra Alton sordu:

— Bu hikâyeyle ilgilenmenize sebep nedir?

— Yoo! Bu işle sâdece endirek olarak ilgiliyim, bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

müşterimin hesâbına yürütülen bir soruşturma sonunda... Sizi şimdiden temin edeyim: soruşturma bayan Trent için hiç bir mahzurlu durum arzetmiyor.

— Bay Mason, biraz önce söylediklerinizi beni çok büyük bir tereddüde sevketti. Sizin de söylediğiniz gibi arsenikle zehirlenmeler, en azından işin başında, mide bağırsak iltihabı krizlerine benzerler, bu doğru! Ve bayan Trent'in hastalığındaki belirtiler sizin faraziyenizi pek çürütmüyor.

— Bundan emin olmak için size telefon etmekle demek iyi yapmışım.

— Ne yapmamı teklif ediyorsunuz bay Mason.

— Benim fikrime göre, bayan Trent'in birkaç saç telini, kesilmiş değil **koparılmış,** birkaç saç telini... Ve de tırnaklarının ucundan kesilmiş parçaları elde etmenin yolunu aramalı. Sonra onları bir lâboratuvarda analiz ettirip arsenik bulunup bulunmadığını anlarız. Analizin neticesini beklerken de size tavsiyem hastanıza arsenikden bahsetmemenizdir. Sâdece yediklerine çok dikkat etmeli ve günün yirmi dört saatinde bir hemşirenin nezâretinde bulunmalı... Zannederim bayan Trent'in mâli durumu bu söylediklerimi yapmaya imkân veriyor değil mi?

— Elbette!... Aman Allahım! O zayıf kalbiyle bu krizler onun için son derece tehlikeli... Kendilerine çok sevdikleri o bol baharatlı ve sarmısaklı Meksika yemeklerini yasak etmiştim ama dinletememiştim... Şimdi o yemeklerin arsenik için ne kadar ideal bir taşıyıcı olduğunu anlıyorum... Bay Mason sizi saat kaça kadar bulabilirim?

— Bütün öğleden sonra büromda olacağım. Başka zamanlarda da dışarı çıkmış olsam bile beni Drake Dedektif Ajansı aracılığıyla bulabilirsiniz, büroları benimkiyle aynı kattadır ve gece gündüz açıktırlar.

— Not alıyorum ve sizi tekrar arıyacağım... Aman Allahım! Otuz beş yıldır doktorluk yapıyorum da arsenik ze-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hirlenmesi belirtilerini göz önünde bulundurmayı akıl etmedim. Elimden geleni yapacağıma şüpheniz olmasın bay Mason, tekrar görüşmek üzere!

Konuşma bu şekilde sona erince Mason müşterisine döndü:

— Virginia eve kapanıp kalmanızı istemem ama şimdilik evinize gidip dışarı çıkmasanız ve ben de lâzım olduğu an sizi bulacağım yeri bilsem çok iyi olacak. Siz de yine her hangi bir acayiplik olursa hiç çekinmeden beni arayınız.

Drake demindenberi aklını kurcalayan şeyi sormadan edemedi:

— Ama basit bir suret geçerli bir vasiyetnâme sayılabilir mi Mason?

— Bâzı şartlarda sayılabilir. Bir vasiyetnâme kaybolduğunda, gayet tabiî olarak vasiyet edenin onu imhâ ettiği düşünülür ve bu da geçerliliğini kaybetmesi demektir. Ama eğer, vasiyet eden evi yanarken ölürse, vasiyetnâmesi de aynı yangında yanmış kabul edilebilir. Bunun neticesi olarak da o vasiyetnâmenin suretinde yazılı olanlar kanunen geçerli sayılabilir. Ama benim düşündüğüm bu değil.

— Değil mi? Nedir öyleyse?

Mason, Virginia'nın oradan ayrılmamış olduğunu görünce, hayır mânâsına başını salladı:

— Daha teferruatlı bir şekilde öğreninceye kadar bu düşündüğümü kendime saklamayı uygun görüyorum. Virginia, şimdi siz evinize gideceksiniz... Ve eğer sözde George Menard yâni George Eagan size telefon edecek olursa onun hakiki kimliğini öğrendiğimiz konusunda en ufak bir açık vermekten çekineceksiniz. Kendinizi saf, her denilene inanan ve para canlısı olarak göstermeye çalışacaksınız. Eğer size para karşılığında bir şey yaptırmaya kalkacak olursa, zaman kazanmaya çalışın ve ya bana yahut da Paul Drake'e haber vermenin yollarını arayın. Sizden bir şey

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daktilo etmenizi isterse her sahife değiştirdiğinizde karbon kâğıdını da değiştirmeyi unutmayın.

— Peki bu şekilde hareket etmem benim için tehlikeli olmaz mı?

— Onun ne yapmak istediğini ve hakiki kimliğini anladığımızı farkettirmediğiniz sürece en ufak bir tehlikeye mâruz kalacağınızı zannetmiyorum.

— Anladım bay Mason. Tâlimâtınıza göre hareket edeceğimden emin olabilirsiniz.

Virginia Baxter son bir defâ daha gülümsedikten sonra avukatın bürosundan ayrıldı ve Della Street genç kadının arkasından kapıyı kapadı.

Drake, Mason'a sordu:

— O şoförün tekrar miss Baxter'i ziyârete geleceğini mi düşünüyorsun Perry?

— Eğer aradığını bulamadıysa mutlaka gelecektir. Biz şimdi iki kişinin bir vesikanın peşinde olduğunu biliyoruz. Bu vesikanın Lauretta Trent'in vasiyetnâmesi olduğunu **düşünüyoruz** ve mâdemki bu vasiyetnâmeyi noter Bannock'un arşivinde bulamadık bundan bu iki şahıstan birinin o vasiyetnâmeyi aşırdığı neticesini çıkartabiliriz. Bunun en tabii neticesi olarak da **öteki** hücuma geçecek.

— Peki ama bütün bunların sebebi ve neticesi ne olacak?

— Paul bunu sana ancak Lauretta Trent'in saçlarını ve tırnak parçalarını analiz ettirdikten sonra söyleyebilirim. Bir vasiyetnâme suretinin geçerli olabilmesi için iki şey lâzımdır.

— Neler?

— Önce vasiyetnâmenin aslı kaybolmuş olmalı. Sonra da vasiyet eden ölmüş olmalı. Paul, şimdi sen bürona dön adamlarından birinin her an Virginia Baxter'in evine gitmek üzere hazır beklemesi için lâzım olan tâlimâtı ver.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DOKUZ

İnce bıyıklı, siyah parlak gözlü adam Virginia'nın oturduğu binânın önünde parkedilmiş bir otomobilde bekliyordu. Genç kadın arka taraftan gelirken birden arabayı görmüş ve adam binânın kapısından gözlerini ayırmadığı için yanından dikkati çekmeden geçmeyi başararak ilerdeki bir büfeye gidip Mason'a telefon açmıştı.

Avukat telin öteki ucuna gelince Virginia konuşmaya başladı:

— Burada beni bekliyor.

— Aynı adam mı? Sahte Menard değil mi?

— Evet.

— Mükemmel. Evinize girin, adamın sizden ne istediğini öğrenin ve çabucak beni haberdar etmenin yolunu arayın.

— Pekalâ, bay Mason. Sizi yarım saat kadar sonra arayacağım.

Virginia böyle dedikten sonra arabasını binânın park yerine bırakmaya gitti, sonra elinden geldiği kadar sâkin görünmeye çalışıp, kaldırımın kenarında duran arabalara hiç dikkat etmiyor görünerek, kapıdan binâya girdi ve dâiresine çıktı.

Üç dakika kadar sonra kapısı çalınıyordu. Emniyet zinciri takılı olduğundan Virginia kapıyı araladı:

— Oo! Merhaba, bay Menard. Aradığınızı buldunuz mu?

Adam gülümsedi, nâzik ve tatlı dilli görünmek için elinden geleni yapmaya hazırlanıyordu:

— Ben de sizinle bu konuda görüşmek istiyordum. Girebilir miyim?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Virginia bir an düşündü ve kapının zincirini çıkarırken cevap verdi:

— Elbette, buyurun!

Virginia'nın gösterdiği yere oturan adam hemen söze girişti:

— Bayan Baxter sizinle açık kart oynayacağım: Smith adında biriyle yapılmış bir anlaşmanın suretini değil de başka bir şey arıyorum.

Virginia hafifçe kaşlarını kaldırdı ve sordu:

— Öyleyse aradığınız nedir?

— Bir kaç sene önce noter Bannock, Lauretta Trent'e bir vasiyetnâme tanzim etmişti... Hattâ zannımca bir değil iki tâne vasiyetnâme hazırladı. Şimdi, size anlatması çok uzun sürecek sebepler yüzünden, bahsi geçen vasiyetnâmeleri bulmamız lâzım... Hiç olmazsa sonuncusunu bulmamız bizim için çok mühim.

Virginia şaşırmış görünmeye çalıştı:

— Ama... Anlamıyorum... Biz de sadece karbon kâğıdının altına koyduğumuz suretler var. Esas vasiyetnâmeler bayan Trent'in evinde yahut da kirâlık kasasındadır... Bir suretin hiç bir değeri yoktur ki...

— Size izah edeceğim bayan Baxter: Bir şahsın vasiyetnâmenin bir suretini eline geçirmek için her şeyi yapmaya hazır olduğunu biliyorum ve ben de ona bir tuzak kurmak istiyorum.

— Nasıl?

— Noterlikte kullandığınız yazı makinesini satın aldığınızı zannediyorum. Yanılıyor muyum?

— Hayır... Daha doğrusu, makineyi bana bay Bannock verdi.

Adam bir masanın üzerinde duran yazı makinesini göstererek sordu:

— Bu değil mi? Eski model bir makine...

— Evet, ama mükemmel bir makinedir. Noterlikte baş-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ka makine yoktu ve bu kadar senedir gayet güzel çalışmaktadır.

— Öyleyse, bana bir vasiyetnâme benzeri yazabilirsiniz, tarihini üç, dört yıl öncesine atarız, karbon kâğıdının altından çıkartacağımız suretini noter Bannock'un kardeşinin sakladığı dosyaların arasına koyarız. Böylece, düşündüğüm şahıs o dosyaları karıştırınca bizim koyduğumuz kâğıdı esas suret zannedecek ve böylece kendisini elevere-cek. Ümid ederim noter Bannock'un eski bir müsterisinden bu yardımı esirgemiyeceksiniz?

Virginia'nın yüzü aydınlandı:

— Bunu benden bayan Trent isteyebilir ancak, haksız mıyım?

— Haklısınız, Ama bâzı sebepler yüzünden bunu sizden bizzat isteyemiyor ama sizi temin ederim ki yapacağınız şey bayan Trent'in çok işine yarayacak.

— Sorabilir miyim: ne sıfatla bayan Trent'in sözcülüğünü yapıyorsunuz?

Adam hafifçe başını sallarken gülümsedi.

— Benden çok daha iyi bir sözcü var....

Bunları söylerken cebinden cüzdanını çıkarmış ve içinden yüz dolârlık bir banknot çekip masanın üzerine, yazı makinesinin yanına koymuştu. Kısa bir zaman sonra, aynı değerde ikinci bir banknot birincinin yanına kondu ve adam, masanın üzerinde beş tane yüz dolârlık banknot oluncaya kadar, aynı şekilde devâm etti.

Virginia düşünceli gözlerle paraya baktı:

— Çok ihtiyatlı hareket etmemiz lâzım... Noter Bannock dâimâ sol üst köşede ismi olan kâğıtlar kullanıyordu.

— Öyle mi! Bu teferruatı bilmiyordum...

— Neyse ki şansınız var da. o kâğıtlardan hâlâ birkaç tâne bulabilirim... Onları suretler için kullanabiliriz çünki, her şıkta, esaslarını imhâ edeceğiz.

— Bu bana çok yerinde bir hareket görünüyor.

— Ama her şeyden önce, bana yapacağımız bu işin kanuna karşı ve bir dolandırıcılık teşebbüsü olmadığına dâir söz ve garanti vermenizi istiyorum.

— Bu hususta en ufak bir şüpheniz bile olmasın. Biraz önce de söylediğim gibi bayan Trent'in vârislerine dert açmaya çalışan bir şahsa kurmak istediğim bir tuzak... Başka hiç bir şey değil sizi temin ederim.

Virginia tereddüt içindeydi:

— Peki, öyleyse bir düşüneyim...

— İşte bu olmadı bayan Baxter. Zamanımız yok ve eğer bize bu iyiliği yapmak istiyorsanız hemen olması lâzım.

— Hemen mi?

Adam yazı makinesini gösterdi:

— Evet, hemen.

— Peki yazacağımız vasiyetnâme nasıl olacak?

— Söyliyeyim, önce, vasiyet edenin aklının yerinde olduğuna dâir her zamanki sözler sonra dul olduğu, çocuğu olmadığı, iki kızkardeşi: birinin Briggs'in karısı Diane, ötekinin Kelvin'in karısı Maxine olduğunu... Bunlardan sonra vasiyet edenin âilesinin kendisine bağlılığının sâdece para için olduğunun farkına vardığını ve bunun neticesi olarak da kız kardeşinin her birine yüzer bin dolâr, kocalarına onar bin dolâr ve servetinin geri kalanını sâdık ve vefakâr şoförü George Eagan'a bıraktığını yazacaksınız.

Virginia itiraz etti:

— İyi ama bunların sizin işinize yarıyacak tarafını göremiyorum...

Adam Virginia'nın itirazını kararlı bir sesle kesti:

— Daha sonra, ikinci bir vasiyetnâme yazacaksınız, tarihi de noter Bannock'un ölümünden birkaç hafta öncesinin tarihi olacak. Bu ikinci vasiyetnâmede, kızkardeşlerle kocalarına biner dolar bıraktığını onların para canlısı ve

kendisine sâdece parası için hoş görünmeye çalıştıkları için bu şekilde davrandığını yazacaksınız. Servetin bütün geri kalan kısmını sâdık ve vefakâr şoförü George Eagan'a bıraktığını yazacaksınız. Böylece Lauretta Trent'in vasiyetnâmesinin şartlarını öğrenmeye çalışan şahsın kafasını karıştıracağız.

— Ama bay Menard, anlasanıza... Noterlikte bütün vasiyetnâmelere şâhit olarak ben imzâ atmıştım. Eğer bu suretlerle bana gelip esasları imzâladığımı hatırlayıp hatırlamadığımı soracak olurlarsa, bunların sahte olduğunu söylemek mecburiyetinde kalacağım ve...

Adam gülümseyerek kadının sözünü kesti:

— Bunun için dert edinmeyin bayan Baxter, bu benim düşüneceğim şey. Bu beş yüz dolârı alın ve size söylediğim şekilde vasiyetnâmeleri yazmaya başlayın.

Virginia yine tereddüt eder göründü, sonra Mason'un tâlimâtını hatırlayınca, kullanılmamış karbon kâğıtlarıyla Delano Bannock antetli kâğıtları aramaya başladı.

Yarım saat kadar sonra ziyâretçisi suretleri cebine koyuyordu sonra da asılları imhâ edeceğini söyleyerek aldı. Virginia'ya teşekkür etti, bayan Trrent'e çok büyük bir iyilik ve hizmette bulunduğunu tekrarladı, sonra çıkıp gitti.

Virginia adamın arabasına bindiğini görünce telefona koştu ve olan biteni Mason'a anlattı.

— Esasları da alıp götürecek kadar akıllı çıktı. Ama ben de sizin söylediklerinize uyarak kâğıtların arasına çifte karbon kâğıdı koydum. Böylece suret yerini tutabilecek karbon kâğıtlarını muhâfaza edeceğim.

— Tebrikler! Şu karbon kâğıtlarını çabuk bana getirin. Sizi bekliyorum!

Mason bunları söyledikten sonra telefonu kapadı.

Mason'un gösterdiği gibi Della Street karbon kâğıtlarını iki kartonun arasına koydu sonra hepsini büyük bir zarfın içine kaydırdı ve zarfın kapağı kapatıldıktan sonra avukatın isteği üzerine Virginia Baxter zarfın kendisiyle kapağının birleştiği yere imzâsını attı.

Avukat bunun sebebini izah etti:

—Böylece zarfın değiştirilmediğine yahut da buharla açılmadığına emin olabiliriz. Ve şimdi Virginia en yakın postahâneye giderek bu mektubu taahhütlü olarak kendi adınıza ve adresinize göndereceksiniz.

Virginia'nın gözleri şaşkınlıkla açılmıştı:

— Evet, ya sonra?

— Postacı size getirdiğinde sakın açmayacaksınız. Zarfı bu şekilde muhâfaza edeceksiniz.

— Hah! Şimdi anlıyorum. Hangi tarihte sahte vasiyetnâmeler yazdığımı sonradan ispat edebilmek istiyorsunuz...

Avukat başını evet mânâsına salladı:

— Doğru, evinizde yiyeceğiniz var mı?

— Aa evet!... Tereyağ, konserve...

— Gerekirse bu saydıklarınız size yirmi dört saat yeter mi?

— Mutlaka!

— Öyleyse bu mektubu postaya verdikten sonra, dosdoğru evinize gidin ve kapının emniyet zincirini takın. Sonra da içeri kimseyi almayın. Eğer birisi kapınızı çalarsa meşgul olduğunuzu, misâfirinizin geldiğini söyleyin ama arayanın ismini bir kenara yazın ve bana telefon edin.

— Bütün bunların sebebi nedir? Tehlikede olduğumu mu zannediyorsunuz?

— Bilmiyorum. Bütün bildiğim, size karşı bir oyunun sahneye konulduğu ve itibârınızın kaybolmasına çalışıldığıdır. Aynı şeylerin tekrarlanmasını istemiyorum.

Virginia heyecanla tasdik etti:

— Ben de!

— Öyleyse dediğim gibi hareket edin ve ben size aksini söyleyinceye kadar evinizden bir yere kıpırdamayın.

Genç kadın gittikten sonra Della Street patronuna sordu:

— Neden bir tehlikeye mâruz kalacağını düşünüyorsunuz?

— Düşün Della: iki şâhidi olan bir vasiyetnâme. Şâhitlerden biri öldü ve ikincisinin de itibârını kaybetmeye çalıştılar. Ama tecrübelerinde muvaffak olamadıklarına göre başka bir oyun hazırlıyor olmalılar.

— Ama bu sahte vasiyetnâmelerin hiç bir değeri olamaz ki!

— Nereden biliyorsun? Farzet ki iki kişi daha öldü, o zaman ne olacak?

— Hangi iki kişi?

— Lauretta Trent ile Virginia Baxter. Belki bir yangın bayan Trent'in evini tahrip edecek, tabiî vasiyetnâme de yangında yandı kabul edilebilir. O zaman, vasiyetnâmenin noterlikteki suretini arayacaklar. Ama bizim bildiğimiz suretleri bulacaklar ve onları okuduklarında bayan Trent'in kızkardeşleriyle onların kocalarından ne kadar şüphelendiğini anlayacaklar...

Della Street avukatın bu sözlerine haykırmadan edemedi:

— Aman Allahım! Patron polise haber verecek misiniz?

— Hemen değil, birkaç saat bekliyebiliriz. Bir avukat

sebebini izah edecek sağlam delilleri olmadan rasgele suçlamalarda bulunamaz.

ON BİR

Mason bürosundan ayrılmak üzereydi ki telefon çaldı. Doktor Alton'du.

— Birkaç dakikalığına büronuza gelebilir miyim bay Mason? Bütün gün doluydum ve ancak şimdi boş zamanım var.

— Pekalâ doktor. Sizi bekliyorum.

Avukat âhizeyi yerine koyduktan sonra sekreterine sordu:

— Bu akşam için yapmayı düşündüğün bir şey var mıydı Della? Yoksa benimle birlikte doktor Alton'u bekleyip daha sonra da berâber yemeğe çıkar mısın?

Della Street gülümsedi:

— Daha fazlasını söylemeyin! Yapmayı düşündüğüm bir şey olsaydı bile, kulağıma müziklerin en tatlısı gibi gelen, bu sözlerinizi duyduktan sonra anında iptal ederdim!

Doktor Alton geldiğinde içinde biri saç diğeri de tırnak parçaları olan iki ufak şişe getirmişti.

Doktor elindekileri göstererek sordu:

— Ben mi analiz ettireyim yoksa bu işi siz mi üzerinize alacaksınız?

— Benim yaptırmam daha uygun olacak. Bir taraftan dikkati daha az çekeriz, diğer taraftan, analiz neticesini en kısa zamanda öğrenebileceğimiz bir lâboratuvar tanıyorum.

— Bende bu şüpheyi uyandırmanızdan sonra, şimdi-

den neticenin arsenik çıkacağına inanıyorum. Saçlarda en azından arsenikli iki kısım olacak... Üç krizden birincisi sekiz ay önce oldu ve saçlarda izinin hâlâ kalabilmesi için çok uzun bir müddet... Ama öteki ikisi birisi beş hafta öteki sâdece bir hafta önce oldu. Her defâsında da Lauretta Meksika yemeklerinden yemişti, bu da bana o yemekler dokunuyor gibi görünmüştü.

— O baharatlı yemekleri Lauretta'ya kim hazırlıyordu?

— Bir şoförü var, George Eagan, ona çok bağlıdır... Şoföründen on beş yaş yaşlı olmasına rağmen bu bağlılığın sâdece hissî olduğunu zannediyorum... Kısacası, George onu sâdece arabayla her yere götürmüyor, iyi ahçı olduğundan bütün ızgaraları ve Meksika yemeklerini de kendisi pişiriyor.

— Herhalde hasta olduğu üç defâsında da o yemeklerden sâdece Lauretta yemedi değil mi?

— Ötekiler de yedi ama kimseye bir şey olmadı... Bu da zehirlenmeden çok bir allerji olduğunu zannettirdi. Ne var ki, hastamın kalbi oldukça zayıf ve bir başka krizi atlatamıyabilir...

— Üç hemşire tutun ve günün yirmi dört saatinde vardiya ile bir tânesi mutlaka Lauretta'nın yanında bulunsun ve...

— Ne yazık ki bay Mason, hastamız bir çocuk değil tam tersine kafasına eseni yapan yaşlı bir kadın. Bu söylediğinizi yaptırmam için bir bahâne, bir sebep göstermeliyim....

— Şu sırada yanında bir hemşire var değil mi?

— Evet... Bayan Trent'e, hastalandığında bakmaya gelen hemşire.

— Saç ve tırnak parçalarını elde edebilmek için ne yaptınız?

Doktor çekine çekine izah etti:

— Bir kurnazlığa başvurmak zorunda kaldım. O bahsettiğimiz hemşireye telefon ettim ve bayan Trent'in krizlerinin gösterdiği arazların bir alerjiden ileri gelip gelmediğini öğrenmek istediğimi söyledim. Bunun için de saçlarından ve tırnaklarından parçaya ihtiyacım olduğunu o parçaları analiz ettireceğimi anlattım. Bütün bunları bayan Trent'e izah etmesini ve itina ile iki temiz şişeye saç ve tırnak parçaları almasını istedim.

— Hemşireler zehirlenmeler ve zehirler üzerine kurs görürler. Bir şeyden şüphelendiğini zannediyor musunuz?

— Bana pek öyle gelmedi. Şişeleri bana getirdiğinde hâlinde hiç bir gayritabîlik yoktu ve bana da hiç sual sormadı. Analizin neticesini ne zaman öğrenebiliriz dersiniz?

— Büyük bir ihtimalle akşama. Ama bu çabuk netice sâdece var mı yok mu şeklinde olabilir miktarını öğrenmek istersek daha uzun sürebilir, ama ne olursa olsun hastanızın saç ve tırnaklarında arsenik olup olmadığını bu akşam öğreneceğiz.

— Eğer varsa daha sıkı tedbirler alabilirim. Ama neticeyi bekleyene kadar elimden geleni yaptım. Hemşire Anna Fritch'e bayan Trent'i yarın muayene edeceğimi söyleyerek mutlak bir rejime tâbi tutmasını emrettim. Bu akşam sâdece haşlanmış yumurta ile kızarmış ekmek verilmesini ve bunu bizzat hemşirenin hazırlamasını ve bayan Trent'in bunları yerken hiç bir baharat kullanmamasına dikkat edilmesini tenbih ettim.

— Peki ya analizin neticesinde arsenik bulunursa, o zaman ne yapacaksınız?

— O zaman gidip hastamı bulacağım ve kendisine ra-

hatsızlığının arazlarının yiyecek zehirlenmesinden olabileceği gibi arsenik zehirlenmesinden de olabileceğini anlatacağım ve eğer bir cinâyet teşebbüsü varsa lâzım gelen bütün tedbirleri almasını sağlıyacağım.

— Ümid ederim âilesinin ve yakınlarının yapacaklarını göze aldınız değil mi? Sizi bayan Trent'i heyecana vermek ve yok yere şüphe doğurmakla suçlayıp başka bir doktora gitmesini sağlıyabilirler.

— Haklısınız, ama her şeyden önce doktorluk vazifemi yapmalıyım. Hem zâten eğer şüphelerimiz doğru çıkarsa bu işte oynadığınız rolü ve elinizden gelen yaptığınızı bayan Trent'e anlatacağım ki ücretinizi kendisine bildirebilesiniz. Aksi haldeyse...

— Aksi halde doktor sizin karşınızda oldukça kötü bir duruma düşeceğim ve tabiî ki ücretimden bahsetmeye yer kalmıyacak. Sizi saat dokuzdan dokuz buçuğa kadar arayacağım, bana güvenebilirsiniz.

El sıkıştılar ve doktor gidince Della Street Mason'a döndü:

— Patron bana öyle geliyor ki doktor Alton'a karşı içinizde bir soğukluk, nasıl söyliyeyim bir şüphe var sanki?

— Haklısın Della. Doktor Alton'un bayan Trent'in vasiyetnâmesindeki tek vâris olabileceğini bir türlü aklımdan çıkaramıyorum.

Della Street yerinden fırladı:

— Aman Allahım! Ama bu durumda...

— Tam düşündüğün gibi. Bu sebeple doktora analizin neticesini bildirmek için telefon ederken lüzumlu bulduğum bütün tedbirleri almasını söyliyeceğim. Lauretta Trent'in yeni bir mide bağırsak iltihabı krizi geçirmesini istemiyorum. Ama yavrum, bütün bunlar iştahımızı kapamamalı. Haydi yemeğe gidelim!

ON İKİ

Saat dokuzda Mason laboratuvardan analizin neticesini öğrendi: saçlarda arsenikli iki kısım vardı ve aşağı yukarı dört hafta ara ile verildiği anlaşılıyordu. Tırnaklar zaman hesâbına müsait değildi ama onlarda da arsenik bulunduğu kat'i idi.

Mason bu öğrendiklerini aktarmak için doktor Alton'a telefon ederken, doktorun her şeye rağmen zehirlenme diye bir şey olmadığı yolunda bir haber beklediğini düşünüyordu.

Doktor Alton telefonda açık konuştu:

— Bay Mason oldukça müşkül bir durumda olduğumu sizden saklamıyacağım. Çünki Lauretta Trent'in vasiyetnâmesinde ismimin bulunduğuna inanmak için elimde sebeplerim var. Bu durumu Lauretta'ya anlattığım anda, bütün âile bana karşı bir tavır alacak ve Lauretta'dan doktorunu değiştirmesini ısrarla isteyecekler, şimdiye kadar aklımın nerede olduğunu soracaklar. Ve gidecekleri meslektaşım şüphelerimizde haklı olduğumuzu söyleyince benim mirasa konma târihini yakınlaştırmak için uğraştığım gibilerden bir hava yaratmak için ellerinden geleni yapacaklar.

— Ama hiç bir şey söylemezseniz, bir dördüncü... mide bağırsak iltihabı krizinin getireceği neticeleri bir düşünün.

— Bunu bana hatırlatmanıza lüzum yok bay Mason. Vazifemin ne olduğunu çok iyi biliyorum, ama atacağım bu adımda bana yardımcı olmanızı ricâ edeceğim. Ücretiniz meselesine gelince onu bana bırakın. Tanıdığım kadarıyla hastam yardımınızın karşılığını fazlasıyla ödeyecektir.

— Adresi nedir?

— 21 Alicia Drive, büyük bir mâlikâne, bulamamanız

imkânsız. Hem zâten sizi parmaklığın önünde bekleyeceğim... Eğer siz benden önce gelirseniz beni arabanızda bekleyiniz.

— Tamam. Sekreterim ve ben hemen yola çıkıyoruz.

— Teşekkür ederim bay Mason, çok teşekkür ederim!

Konuşma bitince, avukat Paul Drake'e telefon edip bayan Trent'e gittiklerini bildirdi ve yanında Della olduğu halde yola koyuldular.

ON ÜÇ

Doktor Alton randevuya saatinde gelmişti. Arabasına binerek iki tarafı ağaçlarla kaplı kıvrımlı yolda ilerlemeye başladı. Mason da kendi arabasıyla peşinden gitti. İki otomobil muhteşem bir binânın merdivenleri önünde durdu. Doktor arabasından indi, merdiveni çıktı ve zili çaldı. Bir hizmetçinin kapıyı açmasını bekliyordu ama karşısına kırk yaşlarında kısa boylu bir adam çıktı. Kapıyı açan onları görünce şaşırdı:

— Aaa!... İyi akşamlar doktor... Ne var? Yoksa bir şey mi oldu?

— Bu taraftan geçiyordum, bundan faydalanarak bayan Trent'i bir ziyâret edeyim dedim.

Kapıyı açanın mâvi gözleri Mason'la Della Street'e çevrildi:

— Peki bunlar kim?

Tanıştırmaktan kaçınan doktor suali savuşturmak istedi:

— Onlar benimle birlikteler...

Öteki dikkatle baktıktan sonra hayretle haykırdı:

— Ama... Bu bay avukat Perry Mason! Fotoğrafını defâlarca gazetelerde gördüm.

Doktor Alton kabul etmek mecburiyetinde kaldı:

— Evet, avukat Mason'la sekreteri Della Street. Avukatın bayan Trent'le bir görüşme yapmasını istiyorum.

Doktor çok kısa bir tereddütten sonra ilâve etti:

— Bay Boring Briggs, hastamın enişte lerinden biri...

Ama Birggs tanıştırma merâsimleriyle vakit kaybedecek biri değildi:

— Bu da ne demek oluyor? Bir vasiyetnâme yahut da buna benzer bir şey için mi geldiniz? Ümid ederim Lauretta başka bir kriz geçirmiyor?

— Hayır, sâkin olun, bay Mason benimle birlikte geldi ve gelmesini de bayan Trent istemedi.

— Öyleyse mesele yok... Ama kabul edin ki şaşırmamak mümkün değildi... Biraz önce geldim ve ardımdan da doktorla bir avukat kapıyı çalıyor... Bu saatte insan bâzı şeyleri sormadan edemiyor. Sizi burada beklettiğim için özür dilerim.

Doktorun cevâbı biraz sertçeydi:

— Öyleyse merâkınızı giderdik demektir. Bu taraftan bay Mason, ricâ ederim...

Doktorun arkasından Mason'la Della Street merdivenleri çıkmaya başladılar. Briggs de onları gözleriyle tâkip ediyordu. Alnının kırışmasından canının sıkıldığı anlaşılıyordu.

Alton bir koridora saptı ve yavaşça bir kapıyı tıklattı. Kapının kanadı anında açıldı ve ardında bir kadın göründü. Bu sefer tanıştırmaları doktor yaptı:

— Bayan Anna Fritch, diplomalı hemşire... Bayan Fritch işte avukat Perry Mason ve sekreteri Della Street.

Hemşire'nin gözleri dört açıldı:

— Perry Mason mu? Oo tanıştığımıza çok sevindim bay Mason!...

Doktor vakit geçirmeden sordu:

— Hastamız nasıl acaba?

Anna Fritch doktorun gözlerinin içine baktı ve sesini alçaltarak cevapladı:

— Dışarı çıktı.

— Nasıl, çıktı mı? Ama ben size kat'i olarak...

— Dediğiniz gibi yaptım doktor. Bayan Trent'e kendi elimle iki yumurta pişirdim ve hiç bir baharat koymaması-nı da sıkı sıkı tembih ettim.

— Peki ama evden çıkmamasını söylemeyi unuttunuz mu?

— Bana böyle bir emir vermemiştiniz?

— Evet, doğru... Bayan Trent dışarı çıkalı çok oldu mu?

— Bilmiyorum, çünki buradan geçmedi. Odasından doğrudan doğruya öteki koridora açılan kapıdan çıkmış.

Hemşire bir yandan bunları anlatırken öte yandan has-tasının odasına gitmişti. Tabii ardından da ziyâretçileri... Bayan Trent'in odası duvarları pembe kadife kaplı yarım düzine kadar koltukla iki metre enindeki bir karyolanın için-de kaybolduğu kocaman bir salondu.

— Giderken size bir şey söylemedi mi? Nereye gitti-ğini bilmiyor musunuz?

— Hayır hiç bir fikrim yok.

— Yumurtalarını saat kaçta getirmiştiniz?

— Yediye doğru.

— Bayan Trent'in şu anda evde olmadığına emin misi-niz?

— Elbette ki eminim. Odasında bulamayınca birden bir korkuya kapıldım ve aradığımda arabasıyla dışarı çık-tığını söylediler.

— Sizden bayan Trent'in saçlarıyla tırnaklarının örnek-lerini almanızı niçin istediğimi kendi kendinize hiç sordu-nuz mu?

Hemşire bu sualden rahatsız olmuş gibiydi:

— Bana verdiğiniz emirlerden: bayan Trent'in yemeklerine nezâret etmemi istemenizden bir şey döndüğünü farkettim...

Tam bu sırada koridorun kapısı gürültüyle açıldı ve peşinde bir başka adam, içeri Boring Briggs girdi.

Briggs girer girmez bağırarak sordu:

— Burada ne olup bittiğini öğrenebilir miyim?

Doktor Alton iki adama umursamayan gözlerle baktıktan sonra cevap verdi:

— Hemşireye tâlimat veriyordum.

— Peki bunun için bir avukata da ihtiyâcınız var mı?

Alton Mason'a döndü:

— Bay Mason size öteki enişte Gordon Kelvin'i tanıştırayım.

Uzun boylu, kibar, altmışına yakın bir adam olan Kelvin aktörlükte pek muvaffak olamamış biri görüntüsündeydi. Bir adım ilerledi, hafifçe eğildi ve elini uzattı:

— Sizinle tanıştığıma memnun oldum, bay Mason... Sizi buralara kadar getiren sebebin ne olduğunu öğrenebilir miyim?

— Bayan Trent'i görmeye geldim.

— Bir ziyâret için bu oldukça alışılmamış bir saat değil mi?

Mason karşısındakini hafifçe gülümsiyerek yatıştırmak istedi:

— İşlerimin çokluğu ve yaşadığım hayat tarzı göz önüne alınırsa herkesin uyduğu şartlara pek uyamıyorum.

İki enişte birbirine baktı. Sonra Briggs doktor Alton'a döndü:

— Doktor bana bütün bunların ne demek olduğunu söyliyecek misiniz, söylemiyecek misiniz?

Alton cevap vermeden önce bir an tereddüt etti:

— Evet... bayan Trent'in hastalığı hakkında bir teşhis hatâsı yaptığımı sonradan anladım.

— Ya!... Demek bunu kabul ediyorsunuz?

— Evet.

İki bacanak birbirlerine baktılar, sonra Briggs sordu:

— Peki bayan Trent'in hakiki rahatsızlığı nedir?

Kelvin de ilâve etti:

— Ciddi bir durum mu var? Bize açıkça söyliyebilirsiniz.

Sualleri doktor cevapladı:

— Ciddi mi, değil mi siz karar vereceksiniz. Baldızınızın mide ve barsak iltihâbından rahatsız olduğunu zannediyordum. Ve bu rahatsızlığın da midesinin kaldıramadığı yemeklerden olduğunu düşünüyordum. Halbuki, hakikatte, birisi yediklerine arsenik koymuş. Bu gayet açık ve seçik bir şekilde ispatlandı.

Şaşkınlığın getirdiği bir sessizlik oldu. O anda da içeri birbirlerine çok benzeyen iki kadın girdi. İlk bakışta kadınların vakitlerinin çoğunu moda evleriyle güzellik enstitülerinde geçirdikleri anlaşılıyordu.

Doktor Alton kadınların içeri girmesini fırsat bilerek avukatı onlara tanıştırdı. Misis Kelvin, kızkardeşinden biraz daha genç gösteriyordu, durumda bir acayiplik sezerek sordu:

— Burada neler oluyor?

Suali Boring Briggs cevapladı:

— Lauretta'nın rahatsızlığı hakkındaki teşhisinde hatâ yaptığını söylemeye gelmiş. Lauretta'nın mide ve barsak iltihâbının yediği ağır yemeklerden olduğunu zannediyormuş, ama hakikatte Lauretta'yı arsenikle zehirlemeye kalkmışlar.

Misis Kelvin şaşkınlıkla tekrarladı:

— Arsenik!

Kızkardeşi de kişner gibi bir sesle fikrini belirtti:

— Daha neler! Hastalığın teşhisinde bir hatâ yapıldığı kabul edildiğine göre, bu zehirlenme meselesinde de hatâ yapılmış olabilir. Bence Lauretta'nın doktorunu değiştirmesi daha yerinde bir hareket olur.

Doktor Alton sert bir sesle karşılık verdi:

— Bunu gidip kızkardeşinize söyliyebilirsiniz.

Boring Briggs merakla sordu:

— Bu meseleden gazetelerde bahsedecekler mi?

Suâli doktor cevapladı:

— Hayır, tabiî eğer siz gidip haber vermezseniz.

— Polise haber vermediniz mi?

Polis lâfını duyunca Mason cevapladı:

— Hayır, daha haber verilmedi.

Bir sessizlik oldu ve avukat devâm etti:

— Mesele bütünüyle ele alınınca bu sizin elinizde... Reklâmdan kaçınmaya çalıştığınızı görüyorum, bununla birlikte işlenmiş bir suç var ve bu da su götürmez!

Briggs itiraz edecek oldu:

— Ama bu kadar vakit geçtikten sonra isbat edilemez ki!

Mason Briggs'in ümidini çabuk kırdı:

— İspat edilebilir. Çoğu kimselerin bilmemesine rağmen arsenik saç, tırnak ve kıllarda yerleşen ve oralarda uzun müddet kalan bir maddedir. Doktor Alton bana bayan Trent'in saçlarından ve tırnağından kestirdiği parçalar verdi. Ben de onları çok meşhur bir lâboratuvarda tahlil ettirdim. Ve saçlarda yapılan analizde birkaç defâ bayan Trent'e arsenik verildiği tespit edildi.

Doktor Alton da tasdik etti:

— Evet... Bir defâ olsaydı az veya çok kazâen olmuş diye düşünebilirdik. Ama tekrarlanması hiç bir şüphe bırakmıyor: bu bir zehirlemeye teşebbüstür.

Oldukça uzun süren bir sessizlik oldu. Bu sessizliği bayan Briggs bozdu:

— Lauretta ilk hasta olduğunda George'un ızgarada pişirdiği o ispanyol yemeğini yemişti. Çok iyi hatırlıyorum hattâ sofrayı bahçeye kurmuştuk.

Bayan Kelvin itiraz etti:

— Ama biz hepimiz de o yemekten yemiştik. En azından birinci seferde...

Kocası da tasdik etti:

— Ve sâdece Lauretta rahatsız olmuştu.

Bayan Briggs devâm etti:

— Lauretta ikinci defâ rahatsız olduğunda da George'un hazırladığı bir başka ispanyol yemeği yemişti...

Mason daha fazla dayanamayıp sordu:

— Bu George dediğiniz kimdir?

Suali Gordon Kelvin cevapladı:

— George Eagan, şoförümüz.

— Yemeği de o mu pişirir?

— Elinden her şey gelir ve Lauretta da her işini onun görmesini ister.

Bayan Kelvin kişner gibi bir sesle ilâve etti:

— Çoğu zaman birlikte olurlar. Bu adamın Lauretta üzerinde sanki bir hâkimiyeti var!

Mason bahis kapanmadan sordu:

— Bayan Trent'in vasiyetnâmesinde ona bir şeyler bıraktığı gibilerden bir şey biliyor musunuz?

Şaşkınlığın getirdiği bir sessizlik oldu:

— İçinizden hiç kimse o vasiyetnâmede nelerin yazılı olduğunu bilmiyor mu?

Avukatın bu suâlini de sessizlik ve herkesin birbirine mânâlı mânâlı bakması tâkip etti.

Mason devâm etti:

— Delano Bannock hayattayken bayan Trent'in noteriydi. Bayan Trent'in ona bir vasiyetnâme yazdırıp yazdırmadığını yahut da bay Bannock'un ölümünden sonra bir

başka notere başvurup vasiyetnâme yazdırdığını biliyor musunuz?

Bayan Kelvin kinâyeli bir sesle cevap verdi:

— Lauretta şahsi işleri hakkında bizimle hiç konuşmaz.

Bunun üzerine kocası avukata döndü:

— Analiz ettirdiğiniz saç ve tırnak parçalarını nasıl temin ettiniz?

Suali doktor Alton cevapladı:

— Hemşireye bu mevzuda tâlimat vermiştim.

Kelvin hemşire Anna Fritch'e döndü:

— George Eagan o saç ve tırnak parçalarını aldığınızı öğrendi mi?

— Evet! Bayan Trent ona söylediydi, hastalığının sebebinin allerjik olabileceğini öğrendiğinde öyle sevindiydi ki hemen koşup George Eagan'a haber verdi.

Kelvin şaşkınlıkla sordu:

— Allerjik mi dediniz?

Doktor Alton izah etti:

— Evet, ben miss Fritch'e hastalığın belirtilerinin allerjik olup olmadığını anlamak için saç ve tırnak parçaları almasını ricâ ettim. Emin olmadan zehirlenmeden bahsetmek istemiyordum.

Kelvin böbürlenerek söylendi:

— Öyleyse, doktor Alton'la münâkaşa edeceğimize, böylesine gizli kapaklı şekilde hareket ettiği için teşekkür etmeliyiz. Ve şimdi, Lauretta'yı bulmak için hep birden seferber olmalıyız...

Karısı kızgınlıkla sordu:

— Onu nasıl bulacağını umuyorsun? O Allahın cezâsı şoförüyle dışarı çıktı... Nereye gittiklerini ve ne zaman geleceklerini Allah bilir! Her halde polise haber verip onu arattırmayacaksın?

— Elbette ki hayır! Ama dostlarını ve çoğunlukla git-

tikleri lokantaları biliyoruz... Bütün bu yerlere telefon edeceğiz ve onu bulur bulmaz senin kendini iyi hissetmediğini ve onu yanında görmek istediğini söyliyeceğiz. Böylece şoför hiç bir şeyden şüphelenmiyecek ve biz ona bir tuzak kuracağız.

Mason kaşlarını kaldırdı. Şaşkınlıkla sordu:

— Bir tuzak mı? Şoföre mi?

Kelvin cevap verdi:

— Elbette! Lauretta'yı zehirlemeye teşebbüs edebilecek tek kişinin o olduğunu görmüyor musunuz?

— Hayır, bu bana o kadar açık görünmüyor. Ondan şüphelenebiliriz, evet, ama hepsi bu kadar. Elinizde sağlam delil olmadıkça son derece ihtiyatlı davranmanızı ve ona tuzak kurmak gibi lâflar etmemenizi tavsiye ederim.

Kelvin boyun eğdi:

— Evet, anlıyorum... Ve bizim için mühim olan Lauretta'nın buraya sağ sâlim gelmesi. Buradan başka bir yerde emniyette olamaz.

Mason da fikrini açıklamadan edemedi:

— Bana bu evde pek emniyette gibi görünmüyor!

Kelvin bu sözlere kızdı:

— Dediğiniz gibi olsun, ama artık eskisi gibi olmıyacak!

Doktor Alton da tasdik etti:

— Evet, ben de artık bir şeyi saklamayacak ve bayan Trent'e olan biteni anlatacağım. Günün her saatinde yanında iki hemşire bulunmasını ve onların nezâretinde hazırlanmamış hiç bir yemeği yememesini söyliyeceğim.

Kelvin kabul etti; ve etrâfına bakarak ilâve etti:

— Mükemmel bir fikir ve kimsenin buna bir itirâzı olabileceğini zannetmiyorum?

Ama bayan Briggs hiç vakit geçirmedi:

— Hadi canım siz de! Her halde Lauretta'ya m ahkûm veya vebâlıymış gibi muâmele yapacak değilsiniz! Doktor

Alton'un onu birisinin zehirlemeye çalıştığını söylemesini bekliyormuşsunuz anlaşılan!

Doktor bu hakaretin altında kalmadı:

— Benim söylediğim için değil, zehirlenme durumu var olduğu için hanımefendi!

— Benimle bu şekilde konuşulmasına dayanamam!

Telefonun çalması sinirli havayı dağıttı.

Bayan Kelvin atıldı:

— Lauretta olmalı! Siz bakın miss Fritch sonra bana verirsiniz.

Hemşire büyük karyolanın yanında duran telefona gitti, âhizeyi kaldırdı ve az sonra Mason'a döndü:

— Size bay Mason.

Avukat etrâfına baktı:

— Müsaadenizle.

Bunları söylerken telefona yürüyordu.

Telefonun öbür tarafından Virginia Baxter'in sesi geldi:

— Bay Mason, Lauretta Trent ile görüşmemde bir mahzur var mı?

Mason üzerindeki bakışların farkındaydı. Bir şey belli etmemeye çalışıyordu:

— Nerede?

— Malibu'daki motellerden birinde.

— Ne zaman?

— Doğrusunu söylemek lâzımsa, şimdiye kadar burada olmalıydı... Beni tereddüde düşüren de bu ya...

— Burası dediğiniz yer neresi?

— Malibu'da Bon Repos moteli.

— Daha?

— Nasıl?... Ha! Evet, anlıyorum... On dört numaralı kulübe.

— Orada telefon var mı?

— Evet.

— Öyleyse, bir yere gitmeyin, ben sizi tekrar arayacağım.

Avukat âhizeyi yerine bıraktı, Della'ya bir işâret yaptı ve sonra diğerlerine döndü:

— Beni mâzur görmenizi ricâ ediyorum. Şimdi gitmem gerekiyor.

Doktor Alton avukata döndü:

— Sizinle görüşmem lâzım gelebilir bay Mason...

— Günün yirmi dört saatinde, Drake Dedektif Ajansı'na telefon ederek benim nerede olduğumu öğrenebilirsiniz. Nereye gidersem gideyim onlara mutlaka haber bırakırım.

Mason kapıya doğru yürürken bayan Briggs ileri atıldı:

— Bay Mason gitmeden önce biraz önce öğrendiğimiz korkunç şey karşısında şaşırıp kaldığımızı bilmenizi istiyorum. Benim şahsî kanaatim bunun altında çok daha başka şeylerin gizli olduğudur...

— İstediğiniz gibi düşünmekte serbestsiniz hanımefendi... herkesin kendine göre bir düşündüğü vardır.

Avukat bunları söyledikten sonra Della'yı kolundan tutup dışarı çıktı.

ON DÖRT

Mason dışarı çıkar çıkmaz Della'ya meseleyi anlatmıştı. Della direksiyondaki Mason'u dürttü:

— İkinci sokağın köşesinde bir telefon kulübesi var patron. Oradan hemen Virginia'yı arayabilirsiniz.

Bir dakika kadar sonra avukat telin öbür ucunda tekrar Virginia ile konuşmak imkânını bulmuştu.

— Virginia şimdi bütün olan biteni bana anlat bakalım.

— Anlatayım, bay Mason... Bana evimden dışarı çıkmamamı söylemiştiniz, biliyorum ama bayan Trent bana telefon etti. Bu akşam buraya gelip kendisiyle konuşmamda bir mahzur görüp görmediğimi sordu. Çok mühim ve çok mahrem bir şey için olduğunu söyledi ve bütün yol masrafımı karşılıyacağını ayrıca da bana beş yüz dolar vereceğini ilâve etmeyi unutmadı.

— Sonra?

— Sonrası kabul ettim. Bu beş yüz dolâr, bütün masraflar çıktıktan sonra tam beş yüz dolâr, bana çok câzip göründü. Size telefon etmeliydim, biliyorum, ama bayan Trent bana kimseye bir şey söylememi sıkı sıkı tembih etmişti. Her ne olursa olsun ikimizin arasında kalması lâzım gelen bir şeymiş.

— Ama en sonunda bana telefon ettiniz.

— Evet... Bir saatten fazladır bayan Trent'i bekliyorum ama ne kendisi geldi ne de bir haber verdi, hiç bir şey.. Bunun üzerine, sizin nerede olduğumu bilmeniz için Drake Dedektif Ajansı'na telefon ettim. Onlar da bana bayan Trent'in evine gittiğinizi söylediler.

— Peki, bu sefer neredeyseniz sakın oradan bir yere gitmeyin. Elimden geldiği kadar çabuk oraya geliyorum... Eğer Lauretta Trent benden önce oraya gelirse ben gelinceye kadar alıkoymaya çalışın...

— Ama nasıl?

— Rastgele bir bahâne uydurun... İhtiyaç hâlinde kendisine bir izahatta bulunacağınızı ama avukatınızın yanınızda bulunmasını istediğinizi söyleyin.

— Tamam, pekalâ.

Santa Monica civârından geçip Malibu'ya varan yol bir dizi keskin virajlarla döne döne yükseliyordu. Ve çoğunlukla yolun bir kenarı denize inen uçurumdu.

Mason direksiyonu kullanırken Della Street sessizliği bozdu:

— Eğer Lauretta Trent oradaysa, ona ne söyleyeceksiniz patron?

— Şimdilik bilmiyorum. Onun benim müşterim **olmadığını** göz önünden uzaklaştırmamak lâzım.

— Muhtemelen şoför bayan Trent ile birlikte olacak... Ya şoför doktor Alton'un hakikati anladığını öğrenirse...

— Ben bayan Trent'e hemen evine dönmesi lâzım geldiğini yoksa doktor Alton'un yapmak istediği allerji tecrübelerinin yapılamıyacağını söyliyeceğim. Hakikati Alton bayan Trent'e anlatır.

— Peki ama mirastan Alton'a da pay düşüyor.

— Şimdilik böyle bir şey bilmiyoruz.

— Doktor zannediyor.

Mason gülümsemeden edemedi:

— Bayan Trent'in rahatsızlığının da yiyecek zehirlenmesi olduğunu zannediyordu ve de yanılıyordu! Bize gelince, biz sâdece müşterimizle meşgul olmalıyız. Eğer Lauretta Trent onunla buluşmayı bu kadar çok istiyorsa, bunun bizim de bilmemiz lâzım gelen bir sebebi olmalı. Sonrasını, o zaman düşünürüz.

Motelin ışıkları ilerde göründü. Mason arabayı parka bıraktı ve peşinde Della Street olduğu halde, 14 numaralı dâireyi aramaya başladılar.

Üzerinde aradıkları numara yazılı kapıya vurdukları an Virginia Baxter kapıyı açtı ve derin bir nefes aldı:

— Oh! Sizi gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsiniz, bay Mason! İçeri girsenize!

— Lauretta Trent nerede?

— Ondan hâlâ bir haber alamadım.

— Ama buraya gelmenizi istemedi mi?

— İstedi... Benimle son derece mühim bir şey üzerine konuşmak için buraya gelmemi istedi.

— Size yolu târif etti mi yoksa yolu daha önceden biliyor muydunuz?

— Hangi yollardan geleceğimi bana o târif etti ve kimseye buraya geldiğimi söylemeden hemen yola çıkmamı istedi.

— Size saat kaç için randevu vermişti?

— Saat kararlaştırmadık, benden sâdece hemen yola çıkmamı istemişti.

— Noter Bannock'da çalışırken bayan Trent'i tanıdınız değil mi?

— Evet.

— Ve vasiyetnâmesinin üzerine şâhit olarak imzâ attınız değil mi?

— İki vasiyetnâme hazırlandı zannediyorum bay Mason... Şâhit olarak imzâ attım mı bilmiyorum ama buna karşılık oldukça acayip şartları bulunan o vasiyetnâmeleri daktilo ettiğimi çok iyi hatırlıyorum... Ne yazık ki şartları tam olarak hatırlıyamıyorum... Âile efrâdının kendisine karşı yakınlığının sâdece para için olduğunu yazdırmıştı ama çok daha beklenilmeyen ve acayip bir şart daha vardı... Ne var ki noter Bannock'un yanında çalışırken o kadar çok vasiyetnâme yazdım ki şimdi hepsini birbirine karıştırıyorum...

— Şimdilik benim bilmek istediğim o vasiyetnâmelerin şartları değil de Lauretta Trent'in sesini hatırlayıp hatırlamadığınızdır?

— Sesini mi? Hayır... Sâdece nasıl bir insan olduğunu hatırlıyorum, o da gayet belirsiz bir şekilde: ince uzun, saçlarına yer yer ak düşmüş... kibar bir hanımefendi olarak...

— Ama sesini hatırlamıyorsunuz değil mi?

— Evet.

— Öyleyse size telefon edenin Lauretta Trent olduğunu nereden biliyorsunuz?

— Ama bana ismini söylemişti... O! Evet... Anlıyorum...

— Evet... Herhangi bir kadın size telefonda Lauretta Trent olduğunu söyleyebilirdi. Ne kadar zamandır buradasınız?

— İki, iki buçuk saattir.

— Otel defterine hakiki isminizi mi yazdınız?

— Elbette!

— Arabanız nerede?

— Otoparkta.

— Gidip bir bakalım.

— Neden?

— Çünki bu hikâye benim hiç hoşuma gitmedi. Benim tavsiyelerime uymanız ve evinizden çıkmadan önce bana telefon etmeniz lâzımdı.

— Evet ama bana buraya geldiğimi kimseye söylemememi sıkı sıkı tembih etmişti ve vâdettiği beş yüz dolâr...

Avukatın cevabı sert ve acımasızdı:

— Vermiyecek olduktan sonra bir milyon dolâr bile vâdedebilirdi!

Motelin otoparkına vardıklarında Virginia şaşkınlıkla bağırdı:

— Hay Allah! Çok acayip... Halbuki ben arabamı başka yere bırakmıştım, şu sağdaki yere, yemin ederim ki...

Avukat bir şeylerden şüphelenmişti:

— Arabanızda el feneri var mı?

— Hayır.

— Benim var... Burada bekleyin... Hiç bir şeye dokunmayın!

Mason aceleyle gidip bir fener getirdi ve yakarak Virginia'nın arabasının içini kontrol etmeye başladı. Sonra bagajı açmak için anahtarı istedi. Her şey yerli yerindeye benziyordu. Mason arabanın öbür tarafına geçerken birden parmağıyla işâret etti:

— Şuraya bakın...

— Bu da ne! Tampon yamru yumru olmuş ve farın biri de parçalanmış...

Mason genç kadının daha fazla konuşmasını beklemedi:

— Çabuk, Virginia! Arabayı çalıştırın.

Virginia hemen direksiyona geçti ve istenileni yerine getirdi.

— Otoparktan çıkın, yarım tur atın ve otoparkın girişine gelin.

Virginia farları yaktı:

— Bir tânesi çalışmıyor.

— Evet, ama ben size çabuk olun diyorum... Sonra icâbına bakarız...

Mason Della Street'i kolundan tutarak çabuk çabuk kendi arabasına götürdü:

— Senin de arabada bulunman daha iyi olur, çünki her şeyin mümkün olduğu kadar tabiî görünmesi lâzım... Ama sıkı tutunun, çünki çarpışma oldukça şiddetli olacak.

Virginia istenilen manevrayı yapmak için otoparkın kapısından tekrar girerken Mason, arabasının farları sönük vaziyette, dosdoğru Virginia'nın üzerine sürdü. Genç kadın avukatın arabasını görüp fren yaptıysa bile Mason'un arabası yine de kırılan camların çıkardığı gürültüyle Virginia'nınkine bindirdi.

Birkaç sâniye sonra bütün dâirelerin kapıları açılmış ve motel müşterileri ve motelin idârecisi kadın çarpışma yerine koşuşmuşlardı.

İdâreci kadın şaşkınlıkla sordu:

— Aman Allahım! Ne oldu böyle?

Virginia şaşkınlıkla kekeledi:

— Ben... Siz... Farlarınızı yakmamıştınız. Siz... Ama...

Mason genç kadının bu durumuna dayanamıyarak cevap verdi:

— Çok üzgünüm yanılmışım. Otoparkın çıkışını bu taraf zannettim...

İdâreci kadın öfkeyle sordu:

— Okumanız yazmanız yok mu? Tabelâlara baksanıza: **GİRİŞ... ÇIKIŞ...** Bu kazâları önlemek için koydurttum bunları süs için değil. Yaralandınız mı yavrum?

Virginia titrek bir sesle cevap verdi:

— Hayır. Neyse ki hızlı gitmiyordum ve hemen fren yapmıştım.

— On dört numarada kalan sizsiniz değil mi?

— Evet.

— Öyleyse, bir şâhide ihtiyacınız olursa, bana güvenebilirsiniz. Ben gidip polise telefon edeyim...

Mason kadının önünü kesti:

— Bu zahmete lüzum yok, hanımefendi. Hatânın bende olduğunu kabul ediyorum.

— Yok bir de etmiyecektiniz! Bildiğim kadarıyle burada kalmıyorsunuz değil mi?

— Hayır... Ben de tam bir dâire kirâlamak için gelmiştim ki...

— Hiç boş yerimiz yok. Hem sonra, içkili insanlara yer vermek istemem... Mutlaka içmiş olmalısınız, bu tabelâları görmemek için ya kör olmak lâzım yahut da sarhoş. Buradan bir yere kımıldamayın... Zabıt tutmaları için polis çağıracağım!

Motel idârecisi kadın koşar adımlarla bürosuna giderken Virginia Mason'a yaklaşıp alçak sesle sordu:

— Yapmak istediğiniz neydi sizin?

— Anlamadınız mı? Eğer şimdi biri size tamponunu-

zun neden eğrildiğini, farın birinin neden yanmadığını soracak olursa onlara bir kazâya uğradığınızı söyliyebilecek ve bu kazâ için istediğiniz kadar şâhit bulabileceksiniz!

ON BEŞ

Moteli idâre eden kadının sesi hepsinden yüksekti:

— Size sarhoş diyorum!

Trâfik polisi **Harry Auburn** gayet sâkin not alıyordu.

Mason umursamaz bir sesle karşılık verdi:

— Yemekten önce sâdece bir kokteyl içtim, aşağı yukarı iki saat oluyor, ama ben de herkes kadar ayığım.

Polis memuru arabasına gitti ve bir balon aldı.

Mason'a dönüp sordu:

— Bunu üflemekte bir mahzur görüyor musunuz?

— Hayır, hiç bir mahzur görmüyorum.

Mason bu cevâbı verdikten sonra balonu üfledi.

Polis memuru balonu arabasına götürdü ve birkaç dakika sonra döndü ve açıkladı:

— Hayır, bu adam sarhoş değil. Alkol bulunduğunu gösterecek miktarda alkol almamış.

Patlamaya hazır motel idârecisi fikrinde ısrar etti:

— Öyleyse başka şeyle kafayı bulmuş!

Mason gayet sâkin bir sesle polise kim olduğunu açıkladı:

— İşte kartım. Ben avukat...

Öteki gülümseyerek avukatın sözünü kesti:

— Ehliyetinizde isminizi görünce sizi hemen tandım!

— Mükemmel. Zannederim şimdi gerekli her şeyi bili-

yorsunuz değil mi? Mesuliyetimi kabul ediyorum ve bütün kazâlara karşı sigortalıyım.

— Evet, efendim, her şey tamam.

— Telefon eder misiniz arabamı çekip götürsünler, ricâ edeceğim.

Polis memuru başıyla evet işâreti yaptı. Arabasının direksiyonuna geçti, telsizinin mikrofonunu eline alıp santraldan bir numarayı bağlamasını istedi. Birkaç sâniye sonra, hoparlörden cızırtılar içinde konuşan birinin sesi yükselirken, birden kapıyı kapadı ve çabuk çabuk camı yukarı kaldırdı.

Bir iki dakika sonra, kazâya uğramış arabaların yanında duran küçük guruba doğru yürüdü.

Virginia'nın yanına gidip sordu:

— Bu akşam ne yaptınız miss Baxter?

— Oturduğum dâireden buraya geldim.

— Yolda bir yerde hiç durdunuz mu?

— Hayır.

— Nerede oturuyorsunuz?

— Ehliyetimdeki adresimde: 422 Eureka Arms.'da.

— Yolda başınızdan herhangi bir şey geçti mi?

— Hayır... Bunu neden soruyorsunuz?

— Santa Monica ile bura arasında mühim bir trâfik kazâsı oldu. Şoförü George Eagan'ın kullandığı, Lauretta Trent'ın arabası, güneye doğru ilerlerken, bir otomobil onu kenara sıkıştırmış, bir başkası arkadan vurmuş. Darbenin tesiriyle, bayan Trent'in arabası bir takla attıktan sonra okyanusun sularına gömülmüş. Eagan zamanında arabadan çıkabilmiş ama bayan Trent boğularak ölmüş. Cesedi daha bulunmamış... Kazâya sebep olan arabanın târifi sizinkine benziyor miss Baxter. İçki içmiş filân olmayasınız?

Mason bu fırsatı kaçırmadı:

— Ona da balon üfletsenize.

Denilen yapıldı ama netice sarhoş olmadığını göste-

riyordu.

Polis memuru sordu:

— Evinizden saat kaçta çıktınız?

— Aşağı yukarı üç saat oluyor.

— Ve dosdoğru buraya geldiniz değil mi?

— Evet.

Polis memuru bu sefer moteli idâre eden kadına döndü:

— Saat kaçta geldi?

— Kayıt defterine saatleri yazmıyoruz... Ama aşağı yukarı isterseniz söyliyebilirim... Bir buçuk saat kadar oldu diyelim.

Virginia itiraz etti:

— Daha fazla!

Motel idârecisi kadın da ısrar etti:

— Bir buçuk saat, bunun için yemin etmeye hazırım. Ama daha fazlası...

Kadın ne demek istediğini anlatan bir el işâreti yaptı ve cümlesini yarıda bıraktı. Mason bu fırsattan istifâde ederek sordu:

— Kazâya sebep olan arabanın târifini kimden elde ettiniz?

— Santa Monica'dan çıkan motosikletli birisi çarpışmaya şâhid olmuş. Her iki araba da onun önünden gidiyormuş ve kazâya sebep olan otomobilin bu motele gelen yola saptığını görmüş. Arabanın arka tarafını târif edebilmiş ve hattâ plâkasındaki bazı rakkam ve harfleri söylemiş...

Virginia Baxter hiddetle haykırdı:

— Bu yine bana karşı oynanan bir oyun. Gelirken hiç bir kazâya sebep olmadım ve o Lauretta Trent'in şoförü olacak herif bütün bu dolapları düzenlemiştir. Zâten işin yarısını önceden hazırlamıştı ve...

Mason genç kadını daha fazla konuşturmadı:

— Sâkin olun, sâkin olun...

Virginia söz dinlemiyordu:

— Hayır, hayır! Beni suçladıkları zaman sâkin olamam! Şoför olacak o herif sahte bir vasiyetnâme yazmam için bana para vermişti. Bu cinâyeti önceden plânlıyordu ve...

Mason sert bir şekilde Virginia'nın sesini kesti:

— Susun! Susun, Virginia ve bırakın ben konuşayım!

Polis memuru avukata sordu:

— Bu kadının avukatı mısınız?

— Şimdi, evet.

Polis arabasına döndü, mikrofonu eline aldı ve bu defâ kapıyı kapamadan konuşmaya başladı:

— 215 numaralı devriye, Auburn... Sizi geldiğim motelden arıyorum. Virginia Baxter'in arabasının durumunu söylemek imkânsız çünki Perry Mason arabasıyla şiddetli olarak çarpmış. Görünüşe göre, Mason miss Baxter'in avukatı. Miss Baxter'in söylediğine göre, bayan Trent'in şoförü, George Eagan kendisinden sahte bir vasiyetnâme hazırlamasını istemiş ve bir cinâyet plânlıyormuş. Tamam.

Telsizin hoparlöründen genizden gelen bir ses yükseldi:

— Mason her şeyi karıştırmadan kadını hemen buraya getirin. Muhtemelen teammüden işlenmiş cinâyetle suçlanacak.

Mason müşterisinin kulağına fısıldadı:

— Korktuğum başıma geldi, Virginia. Size karşı düzenlenen bir oyundu bu. Şimdi Allah aşkına susun. Ben olmadığım zaman bir tek kelime bile söylemeyin!

Virginia itiraz etti:

— Ama bu daha da kötü olur! Kendi adresime postaladığım taahhütlü mektubu bulacaklar ve...

Polis memuru yanlarına gelmişti:

— Bu taraftan miss Baxter. Arabama bininiz.

— Herhalde eşyâmı almaya hakkım vardır...

— Hayır, şartlar göz önüne alındığında, şu andan iti-

bâren tevkif edilmiş durumdasınız. Eğer beni zora koşarsanız, kelepçe takmak mecburiyetinde kalacağım.

Virginia Baxter kaderine râzı olmuş bir şekilde polis arabasına bindi. Arkasından polis memuru bindi ve sireni çalarak uzaklaştılar.

Mason Della Street'in kolundan tuttu:

— Bize gelince, tek yapacağımız şey Los Angeles'e gidebileceğimiz bir vasıta bulmak.

ON ALTI

Bir kadın gardiyan Virginia Baxter'i hapishânenin konuşma odasına getirdi ve konuşulanları duyamıyacağı bir uzaklığa oturdu.

Mason hemen müvekkiliyle konuşmaya başladı:

— Anladığım kadarıyla, Virginia, polise her şeyi anlatmışsınız galiba?

— Beni çok sorguya çektiler, çok yordular... Gece yarısına kadar dayandım.

Avukatın sesinde genç kadına hak verir bir yumuşaklık vardı:

— Biliyorum, eğer kendilerine hakikati söylerseniz, doğru söyleyip söylemediğinizi soruşturacaklarını ve hemen serbest bırakılabileceğinizi vâdettiler değil mi... Halbuki suallerine cevap vermemekte inat ederseniz sizin suçlu olduğunuza gittikçe daha çok inanacaklarını söylediler değil mi?

Genç kadının gözleri şaşkınlıkla açıldı.

— Evet! Nereden biliyorsunuz?

Mason acı acı gülümsedi:

— Çünki bu onların en gözde usulleridir yavrum. Neticede savcı **Hamilton Burger** ve komiser **Tragg** bu sabah buraya gelmemi istediler çünki benim huzurumda size bâzı sualler sormak niyetindelermiş. Mutlaka size bâzı acı sürprizler hazırlamışlardır.

— Bay Mason... Ne olabilirki?

— Bilmiyorum, ama bana söylediklerinizin doğru olup olmaması önümüzdeki günlerde sizin için hayâtî derecede mühim.

— Size neden yalan söyleyecektim ki?

— Bilmiyorum ama, eğer anlattığınız hikâyeye inanmak lâzımsa, birden fazla hususun oldukça acayip göründüğünü kabul etmek mecburiyetindeyiz.

— Ne öğrendiniz?

— Söyliyeyim, George Eagan'ın kullandığı arabayla, bayan Lauretta Trent Ventura'dan geliyordu. Gitmek istediği motele götüren yola sapacakları sapağı şoförüne bayan Trent işâret edecekmiş. Buraya kadar Lauretta Trent'in size telefon edip bir randevu kararlaştırdığının aksini gösteren bir şey yok.

— Elbette bay Mason! Ben size söylemiştim! Ben...

— Daha bir şey bilmiyorsunuz. Kısacası, Eagan bayan Trent'in işâret ettiği yola sapmaya hazırlanırken, arkadan hızla bir başka otomobil gelmiş. Eagan yol vermek için sağa yanaşmış, ama öteki ona çarpmış ve yoldan dışarı çıkmasına sebep olmuş. Eagan arabanın uçuruma düşeceğini hissedince bayan Trent'e atlamasını bağırmış ve aynı anda kapıyı açıp kendisini dışarı atmış. Atladığında başı bir taşa çarpmış olmalı ki kısa bir müddet baygın kalmış. Kendine geldiğinde, trâfik polisi kazâ yerinde sıkı bir çalışma içindeymiş ve hattâ balık-adamlar deniz dibine birkaç dalış yapmışlarmış bile. Arabayı sol taraftaki iki kapısı açık vaziyette bulmuşlar ama, bayan Trent'ten eser yokmuş. Araba denize düşmeden kendini dışarı atmaya muvaffak olamadı

herhalde. Oradaki akıntılar da aksi gibi oldukça şiddetliymiş, eğer cesedi açıklara sürüklenmediyse kumsallardan birine vurur.

— Peki ama neden beni yakaladılar?

— Çünki kazâya şâhid olan motosikletli bir adam, sizin otomobilinizin markasında bir otomobili târif etmiş ve görebildiği plâka numaraları da sizinkinin son iki rakkamını tutuyor.

— Evet ama ben motelden ayrılmadım ki!

Mason bu son sözleri hiç duymamış gibi devâm etti:

— Kazâ yerinde, kırılmış bir fardan cam parçaları bulmuşlar. Motelde elimden geleni yaptım, ama şanssızlık işte, kırık farınızın bir yerine kazâ yerinde bulunan bir cam parçası tıpatıp uymuş.

— Peki o şoför, Eagan, neden ona inanıyorlar, hele karıştırdığını bildiğimiz haltlardan sonra?

— İşte bunu bir türlü anlıyamadım. Polise çevirdiği bütün dolapları anlattınız değil mi?

— Elbette!

— Sahte vasiyetnâmeler yazmanız için para vermesini de mi? Polise kendi adresinize postaladığınız karbon kâğıtlarından da bahsettiniz değil mi?

— Evet, bay Mason, onlara her şeyi ama her şeyi anlattım! Hatâ ettiğimi şimdi anlıyorum... Ama öyle bir durumdaydım ki, beni bırakmaları için suçsuz olduğuma onları inandırmak istiyordum.

Birden kapı açıldı ve savcı Hamilton Burger peşinde komiser Tragg olduğu halde konuşma salonuna daldı.

— Selâm Perry! Bu sabah nasılsın bakalım?

— Günaydın Hamilton. Müvekkilimi serbest bırakacak mısınız?

— Korkarım ki bu dileğini yerine getiremiyeceğim...

— Neden acaba?

— Bize Lauretta Trent'in şoförü George Eagan hak-

kında tam bir hikâye anlattı. Çok iyi bir hikâye ama bizi inandıramadı. Bayan Trent'in âilesi bahsi geçen şoför için bir başka hikâye anlattı. Çok daha olabilir bir hikâye ama bâzı teferruatı birbirini tutmuyor. Müvekkilinizin Lauretta Trent'in âilesi ile işbirliği yaptığına inanmaya başladık. George Eagan'ı polisin gözünde şüpheli durumuna düşürerek âilenin cinâyet teşebbüslerini kapatmaya çalışıyor görünüyorlar... Ve en sonunda cinâyeti müvekkiliniz işledi.

Virginia bağırdı:

— Ama bu deli saçması! Lauretta Trent'in dışında âilesinden hiç kimseyi tanımıyorum!

Mason ekledi:

— Hamilton! Şoförün oynadığı oyuna kanmasaydınız, durumu biraz daha açık görebilirdiniz.

— Göreceğiz.

Hamilton bunları söyledikten sonra kapıya gidip kanadı açtı. İçeri kırk yaşlarında, parlak siyah saçlı, karayağız, elmacık kemikleri biraz çıkık, parlak siyah gözlü bir adam girdi.

Savcı yeni gelen adama Virginia'yı işâret ederek sordu:

— Bu kadını daha önce gördünüz mü?

— Hayır, hiç görmedim.

Burger Virginia'ya döndü:

— Yaa! Duydunuz mu?

— Bunda acayip ne var ki? Ben de bu bayı daha önce hiç görmedim... Dış görünüş olarak bayan Trent'in şoförüne benziyor, ama evime gelen ziyâretçi bu bay değil.

Komiser Tragg sert bir sesle açıkladı:

— Demek öyle, ama karşınızdaki bay bayan Trent'in şoförü George Eagan'dır... Hepsi bu kadar George, çekilebilirsin.

Mason hemen söze karıştı:

— Bir dakika! Bir dakika! Bu adam, geçirdiği kazânın

sarsıntısını atlatıp buraya kadar geldiğine göre soracağım suâle de cevap verebilir.

Burger hemen karşı koydu:

— Hiç bir mecburiyeti yok!

Mason savcının sözlerine hiç kulak asmadı:

— Bay Eagan, ODT 062 plâkalı bir Oldsmobile otomobiliniz var mı?

Eagan avukata şaşkın şaşkın baktı:

— Plâka numarası doğru ama arabamın markası Oldsmobile değil Cadillac.

— Dün değil evvelsi gün o arabayla dolaştınız mı?

Şoför başını salladı:

— Hayır... Bu benim şahsıma âittir ve evvelki gün, bayan Trent'i Fresno'ya götürdüm, elbette kendi arabasıyla...

Burger daha fazla müsaade etmedi:

— Tamam, George. Başka suâle cevap vermenize lüzum yok.

Şoför gidince Burger avukata döndü:

— Gördünüz mü? Eğer oynanan bir oyun varsa, bu Eagan'a karşı olmalı, müvekkilinizin söylediklerini biraz kontrol ettirseniz iyi olacak. Kiminle berâber olduğunu da zehiri Lauretta Trent'a kimin verdiğini bilmiyorum ama, bayan Trent'in öldüğü kazâya müvekkilinizin sebep olduğunu biliyorum. Şimdilik onu bu kazâya sebep olmakla suçlayabiliriz ve zehirlenme hâdiselerindeki hakikati öğrenince de hepsini birleştiririz. Bunları söylediğime göre, sizi şimdi müvekkilinizle başbaşa bırakabilirim, sorgunuzu istediğiniz gibi yürütebilirsiniz.

Burger Tragg'a başıyla çıkalım gibilerden bir işâret yaptı ve iki adam konuşma salonunu terkettiler.

Virginia Baxter kapı kapanır kapanmaz acıklı bir sesle bağırdı:

— Bir yerlerde bir yanlışlık olmalı bay Mason! O a-

dam şoföre benziyor... yâni bana isminin Menard olduğunu söyleyen herife demek istemiştim... O adamın Lauretta Trent'in şoförü olduğunu bana **siz** söylemiştiniz.

— Târifinizle arabanın plâkası tutuyordu. Ziyâretinize gelen adamın arabasının Oldsmobile olduğuna emin misiniz?

— Elbette. Son model değildi ama markasının Oldsmobile olduğuna eminim. Plâkasına gelince iş değişebilir... İlk rakkamın sıfır olduğunu zannediyorum, ama sonuncu rakkama gelince yanılmış olabilirim.

Mason başını salladı:

— Hayır, Virginia, o zaman hakikaten çok büyük bir tesâdüf olur. Ama birisi size kötü bir iş yaptırmak istedi siz de onun kurbânısınız. Öyleyse bana en sonunda hakkati söyleyin!

— Ama size söylediklerimin hepsi hakikattir, bay Mason! Size yemin ederim ki!

— Ben sizin avukatınızım Virginia. Eğer bana söylediklerinizin hakikat olduğunu söylüyorsanız, bana ne kadar zor inanılır gelse de, size inanmak mecburiyetindeyim ve mahkeme karşısına çıkarıldığımızda da söylediklerinizin doğruluğu hakkında en ufak bir şüphe duymamalıyım.

— Yâni söylediklerime inanmıyorsunuz öyle mi?

Mason müşterisine düşünceli düşünceli baktı:

— Siz jüride olsaydınız ve zanlının böyle bir hikâye anlattığını duysaydınız, ona inanır mıydınız?

Virginia ağlamaya başladı.

Mason tekrar etti:

— İnanır mıydınız?

Genç kadın hıçkırıklar içinde cevap verdi:

— Hayır... Söylediklerime... inanmanın... çok zor... olduğunu şimdi... ben de anlıyorum.

— Öyleyse değiştirmek istediğiniz bir şey var mı?

— Bir şeyi değiştirememem ki bay Mason? O zaman yalan söylemiş olacağım!

Avukat kadere boyun eğmeli gibilerden bir hareket yaptı:

— Pekalâ. Elimden geleni yapacağım elbette, ama bana pek de büyük imkânlar tanımıyorsunuz.

Ve bu kötümser açıklamadan sonra avukat salondan çıktı.

ON YEDİ

Jerry Caswell Virginia Baxter'e karşı bir kere daha savcılık makamına geçmek istemişti. Havameydanı meselesinde adlî boşluktan faydalanılarak dâvâyı kaybettiğine inandığından bu sefer Perry Mason'a karşı şansını bir defâ daha denemeye karar vermişti. İlk şâhidi George Eagan'dı.

Eagan yerini alınca savcı karşısına geçip sordu:

— Bize Çarşamba akşamı ve gecesi ne yaptığınızı söyliyebilir misiniz?

— Lauretta Trent'i arabasıyla gezdiriyordum. Ventura'ya gitmiştik ve sâhil yoluyla geri dönüyorduk.

— O sırada nereye gitmekteydiniz?

— Bayan Trent bana Malibu'nun yukarısında bir motele gitmek istediğini söyledi. Motel tepeler arasında olduğundan nereden döneceğimi bana söyliyecekti. Bon Repos moteline götüren yola yaklaşırken, aşağı yukarı Sea Crest gazinosunun üç yüz metre kuzeyinden sapmamı söyledi. Ama aynı anda dikiz aynasından bize hızla yaklaşan bir arabanın farlarını gördüm. Bu sebeple sola kavisli viraja

girdikten sonra, mümkün olduğu kadar sağa yanaşıp arkadan gelen arabaya yol verdim.

— Peki, sonra ne oldu?

— Yanımızdan rahat rahat geçeceği yerde, çünki iyice sağa yanaştığımdan önü boştu, bizim hizâmıza gelince, arabayı kullanan şahıs direksiyonunu birden sağa kırarak bize şiddetle çarptı. Direksiyonu tamâmen sola kırarak kurtulmaya çalıştım, ama o an boşluğa uçacağımızı anlıyarak bayan Trent'e arabadan atlamasını bağırdım ve kendim de aynı şeyi yaptım.

— Ya, daha sonra?

— Daha sonra olanları bilmiyorum çünki kendimi kaybetmişim.

— Kendinizi bilmeden orada ne kadar yattığınızı tahmin edebiliyor musunuz?

Mason hemen hâkime döndü:

— İtiraz ediyorum Sayın Hâkimim. Bu şâhide hiç bir işimize yaramıyacak bir tahminde bulunmasını istemektir.

— İtiraz kabul edilmiştir.

Caswell de bu duruma itirâz etti:

— Sayın Hâkimim, bâzı şartlara bağlı görünüşler şâhidin kendinde olmadığı süreyi belirlemekte yardımcı olabilir.

— Öyleyse o şartları sıralasın ama kendisi onlardan bir netice çıkarmaya kalkmasın.

Hâkim bunları kat'i bir sesle söylemişti. Savcı da şâhide dönerek sordu:

— Kendinize geldiğinizde, ne durumda bulunuyordunuz?

— Yere yüzü koyun uzanmıştım. Yolun üç metre kadar dışındaydım ve bir motosikletli polis memuru bana doğru eğilmişti.

— Ayağa kalkmanıza yardım etti mi?

— Hemen etmedi. Önce bana teskin edici ve kalbi

kuvvetlendirici bir ilâç içirdi, sonra bana parmaklarımı oynatıp oynatamadığımı, daha sonra kollarımı ve bacaklarımı oynatıp oynatmadığımı sordu. Sonra beni doğrultup oturmama yardım etti, en sonra da ayağa kalkmama yardım etti.

— O zaman o trafik polisine başınıza gelenleri anlattınız değil mi?

— Evet.

— Ondan sonra da yardım ekibi geldi ve okyanusa uçan otomobili çıkarma çalışmalarına başladılar değil mi?

— Evet.

— Otomobil okyanustan çıkarılırken siz de orada bulundunuz mu?

— Elbette.

— Otomobil neredeymiş?

— Yedi metre derinlikteki suda. Sağ yanına doğru yatmış vaziyetteymiş ve sol kapılar açıkmış. İçinde de kimse yokmuş.

— Simdi, Yüksek Mahkeme'nin müsaadeleriyle, şâhidin bir müddet için çekilip yerini bir başkasına bırakmasını ricâ ediyorum. Sayın Hâkimim, daha şimdiden müdafaanın kelime oyunlarına girişerek Corpus Delicti olmadığını çünki bayan Lauretta Trent'in cesedinin daha bulunmadığını anlatmaya başlıyacağını duyar gibiyim. Ama...

Mason rakibinin sözünü kesti:

— Sayın Hâkimim, müdafaa Corpus Delicti'nin **suç işlendiğini gösteren** ceset demek olduğunu ve **kurbânın cesedi** demek olmadığını gayet iyi bilmektedir. Böylece Corpus Delicti'yi öne sürerek itiraz etmemize sebep yoktur çünki ortada bir ölüm vak'âsının olduğunu göstermek yetmez, ölümün bir suç işlenmesi neticesi olduğunu da ispatlamak lâzımdır. Halbuki şimdiye kadar, Lauretta Trent'in ölümünün bir kazâdan başka bir şey olduğunu gösterecek bir şey ortaya konmadı.

Anlaşılan Caswell'in istediği de bu açıklamaydı:

— Ben de bu sebepten başka bir şâhit çağırmak istiyorum, Sayın Hâkimim... Onun ifâdesiyle bir suç işlendiğini ispat edebileceğim.

Hâkim **Grayson** kabul etti:

— Pekalâ, ama müdafaa eğer isterse ikinci şâhit çağrılmadan George Eagan'ın karşı sorgusunu yapabilir.

— Bu hakkımızı daha sonrası için saklamayı tercih ediyoruz Sayın Hâkimim.

— Nasıl isterseniz. Şâhidinizi çağırın sayın savcı yardımcısı.

Komiser Tragg lüzumlu formaliteleri yerine getirdikten sonra, şâhitlere ayrılan koltuğa oturdu.

Caswell'in zanlının hapishânedeki sorgusu sırasında anlattıklarını nakletmesini istemesi üzerine komiser açıkladı:

— Zanlı bana Lauretta Trent'in kendisine telefon ettiğini, Bon Repos motelinde bir randevu konusunda anlaştıklarını söyledi. Zanlı bahsi geçen yere gitmiş ve bir saatten fazla bekledikten sonra endişelenmeye başlıyarak Perry Mason'a telefon etmiş. Perry Mason motel'e zanlının yanına gitmiş, oraya varmasından az sonra araba parkında zanlının bıraktığı arabaya bir göz atmayı teklif etmiş.

— Peki, sonra?

— Orada, bahsi geçen arabanın tamponlarından birinin çarpılmış ve farlardan birinin de zarar görmüş olduğunun farkına varmışlar.

— Bunun üzerine bay Mason başka bir şey teklif etmemiş mi?

— Etmiş. Zanlının anlatmasına göre, bay Mason kendisine arabaya binmesini ve araba parkından çıkıp tekrar gelmesini istemiş. Zanlı parka çıkıp tekrar girerken bay Mason arabasıyla onun üzerine yürümüş ve şiddetle çarpmış. Böylece zanlının arabasında sonradan yapılacak tatbikatı

zorlaştırmak...

Mason araya girdi:

— İtiraz ediyorum, Sayın Hâkimim. Şâhit burada bize şahsi kanaatini açıklamaktadır. Sâdece olanları anlatmakla yetinsin.

Savcı şâhidine yardım etmek istedi:

— Sizden zanlının anlattıklarını nakletmenizi istiyorum. Bu konuda size neler anlattı?

— Zanlı bana bay Mason'un arabanın ne zaman hasara uğradığını anlamamaları için bu şekilde hareket ettiğini söyledi.

— Size daha başka neler açıkladı?

— Bana anlattığına göre, kendi adına yazdığı bir zarf gelip bayan Trent'in vasiyetnâmesinin yerine sahte bir vasiyetnâme yazdırmak istediğini anlattı.

— Bu isteğe ne şekilde cevap verdiğini de anlattı mı?

— Evet, beş yüz dolâr karşılığında noter Delano Bannock başlıklı kâğıtlara iki vasiyetnâme yazdığını söyledi. Delano Bannock, iki yıl önce vefat etti, bayan Trent'in noteri ve zanlının da patronuydu.

— Söylediğini ispat edebildi mi?

— Bana anlattığına göre, kendi adına yazdığı bir zarfın içine sahte vasiyetnâmeleri yazarken kullandığı karbon kâğıtlarını koyup postaya atmış. Sahte vasiyetnâmenin her sahifesi için yeni bir karbon kâğıdı kullanmasını Perry Mason tavsiye etmiş.

Hâkim Grayson duruma müdahale etti:

— Bir dakika, burada bahsi edilen bir avukatın müşterisine tavsiyeleri olduğuna göre meslek sırrına girmez mi?

Bu suâle savcı yardımcısı cevap verdi:

— Hayır, Sayın Hâkimim. Eğer **zanlıyı** sorguya çekerken ona avukatının anlattıklarını sorsaydım dediğiniz doğru olurdu. Ama ben burada komiser Tragg'a zanlının anlat-

tıklarını nakletmesini ricâ ediyorum. Bu ikisi birbirinden tamâmen ayrı şeylerdir.

Hâkim bu sefer Masonı'a döndü:

— Her hangi bir itirazınız var mı bay Mason?

— Hayır, Sayın Hâkimim, hiç bir itirâzım yoktur. Tam tersine, şâhidin zanlının kendisine anlattıklarını tekrarlamasını zanlının **bütün** dediklerini tekrarlamasını istiyorum..

— Bu durumda sorguya devâm edebilirsiniz bay Caswell.

— Zanlı size sahte vasiyetnâmeyi yazdırmak isteyenin George Eagan olduğunu söyledi mi?

— Evet.

— Karşı sorgu için şâhit emrinizdedir bay Mason.

Mason ayağa kalktı:

— Komiser dün akşam zanlıyı gecenin geç saatlerine kadar sorguya çektiniz değil mi?

— Evet. Zâten zanlının tevkifi de oldukça geç bir saatte olmuştu.

— Zanlının müvekkilim olduğunu biliyor muydunuz?

— Hayır.

— Hayır mı?

— Zanlı bana sâdece sizin müvekkiliniz olduğunu söyledi.

— Peki ona inanmadınız mı?

— Biz bir zanlının her söylediğine inanmayız. Önce söylediklerinin doğru olup olmadığını kontrol ederiz.

— Yaa, demek öyle! Aynı şekilde zanlı size kendisine yapmasını tavsiye ettiğim bâzı şeyleri açıkladığında da inanmadınız değil mi?

Tragg tereddüt etti:

— Bu mesele hakkında bâzı teferruat söylediklerini doğrular mahiyetteydi...

— Öyle mi? Hangileri?

— Zanlı kendi adına postaladığı mektubu alıp açma-

mıza müsaade etti. Hakikaten söylediği gibi bir vasiyetnâme yazılırken kullanılan karbon kâğıtları bulduk.

— Bu sebepten mi söylediklerine inandınız?

— Bu söylediklerini doğruluyordu.

— Öyleyse benim kendisinin avukatı olduğumu söylediği zaman niye sözlerine inanmadınız?

— Elbette ki inandım!

— Öyleyse niye bana müvekkilimin hapishânede olduğunu haber vermediniz?

— Zanlıya size telefon edebileceğini söyledim. O da bana bunun lüzumsuz olduğunu, olanları bir türlü anlıyamadığını, ama suçlunun şoför George Eagan olduğunu ve teferruatına varıncaya kadar bütün bildiğini anlatıp şoförün yakalanmasına yardım edeceğini söyledi.

— Siz de öyle mi yaptınız?

— O sırada çok geçti, yüzleştirme ertesi sabah hapishânenin konuşma odasında sizin yanınızda yapıldı. George Eagan zanlıyı ilk defâ gördüğünü söyledi, zanlı da sahte vasiyetnâme yazdırmaya gelenin o olmadığını kabul etti.

— Bu konuda zanlı daha başka ne söyledi?

— Vasiyetnâme yazdırmak için gelen şahsın hiç bir zaman bayan Trent'in şoförü George Eagan olduğunu söylemediğini, ama kullandığı arabanın plâkasından ve eşkâlinden George Eagan olarak zannettiklerini açıkladı. Zâten gelen şahıs isminin George Menard olduğunu söylemiş.

— Teşekkür ederim. Hepsi bu kadar.

Caswell sonra Carson Herman'ı şâhitliğe çağırttı. Carson Herman motosikletin sürücüsü olduğunu ve kazâyı gördüğünü söyliyen adamdı. Önünde iki araba gidiyormuş: biri açık renkli bir Chevrolet, onun önünde de markasını seçemediği koyu renkli bir başka otomobil...

— Bu iki arabanın gidişinde normal olmıyan bir şey dikkatinizi çekti mi?

— Çekti. Sola saparı bir yola yaklaşıyorduk ki koyu

renkli araba sanki Chevrolet'ye yol vermek istermişcesine sağa yanaştı. Ama iki araba yanyana gelince Chevrolet'yi kullanan şahıs birden direksiyonu sağa kırdı ve öteki arabaya şiddetle çarptı.

— Şiddetle çarpılan arabaya ne olduğunu gördünüz mü?

— Hayır. Ne olup bittiğini anlayamadan o arabayı geçtim.

— Ama Chevrolet'yi görmeye devâm ettiniz değil mi?

— Evet.

— Ne yaptı?

— Bütün hızı ile sola giden yola saptı.

— Peki, siz ne yaptınız?

— O zaman dikkatsiz bir şoförün işlediği bir kazâya şâhit olduğumu anlayarak elimden geldiği kadar Chevrolet'yi tâkip ederek plâka numarasını almaya çalıştım. Sonunun 65 le bittiğine emindim. Ama daha fazlasını göremiyordum, çünki yol çok virajlıydı. Ve dikkatsiz şoförle yolda tek başıma olduğumun farkına vararak polise haber vermek için geri döndüm. Yol ayrımından iki yüz metre kadar ilerde bir lokanta olduğunu biliyordum. Ve oradan polise telefon ettim.

— Chevrolet'yle alâkalı olarak daha başka bir şey dikkatinizi çekmedi mi?

— Çekti... Yolun kıvrımları farlarından birinin parçalanmış... Hayır, özür dilerim, farlarından sâdece birinin çalıştığını söylemek istiyordum.

— Kazâ yerine geri dönmediniz mi?

— Hayır, yapabileceğim bir şey yoktu, polise telefon edip cankurtaran arabası ve yardım arabasıyla kazâ yerine gelmesini sağlamanın daha akıllıca bir iş olduğunu düşündüm.

Caswell Mason'a döndü:

— Karşı sorguya geçebilirsiniz.

Avukat ayağa kalkıp sordu:

— Chevrolet'yi kullananın kadın mı erkek mi olduğunu seçebilecek kadar yakın ımıydınız?

— Hayır. Emin olduğum tek şey arabada sâdece bir kişinin olduğudur.

— Teşekkür ederim. Hepsi bu kadar.

Savcılık makamı daha sonra Gordon Kelvin'i şâhitliğe çağırttı. Lauretta Trent'in enîştesi hiç acele etmeden iledi lüzumlu formalitelere saygıyla boyun eydi. Bunlardan sonra Caswell yeni şâhide döndü:

— Biraz önce komiser Tragg zanlının kendisine bir vasiyetnâme sahtekârlığından bahsettiğini nakletti.

— Evet.

— Bize Lauretta Trent'in mirasından biraz söz eder misiniz?

Mason araya girdi:

— İtiraz ediyorum! Bunlar mahkemeyi ilgilendirmez çünki bakılmakta olan dâvâ ile hiç bir alâkası yoktur.

Caswell de hemen karşılık verdi:

— Yüksek Mahkeme'nin müsaadeleriyle zanlının uydurduğu hikâyenin tamâmiyle asılsız olduğunu ispatlamaya çalışacağım. Başka türlü de olamaz, çünki sahte bir vasiyetnâme hic bir şeyi değiştiremez. Hakikaten, bu şâhidin yardımıyla, Lauretta Trent'in şâhide yıllar önce ölümünden sonra açılması için bir zarf verdiğini ispat edeceğim. Bahsi geçen zarf bugünlerde açıldı ve içinde Lauretta Trent'in son arzuları yazılıydı. Bu sebeple, başka vasiyetnâmeleri yazmak için kullanıldığı iddia edilen karbon kâğıtlarının hiç bir değeri yoktur.

Hâkim bu konuşmadan sonra kararını açıkladı:

— İtiraz kabul edilmemiştir.

— Kayınların en yaşlısı ben olduğumdan Lauretta Trent ile benim aramda dâima yakınlık olmuştur. Karımın kızkardeşi vasiyetnâmesini üzeri kaşeli bir zarfın içinde

yazı masasının gözlerinden birinde saklardı. Dört yıl kadar önce zarfı bana göstererek öldüğünde, zarfın içindekilerin son arzuları olduğunu söylemişti.

«Geçen Çarşamba günkü acıklı vak'adan sonra savcılığa başvurarak yapılması uygun olan hareketi sordum. Böylece bahsi geçen zarf bir noter, bir bankacı ve bizzat savcının huzurunda açıldı. Hakikaten içinden Lauretta Trent'in son arzularını yazdığı kâğıt çıktı.

— Bu vasiyetnâmeyi berâberinizde getirdiniz mi?

— Evet.

— Onu lûtfen bize verir misiniz?

Şâhit istenileni yaparken Caswell sordu:

— Bu kâğıtları sonradan tanıyabileceğiniz bir işâret var mı?

— Her sahifede benim, savcı Hamilton Burger'in ve zarfın açılmasında bulunan diğer şâhitlerin isimlerinin baş harfleri var.

Hâkim Grayson vasiyetnâmeyi iyice gözden geçirdi sonra Mason'a uzattı. Mason'da aynı şekilde hareket ettikten sonra savcı yardımcısına uzattı. Caswell zarfı alırken hâkime döndü:

— Bu vasiyetnâmenin savcılık delili olarak alıkonmasını istiyorum. Sonradan kanunen geçerli bir kopyesi vârislere verilmek şartıyle elbette...

Mason kabul etti:

— Bir itirazım yoktur.

Caswell gösterişli bir ciddiyetle devâm etti:

— Şimdi bu vasiyetnâmenin okunmasına geçiyorum:

«Aşağıda imzâsı bulunan ben, Lauretta Trent, aklî durumum yerinde olarak, dul, çocuksuz ve âile efrâdı olarak sâdece Boring Briggs ile evli Diane ve Gordon Kelvin ile evli Maxine isimlerinde iki kız kardeşimden başka kimsem olmadığını beyân ederim.

«Yıllardır çatım altında yaşıyan bu dört kişiye son de-

rece bağlıyım. Kız kardeşlerime olan bütün sevgime rağmen mirâsımın onların altından kalkamıyacağı bir takım meseleler doğurabileceğinin farkındayım. Bu sebeple Gordon Kelvin'i son arzularımı yerine getirmekle vazifelendiriyorum.

«Aşağıda sıralanan bağışlar çıkarıldıktan sonra mirasımın kalanı yarı yarıya Diane ve Boring Briggs ile Maxine ve Gordon Kelvin arasında pay edilecektir.»

Caswell okumasına ara verdi, salonda bulunanlara bir göz gezdirdi, sonra sahifeyi çevirerek devâm etti:

«Her şeyden önce kız kardeşlerime ellişer bin dolar bırakıyorum. Ayrıca bağlılıklarıyla beni çok duygulandırmış olan başka kişiler de var.

«Bunlardan ilki doktor Ferris Alton. Doktor daha çok para kazanabileceği bir ihtisas dalı seçeceği yerde düşük ücretle çalışmayı göze alarak kendini hastalarına vakfetmiştir.»

Virginia Baxter Mason'un kolunu sıktıktan sonra fısıldadı:

— İşte bu! Bu anormal saygıyı şimdi hatırlıyorum...

Mason müvekkilini susturdu:

— Şişt!

Jerry Caswell okumasına devâm ediyordu:

«Doktora bu fedakârlığının âcizâne karşılığı olarak yüz bin dolar bırakıyorum.

«Daha sonra şoförüm ve her hastalanışımda beni iyileştirmek için geceli gündüzlü çalışan hemşire Anna Fritch'in isimlerini vereceğim. George Eagan'a kendi adına bir iş açabilmesi için elli bin dolar bırakıyorum, aynı şekilde hemşire Anna Fritch'e de bana gösterdiği ihtimamın teşekkürü olarak elli bin dolar bırakıyorum.»

Vasiyetnâmenin sonuna gelindiğinden Caswell çabukça sahifeyi çevirdi.

«Bu vasiyetnâmede unutulduğunu iddia edecek her

hangi bir akrabama yahut da hizmetkârıma yüz dolâr bırakıyorum.»

Caswell başını vasiyetnâmeden kaldırdıktan sonra devâm etti:

— Vasiyetnâmeye elbette tarih atılmış. Ve şâhit olarak noter rahmetli Delano Bannock ve bu dâvâda zanlı durumundaki sekreteri Virginia Baxter'in imzâları var.

Virginia ağzı şaşkınlıktan bir karış açık savcıya bakarken Mason koluyla dürterek kendine gelmesini sağladı.

Hâkim Grayson Caswell'e sordu:

— Şâhitin sorgusu bitti mi?

— Evet, Sayın Hâkimim. Şimdi müdafaanın emrine âmâdedir.

Mason Kelvin'e döndü:

— Karınızla birlikte öldürülenin evinde uzun zamandanberi oturuyorsunuz değil mi?

— Evet.

— Bir işiniz var mı?

— Çeşitli işlerim var?

— Bir kaçını söyler misiniz?

Caswell yerinden fırladı:

— İtiraz ediyorum, Sayın Hâkimim! Bakmakta olduğumuz dâvâ ile ilgisi yoktur.

Hâkim Mason'a döndü:

— Bu suali sormakta bir maksadınız var mıdır?

— Elbette, Sayın Hâkimim. Ve o çeşitli işler para konusunda hiç bir zaman iyi neticeler vermedi.

Kelvin'in sesinde şikâyet vardı:

— Bunu söylemeye hakkınız yok beyefendi!

— Ne olursa olsun Lauretta Trent'in evine taşınmaya mecbur kaldınız değil mi?

— Kendi isteği üzerine beyefendi!

— Evet ama ihtiyaçlarınızı karşılıyamadığınızı görmesi üzerine değil mi?

— Mâli bakımdan sıkıntılı bir devre geçiriyordum, ama yine de ihtiyaçlarımı karşılıyabilirdim. Bununla birlikte, karımın kızkardeşinin evi oldukça büyüktü ve...

— Aynı sebeplerden dolayı Boring Briggs'le karısı da sizden önce bayan Trent'in evine taşınmıştı değil mi?

— Aynı sebeplerden daha fazlası... Boring'in durumunda bir mecburiyet vardı.

— Teşekkür ederim, hepsi bu kadar.

Kelvin koltuğunu terkederken Mason müvekkiline eğildi:

— Tamam, şimdi bana biraz önce söylemek istediğiniz neydi onu dinleyelim.

— Doktor Alton'a mirastan para verilmesi bölümünü hatırladığımı söyliyecektim.

— Şu vasiyetnâmeyi tetkik edeceğim. Hiç belli etmeden, omuzumun üzerinden imzâ hakikaten sizin mi bir kontrol edin...

Avukat mübâşirin masasına yaklaştı:

— Vasiyetnâmeyi ricâ edebilir miyim? Bir şeyi kontrol etmek istiyorum.

Mübâşir vasiyetnâmeyi avukata uzatırken Caswell trâfik polisi Harry Auburn'u şâhitliğe dâvet ediyordu.

Auburn mahkemeye üniformasıyla gelmişti, şâhitlere ayrılan koltuktaki yerini aldı. Bon Repos motelindeki çarpışmadan sonraki tesbiti yapan memur oydu.

Bu arada Mason Virginia Baxter'in görebileceği şekilde tutarak vasiyetnâmeye bakıyordu ki Virginia hafifçe fısıldadı:

— Evet! İmzâ benim, bay Bannock'unki de doğru... Ayrıca şu küçük mürekkep lekesini de hatırladım... İmzâlar atılırken olmuştu da ben son sahifeyi yeniden yazmak istemiştim ama bay Bannock zahmete değmediğini söylen işti.

Mason parmağıyla lekeyi işâret etti:

— Bu lekede bir parmak izi parçası var. Caswell mutlaka kime âit olduğunu araştırmıştır.

Avukat vasiyetnâmeyi sanki içinde işine yarar bir şey bulamamış gibi isteksiz bir şekilde mübâşirin masasının üzerine bıraktı ve şâhit Auburn'un sorgusunu dinler görünmeye başladı. Virginia avukatın kulağına eğildi:

— Peki ama bu vasiyetnâme varken neden birisi iki sahte vasiyetnâme yaptırmak için o kadar zahmete katlanın anlıyamıyorum. O şahsın bu vasiyetnâmenin varlığından habersiz olması lâzım değil mi?

— Bunları sonra konuşuruz Virginia.

Harry Auburn bildiğimiz vak'aları anlatıyordu. Son derece açık ve kat'i anlatıyor görünerek elinden geldiği kadar tarafsız olmaya çalışıyor pozlarındaydı.

— Telefonla verilen haber üzerine zanlıya geçen birkaç saat içinde ne yaptığını ve yolda başına bir şey gelip gelmediğini sordum. Zanlı bana iki saattenberi Bon Repos motelinde olduğunu ve yolda başına hiç bir dert gelmediği cevâbını verdi.

Şâhit sözlerine şöyle devâm etti:

— Sâhil yolundaki kazâyı gören şâhidin telefonda verdiği plâka numarasıyla zanlınınki birbirini tuttuğundan Lauretta Trent'in otomobilinin denize yuvarlandığı yere gittim. Ve kazâ mahallinde yaptığım aramalarda bâzı far camı parçaları buldum ve bu parçalardan biri zanlının arabasının farının kırık yerine tamâmiyle uydu.

Savcı yardımcısı avukata döndü:

— Karşı sorgu!

Mason hemen cevap verdi:

— Sorulacak suâlim yok.

Hâkim şaşırmıştı:

— Sualiniz yok mu bay Mason?

Avukat cevabını tekrarladı:

— Yok, Sayın Hâkimim.

Bunun üzerine Caswell George Eagan'ı tekrar şâhitliğe çağırdı. Eagan daha önce yemin ettiğinden doğruca gidip şâhitlik koltuğuna oturdu.

Caswell vakit geçirmeden sorguya başladı:

— Zanlıyla bir vasiyetnâme hakkında konuşmak için hiç yanyana geldiniz mi?

— Hayır. Zanlıyı ilk defâ hapishânede kazâdan bir gün sonra gördüm.

— Zanlıya sahte bir vasiyetnâme yazması için para verdiniz mi?

— Hayır. Zanlıyla hiç bir alâkam olmadı.

Savcı yardımcısı Mason'a döndü:

— Karşı sorgu!

Mason uzun uzun şâhide baktı:

— Lauretta Trent'in vârisleri arasında olduğunuzu biliyor muydunuz?

Şâhit tereddüt etti.

Mason da ısrarla tekrarladı.

— Suâle cevap verin, biliyor muydunuz bilmiyor muydunuz?

— Vasiyetnâmesini yazarken bayan Trent'in beni de düşündüğünü biliyordum. Ama bıraktığı paranın miktarını bilmiyordum.

— Vasiyetnâmesine sizin isminizi de yazdırdığını nereden biliyordunuz?

— Bana söylemişti.

— Ne zaman?

— Üç veya dört ay kadar önce... belki beş ay önce.

— Bayan Trent'a sık sık yemek pişirir miydiniz? Bilhassa körüklü fırında?

— Evet.

— O yemekleri çok sarmısaklı mı yapardınız?

— Evet, bayan Trent sarmısağı severdi.

— Sarmısağın arseniğin tadını saklamak için iyi bir usül olduğunu biliyor muydunuz?

— Hayır.

— Bayan Trent için hazırladığınız yemeklere arsenik koydunuz mu?

Caswell şâhidinin imdâdına koştu:

— Yoo Sayın Hâkimim bu şâhide hakaret etmektir! Üstelik de bu gibi sualler karşı sorgularda yer alamazlar.

Hâkim Grayson Mason'a baktı:

— Belki bay Mason'un bu suâli sormakta bir maksadı vardı?

— Sayın Hâkimim, Lauretta Trent'in üç defâ arsenikle zehirlemeye teşebbüs edildiğini ispatlamaya çalışıyorum. Ve en az bir kere zehirlenme belirtileri şâhidin hazırladığı yemek yendikten hemen sonra ortaya çıktı.

Hâkim Grayson kaşlarını çattı.

— Öyleyse itiraz kabul edilmemiştir. Şâhit suâle cevap versin.

George Eagan öfkelenmiş görünüyordu:

— Bayan Trent'a hazırladığım yemeklere hiç bir zaman zehir koymadım. Onu zehirlemeye teşebbüs ettiklerini bile bilmiyordum. O çok baharatlı Meksika yemeklerinin midesini bozduğunu zannediyordum, bu sebeple de benden yapmamı ricâ etse bile sağlığına zararlı olduğundan yapmayacaktım.

— Bayan Trent'in ölümünün işinize geleceğini bilmiyor değildiniz galiba?...

— Bana bir şeyler bırakacağını biliyordum, ama ne kadar bırakacağını bilmiyordum ve bayan Trent'in ölümüyle de oldukça iyi ücretli bir işten de olacağımı düşünüyordum.

— Bayan Trent'in kazâya kurban gittiği gün üzerinde hangi elbise vardı?

— Anlatayım, kürk yaka bir manto ve elbette altında da

bir elbise, ama elbisenin nasıl olduğunu söyliyemiyeceğim...

— Bayan Trent satın almak istediği bir arâziyi gezmek için Ventura'ya götürmenizi istemişti değil mi?

— Evet, hakikaten Ventura'da bir arâziye baktık...

— El çantası yanında mıydı?

— Elbette!

— Çantasında ne olduğunu biliyor musunuz?

— Zannediyorum, her zamanki şeyler...

— Sizden zannettiğinizi değil o çantanın içindekileri söylemenizi istiyorum.

— Nereden bilmemi istiyorsunuz?

— Bana evet yahut da hayır şeklinde cevap verin.

— Hayır.

— Bayan Trent'in çantasında elli bin dolâr nakit para olduğunu bilmiyor musunuz?

Şâhit bu suâle şaşırıp kalmıştı:

— Ne dediniz?

— Elli bin dolâr nakit para.

— Yoo, hayır! Yanında bu kadar büyük miktarda para olduğunu zannetmiyorum!

— Emin misiniz?

— Elbette!

— Öyleyse, bayan Trent'in çantasında **neyin olmadığını** biliyorsunuz değil mi?

— Bildiğim tek şey bayan Trent'in çantasında o kadar çok parayı taşımıyacağıdır.

— Neden?

— Çünki huyu değildir. Eğer çantasında o kadar çok para olsaydı bana mutlaka bahsederdi.

— Bu sizin söylediğiniz bir faraziyeden öteye gitmiyor?

— Bu dediğiniz doğru... Bayan Trent'in çantasında elli bin dolâr **olmadığına** dâir elimde hiç bir delil yok.

— Ben de öyle düşünüyordum... Bununla birlikte, bayan Trent o arâziyi satın almayı düşünüyordu. Bu sebeple sâhibine peşin para vererek iknâ edebileceği hissine kapılmış olabilirdi değil mi?

Şâhit bunca lâfa boyun eğmek zorunda kaldı:

— Evet, bu dediğiniz pekalâ mümkün!

Mason da zafer kazanmış kumandan edâsındaydı:

— Değil mi? Arabayı çıkardıklarında siz de orada değil miydiniz?

— Evet.

— Ve orada el çantasını bulamadılar değil mi?

— Evet. El çantasına benzer bir şey bulunmadı.

— Sizinkine çarpan arabayı kimin kullandığını biliyor musunuz?

— Bana zanlının kullandığını söylediler.

Mason gülümsedi:

— Ama siz hiç bir şeyi bilmiyordunuz değil mi? Zanlıyı teşhis ettiniz mi?

— Hayır bilmiyordum. Teşhis de etmedim.

— Öyleyse arabayı her hangi biri de kullanıyor olabilir değil mi?

— Evet.

Mason birden geri dönerek gidip koltuğuna oturdu ve hâkime döndü:

— Soracak başka suâlim yoktur.

Hâkim saate baktı:

— Baylar, saat oldukça ilerledi ve bu celsenin devâmını yarın sabaha bırakmak mecburiyetindeyiz zannediyorum.

Caswell ayağa kalktı:

— Sayın Hâkimim. Benim işim bitti. Bir suçun işlendiğini ve zanlının o suçun mes'ulü olarak kabul edilebileceğini yeteri kadar ispat ettiğimi zannediyorum. Bir ön mahkemede yapılması lâzım gelen de budur.

Mason araya girdi:

— Sayın savcı yardımcısı kendini bu işle tek alâkalı zannediyor galiba. Zanlının da şâhitlerini dâvet etmeye hakkı vardır.

Hâkim münakaşayı kesmek istedi:

— Böyle bir niyetiniz var mı bay Mason?

— Açıkça söyliyeyim Sayın Hâkimim: şimdilik bir şey bilmiyorum? Müvekkilimle görüşmem icâb ediyor.

— Bu şartlar altında celse yarın sabah ona bırakılmıştır. Zanlı polisin nezâretinde kalacak ama avukatıyla görüşmesinde bütün kolaylıklar gösterilecektir.

Hâkim Grayson ayağa kalktı ve duruşma salonundan ayrıldı. Bir başka köşede Paul Drake ile Della Street Mason'la müşterisinin yanına gittiler.

Virginia düşünceli düşünceli sordu:

— Peki ama şu vasiyetnâme sahtekârlığı işi için kim bana geldi?

— İşte biz de bunu bulmak mecburiyetindeyiz ya...

Drake merakla sordu:

— Peki ama çantasında elli bin dolâr olduğunu nereden biliyordun?

Avukat gülümsedi:

— Bilmiyordum ki! Ben şâhitten sâdece çantada elli bin dolâr olup olmadığını sordum.

— Ama bayan Trent'in çantasında elli bin dolâr olduğunu zannediyordunuz değil mi?

— Hiç bir fikrim yoktu, ama ben Eagan'ın bana **olmadığını** söylemesini istiyordum. Ve şimdi, Virginia yarın sabaha kadar hiç kimseyle bu mesele hakkında bir kelime bile konuşmıyacaksın. Anlaşıldı mı?

— Söz veriyorum, bay Mason.

Mason, Virginia'yı bekliyen polis memuresine işâret etti. Kadın onlara yaklaştı ve Virginia'yı götürdü. Mason, Della Street ve Paul Drake yalnız kalınca, avukat dedektife döndü:

— Bayan Trent'in el çantasını aramalı, ama bugün dâvâda bahsi o kadar çok edildi ki polis mutlaka aramaya başlamıştır bile. Ayrıca öğrendik ki bayan Trent Bon Repos moteline giden yola sapmaya niyetliymiş. O halde, önce düşündüğümün aksine olarak, Virginia Baxter'e telefon eden ve randevu veren o. Acaba neden?

Drake bu suâle omuz silkti.

Mason devâm etti:

— İki şıktan biri: Ya Virginia'ya bâzı bilgiler vermek yahut da ondan bilgiler almak için. Birisi telefon konuşmasını dinlemiş olmalı. Bu Virginia'nın evinde de olabilir, bayan Trent'in o kocaman evinde olması da imkânsız değil. (Drake başını sallıyarak tasdik etti:) O dinleyen şahıs Virginia'nın Bon Repos moteline gideceğini bildiğinden kendisi de oraya gitti. Virginia'nın arabasını otoparka bırakıp odasına gitmesini bekledi. Sonra Virginia'nın otomobilini alıp sâhil yoluna bayan Trent'in otomobilini okyanusa yollamaya gitti. Düşündüğü gibi de yaptı. İşi bitince otomobili motele geri getirdi ama aynı yere bırakamadı çünki o arada başka arabalar bırakılmıştı.

Sözü Drake tamamladı:

— Sonra da o şahıs kendi arabasına binip ortalıktan kayboldu.

Ama Mason biraz önce söylediklerine pek inanmamış gibiydi:

— Bundan emin değilim. O şahıs kazânın bir görgü

şâhidi olacağını ve o şâhidin Virginia'nın otomobilini kazâyı yapan otomobil olarak polise haber vereceğini önceden bilemezdi. Bu durumda kazâ yerinde olmalı ve durumun ne şekil alacağını görmeliydi. Bu durumda, benim sevgili Paul'üm sen Bon Repos moteline gidip o gün dâire kirâlayan herkesin ismini alacaksın. Eğer motelde yatmadan giden biri varsa eşkâlini öğrenmeye gayret et.

— Pekalâ, adamlarımı bu işin peşine koşturacağım ve...

— Daha bitmedi!

Drake şaşırmıştı:

— Yaa?

— Hayır, şimdilik seninle alâkalı değil, ben sâdece durum muhakemesi yapıyorum. Ayrıca Virginia'ya o sahte vasiyetnâme hikâyesi için kimin başvurduğunu bulmamız lâzım.

Della Street dikkati çekti:

— Üstelik **iki** nüsha yazdırdı.

— Bu işin en kolay anlaşılır tarafı. Eğer her hangi bir sebepten birinci vasiyetnâme hükümsüz olursa ikinci ortaya çıkarılıp mirasçıların önüne bir yerine iki engel konmuş olur!

Paul Drake avukatın kolunu tuttu:

— Bütün bunlar çok karışık içimde öyle bir his var ki bana doğru faraziyeden yola çıkmıyoruz gibi geliyor.

Mason hafifçe gülümseyerek sordu:

— Peki yaptığımız hatâ ne Paul?

— Virginia Baxter'in suçlu olabileceğini hiç düşünmemek.

— Dostum o bana suçsuz olduğunu söyledi. Avukatı olarak suçlu olduğundan yola çıkarak müdafaasını hazırlıyamam.

ON SEKİZ

Bürosuna dönünce Mason, sekreteri Della Street'i yanına çağırdı:

— Eğer eve gitmekte acelen yoksa, kafamı kurcalayan sualleri kâğıt üzerine dökelim diyecektim. Belki böylece mantıkî birer cevap bulabiliriz ve sonra da berâber yemeğe çıkarız. Oldu mu?

— Oldu Patron!

Della Street hemen yazı makinesinin başına oturdu ve temiz bir kâğıt taktı.

— Teşekkür ederim Della. Başlıyoruz, ilk sual: **Neden birisi Virginia'nın valizine uyuşturucu madde sakladı?**

Yazı makinesinin tıkırtıları duyuldu ve Mason, bürosunda bir aşağı bir yukarı dolaşırken yazdırmaya devâm etti:

— Cevap: Çünki o şahıs Virginia'yı uyuşturucu madde satıcılığından tevkif ettirmek istiyordu. İkinci sual: **Neden Virginia'yı mahküm ettirmek istiyorlardı**... Tek mantıkî cevap: aynı şahıs Lauretta Trent'in vasiyetnâmesinin hakikiliğini şüpheye düşürmek istiyordu. Virginia'nın vasiyetnâmeye şâhit olarak imzâ attığını bildiğinden o şahıs Virginia'nın itibarını kaybettirmek istiyordu.

Della Street yazarken suallerin cevaplarına kendinin de aklının yattığını başını sallayarak gösteriyordu.

— Üçüncü sual: **Neden birisi Virginia'ya gidip iki tâne sahte vasiyetnâme yazdırdı?** Çünki mutlaka o şahıs vasiyetnâme suretlerini işine yarayabilecek bir yere koymayı plânlıyordu. Dördüncü sual: **Bu suret birinin işine nasıl yarıyabilir?**

Birkaç dakika boyunca Mason odasındaki gezintisine devâm etti sonra başını salladı:

— İşte buna cevap bulamıyorum. Beşinci sual: **Lauretta Trent neden Virginia ile görüşmek istiyordu?** Muhtemelen sahte vasiyetnâmelerin varlığından haberi olmuştu. Yahut da sâdece, noter Bannock'un arşivlerinin şimdi nerede olduğunu öğrenmek istiyordu. Ama bu ikinci şık daha az mantıkî, çünki eğer Lauretta Trent'in bu vasiyetnâme hakkında bâzı şüpheleri olsaydı başka bir notere gidip yeni bir vasiyetnâme hazırlatmak bütün şüphelerini kaldırırdı... İşte Della... Cevaplandırmamız lâzım gelen başka suâlin olduğunu zannetmiyorum.

Della Street yazdıklarını tekrar okurken fikrini açıkladı:

— Evet, hem de çoğuna mantıkî birer cevap bulduk.

Avukat itiraz etti:

— Mantıkî olabilir, haklısın... Ama acaba **doğru** cevaplar mıydı?

— Bana kalırsa hepsi mantıkîydiler, doğru olmamaları için bir sebep yok.

— Bir sual daha ekliyeceğiz Della: **Neden o çok tehlikeli anda Lauretta Trent el çantasını yanına aldı?** Yahut da daha doğrusu, **neden el çantası çıkarılan otomobilin içinde bulunmadı?**

— Belki de elinde tutuyordu.

— Bir otomobile bindiğinde yavrum çantanı omuzuna asılı tutmaz tam tersine kanapenin üzerine korsun.

— Doğru, haklısınız...

— Ve farzedelim ki, çarpışma anında Lauretta bir refleks hareketile çantasını kaptı ve okyanusa çantası elinde düştü, hiç olmazsa yüzmeye çalışmıştır değil mi?... Bu durumda da çanta uzun müddet elinde kalamaz.

Mason tekrar bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı, epeyce bir müddet hiç konuşmadı ama birkaç dakika sonra Della'ya döndü:

— Sanki insanın hatırlamaya çalıştığı ama bir türlü ha-

tırlıyamadığı bir isim gibi, en iyisi başka şeyi düşünmek ve birden hatırlamak istediğiniz isim aklınıza geliverir. Bunun için, yemeğe gitmeyi teklif ediyorum, elbette sual listemizi yanımızda götüreceğiz ama yeni bir emre kadar onu düşünmek yok, tamam mı?

Bir kahvedeydiler. Della Street elini masanın üzerinden uzatarak Mason'un elini tuttu ve sordu:

— Düşüncelisiniz. Niye?

Avukat düşüncelerinden sıyrılır gibi oldu, gözlerini evet mânâsına açıp kapadı ve gülümseyerek itiraf etti:

— Doğruyu söylemek lâzımsa elimde değil...

— Müvekkilinizi mi düşünüyorsunuz yoksa şahsî bir derdiniz mi var?

— İkisi de... Dinle, Della, birisi Virginia'nın arabasını kullanarak kazânın mesuliyetini onun üzerine atmak istedi. Bunu saklamaya çalıştığımda bu durumu elbette bilmiyordum ama müvekkilimi mahkûm ettirmek için daha önce de ellerinden geleni yaptıklarını biliyordum. Motelde yaptığım o suç delilini saklama gayreti işte buradan geliyor. Yaptığımın hatâlı olduğunu şimdi anlıyorum ama...

— Dediğiniz gibi o anda bir cinâyetin işlendiğini bilmiyordunuz. Bu sebepten yaptığınız hareketin suç ortaklığıyla uzaktan yakından alâkası yok. Niyetiniz müvekkilinize oynanan bir oyunu bozmaktı hepsi bu kadar.

Mason genç kadının elini avucuna aldı:

— Teşekkür ederim Della. Yanımda bana bu kadar bağlı birinin varlığını hissetmek içime huzur veriyor. Çoğu za-

man bunu musluk çevrilince suyun akması gibi tabiî bir hâdise olarak görüyorsam da değerini takdir etmiyor değilim.

Avukat bir müddet sekreterinin elini okşadı ve sonra sözlerine devâm etti:

— Ellerin ne kadar da güven verici Della... Tam kadın eli ama kuvvetli ve de işinibilen eller.

Della utangaç bir gülümsemeyle cevap verdi:

— Yazı makinesi kullanmaktan o kadar kuvvetli oldular...

Mason birden genç kadının elini avucunda sıkarken başını kaldırıp baktı.

— Della, yazı makinesinden bahsederken bana iki numaralı suâle bir başka cevap daha bulmamı sağladın! Sana söylediğim cevap doğru değildi!

— Yaa? Halbuki bana mantıkî görünmüştü...

— Hayır, yavrum. O uyuşturucu madde hikâyesiyle Virginia'nın itibârını sarsmaktan çok yollarının üzerinden çekilmesini sağlamaya çalıştılar.

— Yollarının üzerinden çekilmesini sağlamak da ne demek oluyor?

— Eve gelemiyeceğinden emin olmak istiyorlardı. Yazı makinesiyle noter Bannock'un başlıklı kâğıtlarını istedikleri gibi kullanmayı düşünüyorlardı...

— Evet ama seyahatteydi! İstedikleri kadar da vakit bulmuşlardır...

— Yazı makinesiyle kâğıtlara ihtiyaçları olduğunu her halde son anda farkettiler ve birden bir çâre bulmaları lâzımdı. Virginia'nın makinesiyle rahat rahat bâzı şeyler yazmak mecburiyetindeydiler.

— Neler meselâ?

Mason heyecanla parmaklarını şaklattı:

— Hay Allah, Della, bunu daha önce nasıl oldu da akıl edemedim! Şimdiye kadar kaç tâne vasiyetnâme yazdın?

— Ooo! Bunun cevâbını vermem biraz zor patron... Tek söyliyebileceğim sürüyle yazdığımdır!

Genç kadın bunları söyledikten sonra ufak bir kahkaha attı.

Avukat devâm etti:

— Evet... Ve bütün vasiyetnâmelerde bâğışlardan başlanır ve aşağıdaki gibi bitirilir: «Servetimin geri kalan kısmını şu şahsa bırakıyorum...» yahut da «servetimin geri kalan kısmı yarı yarıya şu şahısla şu şahsın arasında pay edilecektir.»

— Evet, haklısınız.

— Halbuki burada bunun tam tersiydi! Anlıyor musun yavrum? Ellerinde bir vasiyetnâme vardı... Son sahifesi de hakikiydi... Muhtemelen ikinci sahife de hakiki, ama birinci sahife sahte. Ve sahte sahife de aynı yazı makinesinde, noter Bannock'un başlıklı kâğıdı üzerine yazıldı ama bir farkla bu son günlerde! Vasiyetnâmenin sahifelerinden birini değiştirdiler!

— Peki ama bu işi kim yaptı?

— Şüphesiz, suçun işlendiği ilk günden bu yana değişmeyen bir kaideye göre, kimin veya kimlerin işine yarıyorsa bu değişmeyi onlar yaptı.

— İki kızkardeş ve kocaları aynı miktarda pay alıyorlar.

— Ama onlardan başka vârisler de var: doktor, hemşire ve de şoför...

Mason bir müddet daha düşündü, sonra devâm etti:

— Virginia Baxter için uğraştığım ilk dâvâda aklımı hep bir şey kurcalamıştı.

— Neydi?

— Polis memuru Virginia'nın tevkifine yol açan ihbarı kimin yaptığını açıklamayı reddetmişti. Ama hiç tereddüt etmeden o gösterişli tevkif sahnesini hazırlamaları için ih-

bar edenin onlarca sözüne güvenilir biri olması lâzımdı. Çünki arama izni almaya bile lüzum görmemişlerdi.

Della Street de gittikçe heyecanlanmaya başlamıştı:

— Peki ya sonra?

— Sonrası şu: vasiyetnâmeyi işine göre ayarlayan şahsın bir de polisin güvendiği habercisi olmalı. Virginia'nın valizine uyuşturucu madde koydurturken polisin emin kaynaktan öğrenmesini de sağlıyordu. Gel Della yarına kadar yapacak bir sürü işimiz var!

Avukat bunları söylerken masanın üzerine bir kâğıt para bırakmıştı ve Della'nın sandalyesini çekerek genç kadına yardım ediyordu.

YİRMİ

Mason Paul Drake'in bürosuna girerken dedektif o kadar işin arasında bir şeyler yiyecek vakti ancak bulmuş bir iki lokma atıştırıyordu.

Ama avukatın arkadaşının yemeğini bitirmesini bekleyecek sabrı yoktu:

— Motelde neler öğrendiniz Paul?

Dedektif iki lokma arasında homurdanarak cevap verdi:

— Çok şey değil ne yazık ki! Burada telefon başında pinekliyeceğime sizin gibi gidip iyi bir akşam yemeği yeseydim çok daha iyi olacaktı. Moteldeki evlerden birinde herifin teki geceyi geçirmeden gitmiş, çok büyük ihtimalle de aradığımız herif, ama...

— Ama ne?

— Kayıt defterine yazdığı isimle adres sahte, otomobilinin plâka numarası da aynı şekilde sahte...

— Her şeye rağmen arabasının markası Oldsmobile değil mi?

Drake kaşının birini kaldırdı:

— Evet, doğru... Çoğunlukla, arabanın markasını kayıt defterine yazarken hile yapmayı gözleri kesmiyor çünki bir bakışta arabanın markası anlaşılır, ama plâka numarasının rakkamlarının yerlerini değiştirip yazarak durumu idâre ediyorlar.

— Adamların o herifin eşkâlini öğrenebildiler mi?

— Evet! O kadar da öğrensinler artık... Ufak tefek...

— ... İnce bıyıklı ve parlak siyah gözlü birisi.

Dedektif şaşırdı:

— Nereden biliyorsun?

— Tam düşündüğüm gibi... Paul poliste arkadaşların var mı?

— Elbette... Ben onlara bâzı şeyleri söylüyorum onlar da bana... Ama kanunsuz bir şeye teşebbüs etsem yakama yapışmak için bir an bile tereddüt etmezler. Onun için eğer isteğin...

— Hayır, hayır. Benim istediğim polise uyuşturucu madde kaçakçıları hakkında ihbarlar yapan ve eşkâli Oldsmobile'li herife uyan herifin ismini öğrenmek.

— Zor olacak.

— Belki zor... belki de kolay olacak. Polisler savcılıktan arama izni istedikleri zaman ihbarın kaynağını da göstermek mecburiyetindedirler. Bu sebepten muhbirin ömrü pek uzun olmaz, çünki çeteler hemen kaçağın nereden olduğunu anlarlar ve icâbına bakarlar. Bana göre, aradığımız muhbir çetesinden ayrılmış ve polise ihbarlar yaparak geçinmeye çalışan hapishâne kaçkınının teki olmalı.

Drake kâbul etmek mecburiyetinde kaldı:

— Bir şeyler yapmaya çalışayım.

Dedektif bıkkın bir hareketle dibinde bir parmak kahve kalmış karton bardağı kenara itti. Masasının üzerinde

duran telefonlardan birinin âhizesini sol eliyle kaldırdı ve sağ eliyle bir ilâç kutusunu açarak ağzına hazmı kolaylaştırıcı bir hap attı.

— Eğer bir şey öğrenirsem sana telefon ederim.

Mason Della'yı kolundan tutmuş dışarı çıkarırken arkadaşına döndü:

— Benim büroma geliver. Seni orada bekliyoruz.

YİRMİ BİR

Paul Drake arkadaşının koridora açılan kapısını kendisine has bir şekilde tıklatırken Della Street elektrikli kahve değirmeninde tâze kahve hazırlamakla meşguldu. Genç kadın gelenin kim olduğunu anladığından koşarak kapıyı açmaya gitti ama Mason ondan daha atik davrandı.

Dedektif adımını eşikten içeri atmadan haberi verdi:

— Aradığın adamı bulduğumu zannediyorum Perry.

Avukat kapıyı kaparken sordu:

— Kimmiş?

— **Hallinan Fisk** adında biri. Tahmin ettiğin gibi eski arkadaşları yaptığı işin farkına varmışlar ve adam şimdi hayâtından endişe eder durumda... Bu sebepten polisten elinden geldiği kadar çok para sızdırıp memleket dışına kaçmaya çalışıyor.

— Adresi sende mi?

— Nerede bulabileceğimizi biliyorum.

— Gidelim öyleyse!

Della Street de ayaklanıyordu ki Drake mâni oldu:

— Yok Della! Gideceğimiz yer hanımlara göre değil.

— Bana mı söylüyorsun! Artık beni korkutacak bir yer

kalmadı. Bunca senedir atlattığımız o tehlikelerden sonra...

Dedektif ısrar etti :

— Kavga çıkabilir. Senin için tehlikeli olabilir.

Genç kadın bu sefer avukata döndü:

— Beni götürün patron ne olur!

— Silâhlı mısın Paul?

— Evet. Ayrıca da dedektiflik kartım var... ve eğer lâzım olursa da biraz daha ağır bir başka kartım daha var.

Dedektif ceketinin yakasını kaldırmış koltuğunun altındaki silâhını işâret ediyordu.

Mason Della'yı kıramadı:

— Öyleyse gelebilirsin Della. Bizim maskotumuz olursun.

Drake'in arkadaşlarını götürdüğü batakhâneden farksız otelde, **resepsiyon** masasının arkasında kimse yoktu.

Drake fısıltıyla konuşuyordu:

— Beş numarada! Anahtar da yerinde asılı değil. Onu belki de yatağından kaldıracağız.

Drake pis kokulu bir koridorun sonunda, kapısının altından hafif ışık sızan beş numaralı odayı buldu.

Mason kapıyı tıklattı. Uzun bir sessizlik oldu ve bir erkek sesi sordu:

— Kim var orada?

Drake cevap verdi:

— Dedektif Drake!

— Bu isimde bir aynasız tanımıyorum.

— Doğru, ama sizin için bir şeyimiz var.

— Benim de korktuğum bu ya.

— Koridorda bağırıp çağırayım da herkesin duymasını mı istiyorsun?

— Hayır! Hayır!

— Öyleyse bırak içeri girelim.

— Daha neler! Beni böyle altedeceğinizi mi sanıyor-

sunuz? Kapıyı açmamı istiyorsanız tanıdığım birini gidip getirin... Yanınızdakiler kim?

— İki dost. İsimleri senin için bir şey ifâde etmez.

— Öyleyse bu konuşmayı devâm ettirmek lûzumsuz. Kapıyı açmayacağım.

Mason, Drake'e oradan uzaklaşmalarını işâret etti. Ve koridorun öteki ucuna gittiler.

Mason Drake'in kulağına eğildi:

— Della'yla beni burada bekleyin. Eğer herif kaçmaya kalkarsa yakalamanın bir yolunu mutlaka bul. Ama deliğinden çıkacağını hiç zannetmiyorum. Ben gidip bir telefon edeceğim, hemen geliyorum. Sokağın köşesinde bir telefon kulübesi görmüştüm.

Balısi geçen kulübeden Mason polis merkezini aradı ve komiser Tragg'ı istedi. Şansı varmış ki de buldu.

Komiser sordu:

— Ne var Mason? Yine bir iki ceset mi buldunuz yoksa?

— Daha ceset durumunda değil ama geleceği için bir kuruş bile bahse girmem.

— Neredesiniz?

Mason nerede olduğunu ve meseleyi anlattı ve sözlerini şöyle bitirdi:

— Adamlarından biriyle gelebilir misiniz?

— Evet. Uzak değil. Birkaç dakikaya kadar orada oluruz.

— Ben sizi merdivenin başında bekliyorum. Kâtibin odası birinci katta.

— Yeri biliyorum! Eğer cebimde oraya yaptığım baskınların sayısı kadar bin dolâr olsaydı hemen istifa ederdim!

Mason komiserin gelmesini beklerken, otelin kapısına iki herif geldi ve kaçamaklı bakışlarla etrâfa baktılar. İçeri

girip de koridorda Mason'u görünce, tereddüt ettiler, birbirlerine bakıştılar ve hemen dışarı çıktılar.

Biraz sonra komiser Tragg yanında resmî elbiseli bir polis memuruyla geldi. Mason'un peşinden merdivenleri çıkarken Della ile Paul'ü görünce şaşırdı:

— Hay Allah! Bu otelin ismi herhalde Dostların Toplantısı olmalı!

Mason'un şaka edecek zamanı yoktu:

— Beş numaradaki pek dost değil. Kazâ günü Bon Repos motelinde **Carlton Jasper** ismi altında kalan herif. Narkotik Büro'nuza Virginia'nın valizinde uyuşturucu madde olduğunu ihbar eden de o... Hakiki ismi Fisk.

Muhbir Tragg'ı tanıyordu ve komiserin sesini duyunca açmayı kabul etti. Yine de kapı emniyet zincirinin müsaade ettiği kadar aralandı. Fisk ihtiyaten de kapının dibine çömelmişti. Eğer bir tuzak olsaydı göğüs hizâsından ateşlenen namlulardan çıkan kurşunlar başının üzerinden geçecekti ve hemen kapıyı kapama fırsatını da bulacaktı.

Resmî elbiseli polisi görünce emniyette olduğunu anladı ama yine de sordu:

— Koridora bakın! Dolaşan kimse var mı?

Mason cevap verdi:

— Şimdi kimse yok. Ama biraz önce, kötü niyetli iki adam geldiler ve beni görür görmez geri döndüler. Buraya ziyâretlerini kimsenin görmesini istemiyorlardı anlaşılan...

Titreyen ellerle Fisk kapıyı ardına kadar açtı ve küçük gurup içeri girer girmez aceleyle kapadı. Odada bir yatak, kırık dökük bir dolap bir de hasır iskemle vardı, leş gibi kokuyordu.

Fisk sordu:

— Benden ne istiyorsunuz? Polis beni koruyacağını vâdetmişti...

Mason adamı daha fazla konuşturmadı:

— Virginia Baxter'i neden uyuşturucu madde kaçakçı-

sı diye yakalattırmak istediniz? Ve neden Malibu'da Bon Repos motelinde gidip arabasını aldınız?

Muhbir komisere döndü:

— Bu da kim?

— Virginia Baxter'in avukatıyım. Ve yarın sabah mahkemeye şâhit olarak gelmeniz için celpnâmeniz.

Fisk öfkeyle Tragg'a sordu:

— Hey komiser! Bana bu celbi vermek için mi o kadar numara yapıp kapımı açtırdınız?

Mason komisere lâf söyleyecek zaman bırakmadı:

— Virginia Baxter'in otomobilinde parmak izlerinizin nasıl oluyor da bulunduğunu anlatır mısınız?

Adamın parlak siyah gözlerindeki alaylı bakışları avukatı süzdü:

— Bana masal anlatmayın! O arabada parmak izimi bulamazlar!

— Narkotik Büro polislerini uyuşturucu madde bulabilecekleri bahânesiyle Virginia Baxter'in dâiresine götürdünüz, çıkarken kapının kilidini ayarladınız ki Virginia'nın yazı makinesini kullanmak isteyen şahısla dâireye geri dönesiniz değil mi?

— Bütün bunlar boş laf! Yapmadığım şeyleri sırtıma yıkmak için ellerinden geleni yapanlardan bıktım artık!

— Virginia'nın arabasını kullanırken ellerinizde eldiven vardı ama Bon Repos motelindeki dâirenizde çıkardınız ve orda parmak izlerinizi bulduk.

— Ne olmuş yâni? Bon Repos moteline hiç gitmedim diyen oldu mu size?

— Kayıt defterine sahte isim yazdınız.

— Aynı şeyi yapan insanları tevkif etmeye kalksalar hapishâneler adam almaz!

— Ve arabanızın plâka numaralarının yerlerini değiştirip yazdınız.

— Bu da olabilir... Hâfızam zayıftır ve çoğu zaman da yanılırım.

Mason karşısındaki adamı tepeden tırnağa süzerken birden sordu:

— Benzerlik müthiş. George Eagan'la akrabalığınız nedir?

Parlak gözler birden karardı ve gözkapakları şaşkınlıkla birkaç defâ kapanıp açıldı.

Mason darbenin tesirinin geçmesini beklemedi:

— İşte bunu kontrol etme imkânları elimizde var!

Fisk ceketinin içine büzülür gibi oldu.

— Peki, peki, tamam... Üvey kardeşiyim... Âilenin yüz karası evlâdım ben!

— Ve Eagan'ın otomobilinin plâkasını çıkarıp kendi otomobilinize taktınız, kardeşinizden habersiz yaptınız bu işi. Arabanızın plâka numarasını birisi alırsa diye bir ihtiyat tedbiriydi bu.

— Elinizde delil var mı?

— Lüzum yok. Yarın mahkemede şâhit olarak dinlenince gazeteler marifetlerinizi yazacak ve eski meslektaşlarınız sizinle benden çok daha iyi uğraşacaklar. Gelin gidiyoruz.

Mason bunları söylerken kapıya doğru yürümüştü.

— Hayır, hayır! Mutlaka anlaşacağız, gitmeyin!...

Adamın bakışları Mason'dan Tragg'a çevrildi:

— Size yardım ettim... Siz de bana yardım edin! Şehirden gizlice ayrılmamı sağlayın!

Tragg adamı uzun uzun süzdü:

— Bize bütün hikâyeyi anlatın da sonra yapabileceğimiz bir şey var mı bakarız. Ama her şeyi öğrenmeden hiç bir şey vâdetmiyorum.

— Başıma çok dertler geldi, hem de çok, bir defâsında George bana yardım etti...

Tragg sordu:

— Kim o George?

— George Eagan, Lauretta Trent'ın şoförü. Anna Fritch'le de onun vasıtasıyla tanıştım. Birçok defâ ona uyuşturucu madde buldum. Anna Fritch, Kelvin'le birlikte bâzı işler çeviriyordu.

Tragg ile Mason birbirlerine bakıştılar.

Komiser adama döndü:

— Devâm edin.

— Kelvin, Lauretta Trent'ın mirasının iki kızkardeşi arasında paylaşılacağını tahmin ediyordu. Böylece hemşire Anna Fritch'le birlik olup bu paylaşma târihini yakına almayı plânladı. Birkaç defâ kadına arsenik verdiler. Açık açık zehirlemeye cesâret edemiyorlardı, kadının kalbinin zayıf olduğunu bildiklerinden çok ufak miktarlar vererek eninde sonunda kalbinin dayanamayıp krizi atlatamıyacağını hesaplıyorlardı. Ama Lauretta Trent hastahânedeyken, son defâ yattığında, Kelvin vasiyetnâmeyi buldu ve o an az kalsın kalpten kendisi gidiyordu.

«Hemen vasiyetnâmeyi ayarlamak düşüncesi aklına geldi. Anna Fritch daktilo yazmayı biliyordu ve noterin eski yazı makinesiyle, başlıklı kâğıtları olursa sahte vasiyetnâme hazırlarım diyordu.

«İstedikleri gibi hareket edebilmeleri için yazı makinesiyle kâğıtların şimdiki sâhibinin yâni Virginia'nın bir müddet için çıkamıyacağı bir yerde olması lâzımdı. Uyuşturucu madde hikâyesi bu durum için çok uygundu, üstelik eski noter sekreteri vasiyetnâmeyi hatırlayıp mahkemede şâhitlik yapmaya kalkacak olsa bile itibârını kaybetmiş olacağından kimseyi inandıramazdı.

«İcâbı hâlinde karşılaştırılmasın diye noterin arşivindeki vasiyetnâme sureti de imhâ edildi. Ama bunu sonradan akıl edebildiler, sureti imhâ etme fikrini de ben vermiştim.

«Sağda solda arkadaşlarım var ve Virginia'nın valizine

onlar vasıtasıyla uyuşturucu maddeyi koyabildim! İşimin bu kadarla biteceğini zannediyordum ama nerede ben de o şans! Ötekilerle batağa saplanmıştım bir kere, yaptığımın karşılığı hep bu işten sonra diye de atlatılıyordum. Bu sebepten Virginia'nın arabasını aldım ve gidip George'un yolunu bekledim. Önüme çıkınca da üzerine sürdüm. Bunu isteyerek yapmamıştım ama yaşamak için para lâzım. Hem sonra bunun sâdece basit bir kazâ olacağını ve Virginia'nın kazâdan sonra kaçtığı için hapse atılacağını zannediyordum... Öteki arabanın okyanusa düşeceğini düşünmemiştim...

— Peki bütün bu işler için kaç para aldın?

— Şimdiye kadar hep vaat aldım. Ama kuyruğu kıstırmıştım ya buradan gidecektim yahut da postu bırakacaktım. Anna Fritch bana iki bin beş yüz dolâr vâdetmişti iki yüz dolâr da avans verdi...

Fisk bileklerini Tragg'a uzattı:

— Komiser, ricâ ediyorum, beni hapse atın! Eğer hâkim önüne çıkarsam az bir cezâ ile atlatabilirim... Ama eğer demin gelenler patronun katilleriyse ve sizinle buradan gitmezsem, hapı yutarım!

Tragg fırsattan istifâde sordu:

— Patron kim?

Fisk titremeye başladı:

— Onu şimdiye kadar ihbar etmedim... Sâdece ayak takımını ihbar etmiştim... Ama eğer beni koruyacağınıza söz verirseniz, beni kurtarmayı vâdederseniz, size onu da ihbar edebilirim komiser... Erkek sözü!

Komiser Mason'un sırtına dostça vurdu:

— Eh! Yaşadık... Bana öyle geliyor ki bir taşla iki kuş vurduk!

YİRMİ İKİ

Mason, Della Street ve Paul Drake avukatın bürosuna döndüklerinde saat gece on ikiye yaklaşıyordu. Asansörde, asansörcü çocuk avukata gülümsedi:

— Sizi görmeye uğraşan bir kadın var bay Mason. Çok mühimme benziyor. Giderken bana mutlaka geri geleceğinizi söylediğinizden ben de kadına geç kalabileceğinizi söyledim ve beklemesini teklif ettim. O da bana tekrar geleceğini söyledi. Ve beş altı defa gelip sizi sordu...

— Nasıl bir kadındı? Genç miydi?

— Hayır... Kır saçlı hâli vakti yerinde nâzik bir hanımdı.

— Size aksini söylemedikçe büroma gönderebilirsiniz. Zâten biz de Virginia Baxter'in gelmesini bekliyeceğiz, sonra da eğer vakit kalırsa evlerimize yatmaya gideceğiz.

Avukat bu son sözlerini arkadaşlarına söylemişti. Ama asansörcü çocuk da duymuştu ve şaşkınlıkla sordu:

— Virginia Baxter mi? Cinâyetten tevkif edilen kız mı? Bütün gazeteler ondan bahsediyor...

— Serbest bırakıldı. Komiser Tragg arabasıyla buraya getirecek.

Çocuğun ağzından hayranlık dolu sözler döküldü:

— Tebrikler! Kurtardığınız biri daha bay Mason!

Mason arkadaşını göstererek düzeltti:

— Bay Drake'in bana büyük yardımıyla berâber kurtardığımız biri dersek daha doğru olur.

Sonra da sekreterine gülümsedi:

— İlham kaynağımı da unutmayalım!

Asansörden çıktıklarında Drake arkadaşının kolunu tuttu.

— Ben sizinle gelemiyeceğim, büroma gidip öteki işlerin ne âlemde olduğuna bakmam lâzım. Hemşire hakkında ne yapmayı düşünüyorsun, Perry?

— Bu Tragg'ın işi. Şimdi, işin reklâm kısmını polise bırakmak için işten sıyrılmamız lâzım.

Drake'in sesi acı doluydu:

— Her zamanki gibi!

Avukat gülerek arkadaşını teselli etti:

— Bu nezâketi onlara göstermek mecburiyetindeyiz Paul. Bu akşam yaptığımız gibi onlardan ara sıra yardım isteyebiliyorsak ancak bu sâyededir... Hem sonra, doğrusu: bizim başka kazançlarımız var... daha elle tutulur ve daha faydalı kazançlarımız var! Yarın görüşürüz, Paul, iyi geceler!

Mason Della Street'i kolundan tuttu ve koridorda yürüdüler.

Genç kadın ikisinin çok ihtiyâcı olan ve birkaç saat önce yarım kalmış kahveyi hazırlarken sordu:

— Tragg'ın buraya gelmesi ne kadar sürer dersiniz?

— Pek gecikmez! On dakika, on beş dakika sonra...

Avukat kapının çalındığını duyunca lâfını bitirmeden kapıyı açmaya gitti. Kır saçlı iyi giyimli bir kadınla karşı karşıya geldi. Ziyâretçi sordu:

— Avukat Perry Mason'sunuz galiba?

— Evet.

— Saatin çok geç olduğunu biliyorum ama sizi mutlaka görmem lâzımdı ve geri geleceğinizi öğrenince...

Kadının bakışları Della Street'e takılınca Mason izah etti:

— Sekreterim Della Street... (Çok kısa bir tereddütten sonra da, ilâve etti:) Yanılmıyorsam siz de Lauretta Trent olmalısınız?

Kadın hemen tasdik etti:

— Evet. O zavallı kızcağızın mahkûm olmasına gönlüm râzı olmadı. Bu sebepten yarından önce sizi mutlaka bulmak istedim. Yardımınızla, beni öldürmeye çalışanı bulunca kadar, emniyetimi sağlamanın yollarını bulacağımızı ümid ediyorum.

Mason Lauretta Trent'e oturması için bir koltuğu işâret etti. Kadın yerleştikten sonra sözlerine devâm etti:

— Ben çok safım bay Mason ve doktor Alton allerjimin sebebini öğrenmek için tahlil yapma bahânesiyle saç ve tırnaklarımdan parça alana kadar hiç bir şeyden şüphe etmedim. Gençliğimde zehirler ve vücuddaki tesirleri üzerinde bir sürü kitap okumuştum. Ve hemen neler olup bittiğini anladım. Beni öldürmek için kurdukları tuzak da işime yaramadı değil... George Eagan atlamamı bağırdığında, hemen atladım çünki durumu anladığımdan bu yana her an tetikteydim ve elim kapının kolundaydı. Birkaç sıyrıkla kazâyı atlattım.

«Mahkemede George Eagan'a sorduğunuz gibi yanımda elli bin dolâr yoktu ama çantamda ihtiyâcımı karşılıyacak kadar para vardı. George'un baygın olduğunu görünce, yola çıktım. Yoldan geçen arabalardan biri beni aldı ve ilerdeki bir kahveye kadar götürdü. Oradan polise telefon edip kazâyı haber verdim. İcâbına bakacaklarını söylediler. Ve o an durumdan istifade etmeye ve bütün işlerin arkasında kimlerin olup, beni öldürmeye çalıştıklarını öğrenmeye karar verdim.

— Öğrenebildiniz mi?

— Mahkeme salonundaydım ve vasiyetnâmem okun-

duğunda, ne kadar şaşırdığımı anlatamam! Az kalsın itiraz etmek için ayağa kalkacaktım!

— Sahte miydi?

— Tabiî! Esas vasiyetnâmeden bir veya iki sahife almışlar ve öteki sahifeleri sahtelerile değiştirmişler. Vasiyetnâmemde âile efrâdının beni sâdece para için sevdiğini bildiğimi belirtmiş ve enişte lerimin bundan böyle hayatlarını çalışarak kazanmalarını sağlamak için çok küçük bağışlarda bulunmuştum. Vasiyetnâmemi de kimsenin bulamıyacağı bir yere gizlediğimi zannediyordum ama yanılmışım.

— Evet. Briggs ile kızkardeşiniz Maxine için bir şey söyliyemiyeceğim ama vasiyetnâmenizdeki değişiklikleri Kelvin'le aynı zamanda çok iyi daktilo yazan hemşire Anna Fritch yaptılar...

— Vay canına! Bugün anlaşılan benim sürpriz günüm! Yoksa hemşire Kelvin'in metresi miydi?

— Olabilir, ama tam olarak bilmiyorum. Her şıkta Kelvin ona da pastadan büyükçe bir parça vâdetmiştir... Ayrıca kadın Kelvin'e ömür boyu şantaj yapabileceğini de biliyor olmalı. Bunu yapabilecek bir kadın. Virginia Baxter'in vasiyetnâmenin hakiki şartlarını hatırlıyabileceğini de göz önüne alarak itibârını kaybettirmeye çalıştılar. Böylece mahkemede şâhitliğine kimse inanmıyacaktı... Uyuşturucu madde ticâreti yapan bir kadına kim inanır ki?

— Haklısınız. Benim de ne müthiş bir enişte m varmış da haberim yok! Neyse ki hayattayım ve bütün bunlara mâni olabileceğim.

— Çantanız arabada bulunmayınca hemen aklıma hayatta olup bir yere saklanabileceğiniz geldi.

Lauretta Trent bahsi geçen çantayı açarken sordu:

— Bay Mason çantamda çek defterim var. Bütün yap-

tıklarınıza karşılık yirmi beş bin dolarlık bir çek imzâlasam yeter mi acaba?

— Lüzumundan fazla olur. Ben...

— Hayır, itiraz yok, çünki anladığım kadarıyla hayâtımı size borçluyum... Ve hayâtıma da çok değer veririm! Zavallı Virginia Baxter çok sıkıntılı günler geçirdi ve benim yüzünden başına çok dert açıldı... Elli bin dolârlık bir çekin bütün o dertlerin karşılığı olabileceğini düşünüyor musunuz?

Mason Della Street'e döndü ve gülümsedi:

— Virginia Baxter biraz sonra burada olacak hanımefendi! Bu suâlinizin cevâbını size kendisi versin.

Büyük şehirlerde bütün kitaplarımızı bulabileceğiniz kitabevleri

İSTANBUL

SİRKECİ - Yeni Zaman kitabevi Ankara Caddesi 155

« Mehmet Pulat B. Milâs Han 60 / 1

BAKIRKÖY- Nur Kırtasiye Yakut Sokak 16 D

« Tuncer Kitabevi İstanbul Caddesi 73

YEŞİLYURT - Lütfi Ünal Sipahioğlu Cad. 14 / 2

KADIKÖY - Gençlik kitabevi Muvakkithane Caddesi 35

« Kadıköy kitabevi Muvakkithane Caddesi 8/10

« Semih Kaçar İskelede Kitapçı

« Ferit Acar Şaşkınbakkal No. 118

« Nezih Kitabevi Suadiya Sineması altı

NİŞANTAŞI - Deniz kitabevi Teşvikiye Caddesi 164

OSMANBEY - Hurşit Yılmaz Ebekız Sokak 3 / 1

Ş İ Ş L İ - Kent Kıtabevi İzzetpaşa Sokak Nō. 2

ANKARA - Seçkin kitabevi Kocabeyoğlu Pasajı 74 / 80 Yenişehir

« Fatih kitabevi Necatibey Cad: 38 Yenişehir

« Kültür Kitabevi Atatürk Bulvarı 73 G

İZMİR - DATİC İkincibeyler Numanzâde Sokak 27 A

ADANA - Yolgeçen kitabevi Çakmak Caddesi 62

SAMSUN- Hüseyin Uyan Kışlık Sümer Sineması karşısı 16 A

Fiatı 12,50 Liradır.